

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALA A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR ȘI A SF. EPISCOPII A BUZĂULUI
APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

CUPRINSUL:

	Pagina
1. PENTRU CITITORI... <i>Redacția</i>	3—4
2. PENTRU PACEA A TOATA LUMEA, <i>Secția Culturală</i>	5—7
3. BISERICA ORTODOXA ȘI LUPȚA PENTRU APARAREA PACII, de Prof. P. Bezus	8—11
4. I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN, STEGAR AL INFRĂȚIRII CULTELOR DIN R. P. R., <i>Consilier</i>	12—15
5. SARBĂTORIREA A DOI ANI DE ARHIPASTORIRE A I. P. S. PA- TRIARH	16—24
6. SFINȚIREA CATEDRALEI MUNTILOR — CTITORIA PATRIARHILOR NICODIM ȘI JUSTINIAN din Com. Pipirig, jud. Neamțu	25—31
7. TEMELIILE ORTODOXIEI... de Prof. M. Șesan	32—34
8. VIAȚA ȘI TRAIUL PĂRINTELUI CALINIC CERNICANUL — EPIS- COPUL RÂMNICULUI NOUL SEVERIN... de Pr. N. Șerbănescu	35—46
9. PREDICA PENTRU VREMEA TAL... de Pr. Prof. Gr. Cristescu	47—48
10. PREDICA LA DUMINECA XII-A DUPĂ RUSALII... de Pr. I. Săndulescu	49—53
11. SPIRITUL PRACTIC IN MISIUNEA PREOTEASCĂ... de Pr. Fl. Laudă	54—55
12. INSEMNARI, — FAPTE ȘI INDEMNURI... de <i>Secția Culturală</i>	56—89
a) Roadete unei bune gospodării	56—58
b) Târnoșirea Paraclisului «Sf. Trei Ierarhi» al Institutului Teologic București	58—60
c) Vizite canonice în Eparhia Buzăului	60—62
d) Sfârșit de an la seminarul monahal dela mănăstirea Plumbuita	62—70
e) Festivitatea de sfârșit de an la școala de cântăreți bisericești din București	70—75
f) Deschiderea cursurilor misionare pentru cea de a 7-a serie de preoți la Institutul Teologic din București	75—77
g) Preoții din Eparhia Buzăului aderă cu însuflețire la lupta pentru pace	78—80
h) Impresii dela conferințele protopopești	80—83
i) Corala Preoților din București	83—85
j) Mănăstirea Brebu. 300 ani dela întemeierea bisericii	85—87
l) O pildă de monah. Mănăstirea Căldărușani	87—89
13. Necrolog	90—91
14. Moartea unui preot tânăr	91—92

PARTEA OFICIALĂ.

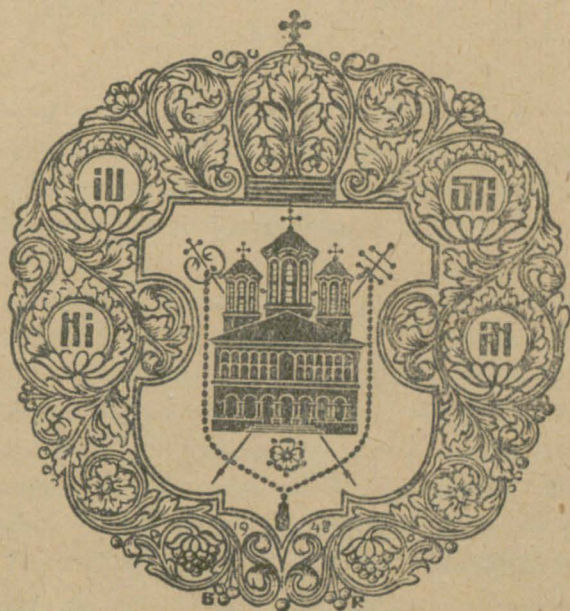
15. Decizii, dispozițiuni, circulări, comunicări pentru clerul din întreaga Mi- tropolie a Ungro-Vlahiei	93—97
16. Decizii, dispozițiuni, circulări, comunicări pentru clerul din cuprinsul Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor	98—102
17. Decizii, dispozițiuni, circulări comunicări pentru clerul din cuprinsul Epar- hiei Buzăului	102—108

ANUL IX Nr. 7-8

IULIE-AUGUST 1950

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR ȘI A SF. EPISCOPII A BUZĂULUI
APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

PENTRU CITITORI

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărît ca revista noastră să cuprindă pe viitor un câmp de activitate mult mai întins ca până acum, îndreptându-și cuvântul ei de îndrumare către preoțimea din întreaga Mitropolie a Ungro-Vlahiei.

De aceea, începând cu numărul de față, „Glasul Bisericii” devine revista oficială a Arhiepiscopiei Bucureștilor și a Episcopiei Buzăului. Frații noștri, slujitori ai Altarului lui Hristos din cele două Eparhii, vor avea astfel prilejul să se adape dela acelaș izvor, primind aceleași sfaturi și aceleași lămuriri, privitoare la activitatea lor misionară. Pe această cale preoții din cuprinsul unei Eparhii vor cunoaște strădaniile și izbândirile fraților lor din cealaltă Eparhie, realizându-se astfel un rodnic schimb de experiență pe tărâmul pastorației.

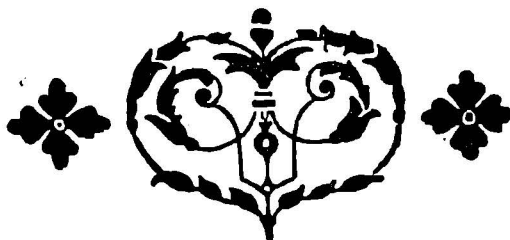
Revista se adresează și pe viitor către toți cc. preoți, rugându-i s'o socotească prietenul și sfătuitorul lor, fie în articole de interes general, fie în scurte informații, pe care le socotesc demne de adus la cunoștința tuturor. Să-i scrie ori de câte ori au o nedumerire, în munca lor de apostoli ai Bisericii noastre Ortodoxe și „Glasul Bisericii” le va da povățuirea cea mai folositoare sau lămurirea de trebuință.

Deosebit de această revistă — care rămâne mai departe destinată parohiilor și preoților — se va tipări pentru drept-

credincioșii noștri, dornici să cunoască învățătura cea adevărată a lui Hristos, o foaie de zidire sufletească, menită să se răspândească numai în biserici. În felul acesta, credincioșii vor putea cunoaște cuvântul Bisericii în toate problemele actuale, fiind feriți de rătăcirile pe care le aduce cartea sau broșura sectanților, șoapta răuvoitoare a pierzătorilor de suflete, cari — vorbind fățarnic în numele Domnului — răspândesc învățături străine de duhul Evangheliei și al sfintei noastre Ortodoxii.

Prin strădania necontenită a Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh Justinian, prin larga libertate religioasă instaurată de Guvernul Republicii noastre Populare și prin înțelegerea deosebită pe care Domnul Profesor Stanciu Stoian, Ministrul Cultelor, o acordă tuturor problemelor Bisericii noastre, preoțimea noastră primește, deci, o nouă armă de luptă. De râvna cu care vor folosi-o, va depinde belșugul sau puținătea roadelor pe care le vor culege.

REDACTIA

PENTRU PACEA A TOATĂ LUMEA

Zări întunecoase pun din nou în primejdie pacea lumii întregi. Spre Soare Răsare, un popor își apără cu vitejie pământul țării, împotrivindu-se cu îndârjire cotropitorilor străini, veniți din depărtare, să le turbure tihna, să le răpească libertatea și dreptul la viață. Atotputerniciei banului și intereselor de pradă, ei le opun voința lor de a se jertfi pentru apărarea Patriei, de a lupta din răspuțeri pentru ruperea cătușelor de împilare.

Viețile căzute pe câmpul de luptă, suferințele îndurate și durerile nesfârșite, care acoperă azi un colț al pământului, ne umplu sufletele de groază. Când noi nădăjdum într'o lume mai bună, mai blândă, mai dreaptă și mai plină de duioșie, când dorim să vedem o omenire plină de virtuțile răbdării și ale dragostei, lipsită de egoism și de vrajbă, înarmată cu mila și curajul de a trăi, iată că vedem cum oameni care n'au nici un motiv să se urască între ei, nu vor să înțeleagă cu o clipă mai de vreme, că n'au de ce să verse pe pământ atâtea valuri de sânge și atâtea râuri de lacrimi.

Dar nu atât primejdia războiului ne frământă acum, ci tristețea de a zări că mai sunt pe lumea aceasta oameni care nu vor să priceapă că salvarea omenirii întregi stă numai în pace, iar nu într'un nou război. Este drept, războiul din urmă a adus și la noi multe schimbări, care au lovit în unele interese individuale. Nu poți cere oamenilor să judece cu nepărtinire mai ales atunci când sunt în joc interesele lor. Din nefericire suntem o mică lume egoistă, care privim orice fenomen social și orice schimbare prin fereastra intereselor noastre. Puțini sunt aceia care se jertfesc pentru o idee, pentru propășirea semenilor noștri.

Dar nu este mai puțin adevărat că urmările războiului deslănțuit de nebunia și pofta de dominație nazistă a pricinuit atâtea distrugerii, atâtea durere și invălmășeală în lume, încât te cuprind fiori că se mai găsesc oameni, care după ce au văzut, fie și de departe, ce însemnează un război, se mai gândesc ori mai doresc unul, în care să piară și tineretul ce a mai rămas și odată cu el să se prăbușească în ruină tot ce a mai putut fi salvat. Oricâte lipsuri și greutăți am întâmpina, oricâte suferințe am îndura, trebuie însă să știm că războaiele acestea uriașe cuprind în ele o putere de nimicire, de chinuri și de schimbări cu neputință de prevăzut. Suferințele de azi nu sunt decât urmările trecutului război, iar un alt război, trebuie să înțelegem că ar fi nu numai mormântul civilizației, ci al nostru, al tuturor. Iată pentru ce să dorim pacea, care este însăși viața noastră.

Într-adevăr, după cum a spus I. P. S. Patriarh Justinian, în cuvântarea rostită la ședința Comitetului Permanent pentru Pace din R. P. R., «apărarea păcii este astăzi cauza întregii omeniri, cauza principală a vieții fiecărui om, a fiecărei instituții, a fiecărui popor, a fiecărui Stat, a fiecărei religii și a fiecărei Biserici. De aceea toate noroadale din lumea întreagă, fără deosebire de nație, de religie sau de rasă, își strâng rândurile și se înfrățesc în lupta pentru apărarea păcii și luptă cu dârzenie împotriva nebuliei războinice de care sunt cuprinși atâtătorii la un nou măcel».

Biserica Ortodoxă a fost dintru început în slujba păcii, a dreptății și a dragostei dintre popoare. Ea se roagă necontenit «pentru pacea a toată lumea și pentru unirea tuturor». Pentru că ea cunoaște că pacea zidește trainic, pe când ura și zavistia deslănțuie războaiele, varsă valuri de sânge și ridică culmi de cadavre, lăsând fără sprijin și ajutor milicane de văduve, orfani și schilozi, în neputință să-și mai câștige hrana sau să-și mai agonisească cele de trebuință trupului.

Biserica Ortodoxă de pretutindeni s'a alăturat cu tot sufletul luptei pentru pace, dusă azi de toți oamenii cinstiți din lumea întreagă și ea nu va conțeni să lupte până când poporul muncitor nu va izbuti să înfrângă pe toți cei ce uneltesc pentru deslănțuirea unui nou măcel în lume.

Biserica Ortodoxă n'a stat nepăsătoare față de cei ce luptă pentru pace și dreptate și ea nu poate îngădui ca în numele lui Hristos și al Crucii Sale, bogătașii lumii să strângă averi fără de număr din lacrimile și durerile văduvelor, ale orfanilor și schilozilor.

De aceea, Biserica noastră Ortodoxă este solia păcii, a păcii veșnice și a dreptății neapuse. Pacea este cheazășia fericirii, în case și peste ogoare, în sate și între popoare, în țară și peste hotare. Ea este taina muncii rodnice și a culturii înfloritoare. Pacea este singura licărire de nădejde a unor zări mai luminoase și spre vremuri din ce în ce mai bune.

Niciodată în istoria omenirii n'a răsunat cu atâta putere ecoul păcii ca astăzi când acest cuvânt, cu valoare supremă pentru întreaga omenire străbate dela un capăt la altul al pământului, și este rostit de sute de mii și milioane de glasuri de bărbați și femei, tineri și bătrâni, mame și copii. Este pronunțat în toate limbile popoarelor de pe glob, este mărturisit de milioane și milioane de oameni de rând, de învățați și cărturari de seamă din întreaga lume: de toți iubitorii de pace.

Iubitorii de pace de pretutindeni, dându-și seama de urmările groaznice ce le-ar avea un nou război, au pornit încă de anul trecut o aprigă luptă pentru apărarea păcii, ținând congrese la Paris, Praga, Moscova și Stockholm, unde oameni ai muncii, savanți, artiști, mame și văduve care au pierdut pe cei dragi în războiul trecut, au luat cuvântul, dând pe față și osândind pe cei ce vor să aducă iarăși jalea și moartea în lume.

La aceste congrese pentru pace, se știe că au luat parte și foarte mulți clerici, reprezentanți ai tuturor confesiunilor creștine, care au înfierat cu strășnicie acțiunea ucigătoare a negustorilor de sânge și de moarte.

Preoții și șefii de confesiuni creștine, slușitori ai bisericilor din Anglia, Franța, Cehoslovacia, Polonia, Germania, Ungaria, Elveția, ortodocși, romano-catolici, anglicani, luterani, calvini, reformați, bapțiști, etc., au

semnă un Apel către toată lumea creștină, prin care se urată adevărata prădare a creștinismului care osândește războiul de cotorpire și pe uneltitorii lui. Iată ce spune Apelul:

«În numele lui Iisus Hristos, a Învățătorului nostru al tuturor, implorăm pe fiecare creștin ca să înțeleagă că războiul ar fi o crimă împotriva omenirii și cu astfel de crimă creștinul nu trebuie să-și îngreueze conștiința sa».

«Pentru pacea a toată lumea...»! Câtă taină și cât adevăr cuprind în ele cuvintele acestea, când știm că Dumnezeuul îndurării, al harului, al nădejzii și al dragostei a zidit Biserica Sa cea sfântă, cu binecuvântarea păcii și a bunei înțelegeri între oameni. De aceea și noi ne rugăm cu osârdie la fiecare slujbă — din zi sau din noapte — pentru pacea a toată lumea.

Marea taină a creștinătății e tocmai aci, că ea propovăduiește de aproape două mii de ani pacea după care au nădăjduit dintru început toate popoarele lumii. Iar astăzi, când omenirea întreagă luptă pentru dobândirea și apărarea ei, în gândul nostru, în sufletul nostru, în faptele noastre trebuie să răsune mai des ca oricând ecoul: «Pentru pacea a toată lumea și pentru unirea tuturor». Această rugăciune trebuie rostită de fiecare din noi și ea trebuie să străbată inimile tuturor credincioșilor care alcătuiesc Biserica lui Hristos.

«Roda dreptății este semănată întru pace celor ce durează pacea», ne spune Sf. Apostol Iacov (III, 18). Ca slujitori ai Domnului Hristos, Cel ce a venit și s'a jertfit pentru mântuirea noastră și pacea lumii întregi, trebuie să împlinim porunca Lui sfântă, ca pe pământ să fie pace și între oameni bună voie.

Când atâția oameni de seamă și atâtea popoare dornice de pace caută mijloace de îndepărtare a războiului și de bună înțelegere între țări și neamuri, datoria noastră de creștini este să punem umăr la umăr și să ne străduim laolaltă, ca rugul de foc și de durere, care a început din nou să fumege, să se stingă pentru totdeauna. Această năzuință și acest gând trebuie să ne însuflețească și să ne lumineze mințile și să ne unească pe toți cei buni și cu dragoste de viață. În toila luptei care se duce acum mai aprig pentru stingerea flăcărilor ce amenință să învăluie din nou pământul, să ridicăm zidul de nebiruit al dragostei și al mîlei față de sângele nevinovat ce se varsă iarăși din ura celor nesătui de avuție.

Pacea este azi, mai mult ca oricând, cea mai arzătoare dorință a omenirii. Niciodată n'a fost atît de vie dorința de pace, în inimile popoarelor ca în zilele noastre. Pacea este dorința lumii întregi, iar apărătorii ei sunt mai numeroși ca oricând.

Secția Culturală

BISERICA ORTODOXĂ ȘI LUPTA PENTRU APĂRAREA PĂCII¹⁾

**Prea Sfinți Părinți,
Prea Cucernici Părinți,
Doamnelor și Domnilor,**

Toată economia mântuirii creștine odihnește pe împăcarea neamului omenesc cu Dumnezeu, pe întronarea păcii între Creator și creatură. Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos a fost actul istoric hotărâtor în acest proces de împăcare. În acel moment, îngerii din ceruri cântau: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voie».

Intr'adevăr, Domnul nostru Iisus Hristos a mântuit omenirea de sub păcat și urmările sale, realizând acea împăcare între oameni și Dumnezeu, pe care au dorit-o toți bărbații drepti ai Vechiului Testament. Totodată El a propovăduit o nouă Evanghelie a dragostei și a păcii, care a consolidat legăturile frățești dintre oameni și popoare, pe temelia principiilor nemuritoare ale creștinismului, iar printr'acestea a veștejit pe învrăjbitori și atâțători la războaie și a întărit pacea internațională. Căci nu este nesemnificativ faptul, că în cele mai grele ceasuri de cumpănă ale omenirii, în timpul marilor războaie sau în clipele de amenințare a păcii, glasul Bisericii s'a făcut auzit de pe culmile înaltei sale spiritualități, cerând bună învoire între oameni și pace pe pământ.

Această atitudine constantă a Bisericii a fost și atitudinea Mântuitorului, care își deschidea drum în mijlocul lumii împătimate cu nemuritoarele cuvinte: «Pace vouă!». Născut în miezul păcii romane, vestita pace obținută prin silă și oprimare de legiunile Romei, acea pace obținută prin forță și constrângere, care transformase întreaga lume antică într-o lume de robi. Domnul nostru Iisus Hristos a fost propovăduitorul convins al păcii și binefacerilor ei.

Nu o pace însă obținută prin constrângere și forță, deși pacea romană și-a avut misiunea sa incontestabilă în fermentarea, maturizarea și răspândirea creștinismului în întregul imperiu roman, ci o pace întemeiată

1) Cuvântare ținută la Institutul Teologic în cadrul ARLUS, în ziua de Duminică 23 Iulie 1950.

pe dragostea de om, care rodește înțelegerea și dreptatea, frățietatea și egalitatea.

Intr'o lume, în care sclavul gemea sub lanțurile robiei, care-l coborau între animalele de povară, în care seniorul patrician avea drepturi de viață și de moarte asupra semenilor săi, nu putea să domnească decât ura și vrajba, iar acestea nu sunt generatoare de pace. Nu este, astfel, o întâmplare că întreaga propovedanie a Mântuitorului este făcută în numele păcii.

În marile și cutremurătoare momente ale vieții sale, Mântuitorul a rostit minunatul îndemn al păcii, hotărând cunună de fericire și înfiere de către Dumnezeu pentru toți apărătorii și făcătorii păcii, căci zice Domnul: «Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă» (Ioan 14, 27) și «Feriți-vă făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema» (Mt. 5, 9).

Propovăduirea păcii și facerea ei a fost considerată de Mântuitorul ca o condiție vitală a fericirii omenirii, deoarece numai în timpuri de pace omenirea putea prospera în cunoașterea adevărului propovăduit de El. Mântuirea creștină este un rod al păcii și al dragostei, nu al vrajbei și al urii.

În timpuri de liniște, omul are vreme să se îngrijească nu numai de trupul său, ci și de sufletul său. El înaintează nu numai în cultură și în progres, ci și în săvârșirea tuturor faptelor bune. În schimb, în timpuri de neliniște și sdruncin sufletească și trupescă, în timpuri de războaie năpăstioase, omul este urmărit numai de spectrul unei morți crâncene și violente; el nu mai are atmosfera sufletească prielnică rodirii principiilor mântuitoare ale religiei creștine.

Această realitate a determinat atitudinea hotărâtă a Domnului nostru Iisus Hristos împotriva războiului și nu există nicio inventivitate exegetică, în numele căreia să i se poată atribui Mântuitorului aprobarea acestui rău suprem și tată al tuturor relelor, care este războiul.

Părerea unor moralisti, de aceea, că războiul trebuie admis din nevoie, deoarece nu există o altă forță umană, care să poată să se impună în conflictele internaționale și să facă dreptate, evitând războiul, este falsă. Pe temelia acestei păreri s'au tras concluzii de-a-dreptul surprinzătoare, după care unii admit războiul ca factor de progres și de civilizație, alții ca ceva natural și necesar, comparându-l cu lupta pentru existență din natură și alții ca un rău necesar și inevitabil, iar încercarea de a-l desființa, fiind o utopie, poate deveni chiar ceva dezastruos pentru națiunea care-și macină elanul ei războinic¹⁾.

După astfel de teorii războinice se ascund dușmanii de totdeauna ai omenirii, care urmăresc a întrona ura înarmată în cosmos, în locul dragostei și al păcii, căci nu este o întâmplare că aflăm următoarea afirmație la unul din reprezentanții filosofiei celei mai reacționare și anume la I. Kant: «Războiul purtându-se în ordine și cu respectarea drepturilor politice, are ceva înalt, scoțând în evidență cugetul poporului care îl poartă în chipul arătat mai sus... Dimpotrivă, pace îndelungată întărește numai

1) H. Andrușos, *Sistem de Morală*, trad. de I. Lăncrănjan și E. Mudopulos, Sibiu 1947, p. 343.

spiritul comercial, și odată cu el interesul meschin, lașitatea și moliciunea, înăbușind curajul poporului»²⁾).

O afirmație la fel de greșită aflăm și la generalul Moltke, reprezentantul tipic al militarismului prusac, care zice: «Prin război se dezvoltă cele mai nobile virtuți ale omului, curajul, spiritul de jertfă, devotamentul față de datorie și dispozițiunea pentru jertfă și pentru jertfirea de sine. Fără război, lumea ar fi sfârșit în materialism»³⁾.

Toate premisele unor astfel de afirmațiuni sunt însă greșite. Originea războaielor nu trebuie căutată în forțe supraumane, deoarece Dumnezeu nu poate fi originea războiului, fiind atotbunătatea absolută.

Așa deci, cum se nasc aceste cauze, tot așa trebuie să și dispară, iar prin dispariția lor va dispărea și ura înarmată din cosmos. În felul acesta viitorul este al păcii, ea trebuie să domnească în omenire, și nu ura și războiul. Consecvență acestei realități, învățătura creștină ferecește pe făcătorii de pace, care vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Pacea poate exista și se poate înstăpâni numai acolo unde nu există silă, ură, vrajbă, robi și exploatați. Pacea nu poate domni însă acolo unde ferocitatea exploatatorului merge până la oprirea plății lucrătorului, la înfometarea lui; nici nu poate propăși acolo unde uzinele capitaliștilor fabrică arme și bombe, care amenință viața oamenilor muncitori, iubitori de pace și progres.

În asemenea condiții, învrăjbitorii oamenilor și popoarelor vor semăna ura și vor înarma fratele contra fratelui, încercând a deslănțui noi războaie de cotropire și de nimicire.

Teoria, după care nu există forțe umane, care să se opună acestor învrăjbitori și ațâțători la noi războaie, este însă, după cum am văzut, falsă. Războaiele sunt pricinuite de oameni și anume de reprezentanții tendințelor de dominație mondială imperialistă și tot de oameni vor trebui stăvilite. Forțele păcii vor trebui să învingă forțele războiului; forțele binelui vor trebui să supună forțele răului. Aceasta este suprema țintă a Bisericii Ortodoxe și ea consună și cu aspirațiile tuturor oamenilor de bine de pretutindeni.

O acțiune formidabilă pentru apărarea și întărirea păcii în lume, a fost pornită, de aceea, de toți iubitorii de pace. Acești iubitori de pace din democrațiile populare răsăritene, cum și din întreaga lume progresistă, au în frunte pe marea și glorioasa Uniune Sovietică, prietena și apărătoarea tuturor popoarelor iubitoare de pace. Acești iubitori de pace sunt însă și făcători de pace. Ei luptă dârz pentru impunerea păcii în lume. Incadrați în instituții sau întruniți în congrese, acești făcători de pace au înfierat toate ațâțările la un nou război, ca un atentat monstruos la viața omenirii.

Ei au determinat trezirea conștiinței întregii omeniri, care cu un deosebit elan și într-o convingere unanimă a semnat răsunătorul Apel dela Stockholm. Această conștiință universală nu mai privește impasibilă la perspectiva declanșării ororilor ce au îndoliat omenirea în trecutul război de agresiune fascistă.

2-3) *ibidem*.

Biserica Ortodoxă Română, conștientă de datoria sa, și-a spus răspicat cuvântul său și în lupta pentru pace. Reprezentantă prin excelență a păcii, Biserica Ortodoxă contribuie cu marile sale puteri spirituale la întărirea conștiințelor credincioșilor săi, că: «cei ce vor face pace, fiii lui Dumnezeu se vor chema».

De aceea, Biserica Ortodoxă Română a considerat propovăduirea păcii ca o misiune permanentă a sa, încercând a o aduce la îndeplinire pe toate căile de lucru duhovnicesc atribuite ei de Mântuitorul. Așa, Biserica Ortodoxă Română a aderat cu însuflețire la Apelul Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, ea a adresat apoi o pastorală pentru apărarea păcii, semnată de toți membrii Sf. Sinod, către clerul și credincioșii ortodocși și către toți creștinii din Republica Populară Română, iar în ședința Comitetului Permanent pentru Apărarea păcii din R. P. R. din 15 Aprilie 1950, Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, animatorul și îndrumătorul suprem al acestei lupte pentru apărarea păcii, la care participă cu convingere și însuflețire și Biserica noastră, a rostit memorabilele cuvinte: «Prezența mea în mijlocul Domniilor Voastre este determinată de convingerea clerului și credincioșilor, ca și de convingerea întregii ierarhii, că pacea omenirii și cu ea toate valorile lumii civilizate trebuie și pot fi salvate prin lupta împotriva ațățătorilor la un nou război. Ea mai este apoi determinată și de dorința și hotărârea nestrămutată a tuturor fiilor Bisericii Ortodoxe Române de a se înrola fără nicio ezitare și de a nu cruța nimic pentru apărarea păcii».

Iată, deci, și atitudinea hotărîtă a Bisericii noastre, care consecventă învățăturii Mântuitorului, știe că luptând pentru apărarea păcii, luptă pentru o cauză dreaptă, iar că încununarea acestei lupte va însemna fericirea întregii omeniri. În această luptă, fiecare dintre noi trebuie să se transforme într'un «făcător de pace», conștient că luptând pentru fericirea întregii omeniri, luptă și pentru fericirea sa personală.

Cu cât numărul acestor făcători de pace se va înmulți, cu atât puterea păcii se va mări, aducând după sine înfricoșarea învrăjbitorilor și ațățătorilor. În această operă de pacificare a lumii, rolul Bisericii este mare și el trebuie să încălzească inimile tuturor credincioșilor, pentru ca pacea lăsată și dată nouă de Mântuitorul să rodească în sânul omenirii mântuirea. Să ne transformăm, deci, fiecare dintre noi într'un purtător și făcător de pace, spre mântuirea noastră și slava Sfintei Biserici Ortodoxe, vestejind și înfierând ațățarea la un nou război ca un atac monstruos la viața omenirii.

Pr. prof. Petre Rezuș

I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN, STEGAR AL ÎNFRĂȚIRII CULTELOR DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Dacă ochii noștri ar putea cuprinde tot ceia ce se săvârșește azi în ogorul Bisericii Ortodoxe Române am avea o măreață priveliște, căci măreață este și lucrarea pastorală și misionară pe care o săvârșește preoțimea noastră sub înțeleapta îndrumare și părinteasca sfătuire a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian.

Viață nouă pulsează astăzi în fiecare colț de țară, în fiecare sat și oraș, în preajma fiecărui sfânt lăcaș. Indemnurile vlădicilor și râvna cărmuitorilor duhovnicești au ridicat pe preoți și pe credincioși din starea de nepăsare de până acum și i-a întetit la lucru, ca să clădească temelii de zidire nouă, în duhul apostolatului social, cerut de vremurile pe care le străbatem. Deaceia, fiecare slujitor al altarului și fiecare credincios dorește astăzi, mai mult ca odinioară, să se arate folositor obștei și să ia parte, în orice împrejurare, la felurite fapte de binefacere.

Dar Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a deschis un drum nou și luminos, cu folositoare roade pentru biserică și credincioși, în ceia ce privește legăturile cu confesiunile naționalităților conlocuitoare. Intr'adevăr, Biserica Ortodoxă Română, care înmănunchiază trei sferturi din numărul credincioșilor țării noastre, avea temeinice îndreptățiri să-și arate recunoștința pentru libertatea și egalitatea de tratament ce i se asigurase prin legea Cultelor din 1948, prin denunțarea Concordatului cu Vaticanul și mai ales prin promulgarea noului Statut de funcționare și organizare, din Februarie 1949. Dornică să-și închine de acum înainte strădaniile sale pentru propășirea Patriei și a poporului, Biserica noastră a ținut să însemne, printr'un act fără precedent în istoria bisericii noastre, începutul acestei epoci de libertate, de egalitate, de respect reciproc și de colaborare între cultele religioase din R. P. R.

Din aceste năzuinți a izvorît gîndul I. P. S. Patriarh Justinian, de a înfăptui o frățească și strînsă colaborare între Biserica Ortodoxă Română și celelalte culte. Înalt Prea Sfinția Sa a chibzuit pe bună dreptate că problemele religioase care unesc cultele naționalităților conlocuitoare, sunt mult mai multe și trebuiesc socotite mult mai vrednice de luat în seamă, de cît problemele care le despart. Afară de aceasta, după revenirea fraților greco-catolici la Ortodoxie, în chip firesc avem nevoie de pace și de bună înțelegere cu celelalte confesiuni creștine, fiindcă, după cuvîntul I. P. S. Sale «toți propoveduesc aceeași Evanghelie și noi respectăm credința lor,

I. P. S. Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, citind, anul trecut, în prezența d-lui Prof. Stanciu Stoian, Ministrul Cultelor, moțiunea adoptată de șefii cultelor din Țara noastră.

bineînțeles urmînd ca și ei să respecte credința noastră, fără să ne agităm unii împotriva altora». Din acest tainic îndemn al propoveduirii Evangheliei înfrățirii între oameni, a păcii și a blîndeții, a întins punțile dragostei între credincioșii ortodocși și cei de alte credințe.

Folosind prilejul aprobării de către Prezidiul Marei Adunări Naționale a Statutelor de organizarea și funcționarea majorității Cultelor în R. P. R., I. P. S. Patriarh Justinian a adresat anul trecut, cărmuitorilor acestor culte o caldă poftire de a lua parte la o consfătuire în Palatul Patriarheii din București.

Răspunzînd cu însuflețire chemării Întăistătorului Bisericii Orto-

doxe Române, șefii cultelor: reformat, evanghelic, luteran, mozaic, armean, musulman și iipovenesc din țara noastră, au mărturisit că inițiativa I. P. S. Patriarh Justinian răspundea propriilor lor dorințe de a limpezi raporturile și de a pune capăt atmosferei de protivnicie între culte, pe care o făuriseră trecutele regimuri.

Și astfel, în dimineața zilei de 23 Iunie 1949, în sala bibliotecii din Palatul Patriarhiei, s'a ținut sub președinția I. P. S. Patriarh Justinian consfătuirea la care au luat parte șefii cultelor amintite mai sus.

După îndelungate discuțiuni, în care șefii cultelor și-au arătat mulțumirea pentru această consfătuire, menită să dea cheazășia legăturilor de frățească încredere și conlucrare între cultele reprezentate, s'a făcut cunoscut dorința tuturor de a exprima printr'o Moțiune, devotamentul și recunoștința credincioșilor lor, față de Guvernul R. P. R., pentru deplina libertate religioasă și pentru egalitatea dintre culte, asigurate și garantate prin Constituția și legile țării.

Cu prilejul acestei consfătuiri I. P. S. Patriarh Justinian a ridicat glasul în numele milioanei de credincioși ortodocși, înlăturând starea de suspiciune produsă de poziția episcopilor romano-catolici, care n'au înțeles să fie cetățeni loiali ai Statului, refuzând prin aceasta să se dedice slujirii marei majorități a credincioșilor romano-catolici din țara noastră. Apărând interesele Bisericii lui Hristos, I. P. S. Sa a asigurat că viața religioasă din R. P. R., se desvoltă în deplină libertate și înțelegere pașnică cu puterea politică a Statului nostru de democrație populară.

Este mai presus de orice îndoială că această consfătuire a șefilor cultelor din țara noastră, este una din înfăptuirile epocale ale I. P. S. Patriarh Justinian. Dacă până mai ieri, unele interese politice căutau să învrăjbească naționalitățile între ele, tocmai pe temă religioasă, I. P. S. Sa a înțeles să îndemne pe clerici și credincioși să meargă la olaltă pe drumul frăției, al păcii și al dragostei, sfătuindu-i să respecte legea altora, dacă vor ca și alții s'o respecte și s'o prețuiască pe a lor. În materie de credință, ura, vrajba și dușmănia nu-și poate găsi loc, fiindcă ar pune Biserica și pe slujitorii ei într'o stare nespuse de grea și ar da prilej de frământări și turburări primejdioase în obștea credincioșilor.

I. P. S. Patriarh Justinian a arătat în cuvinte pline de adâncă înțelepciune care a fost atitudinea Bisericii Ortodoxe față de celelalte culte, când spune:

«Noi nu ne-am gândit, nu ne gândim și nu ne vom gândi niciodată să distrugem credința altora. Noi nu ne gândim să silim pe oameni să-și părăsească credința lor.

Trecutul Bisericii noastre stă mărturie vie în această privință. Nu avem pe conștiința noastră nici un păcat de siluire a credinței altora.

Biserica Ortodoxă Română n'a râvnit la legea altora; Biserica Ortodoxă Română a cerut celor streini de credința ei să-i respecte legea ei. Așa au cerut totdeauna și așa vom cere azi și mâine să ni se respecte legea noastră creștină ortodoxă, după cum și noi respectăm credința și legea lor, fie că este romano-catolică, fie că este reformată, fie că este evanghelică etc.»¹⁾.

Biserica Ortodoxă Română n'a fost un așezământ privilegiat, iar preoțimea noastră nu s'a constituit niciodată în castă, ci a suferit veacuri de rândul lângă poporul umilit și obidit, stând alături de el, dându-i lumină și mângâiere și întărindu-i nădejdea în zile mai bune.

Biserica Ortodoxă Română n'a încercat să smulgă celor de altă lege credința din suflet, ci neconținut a fost făcătoare de pace pe acest pământ, flămânzind și însetosind după dreptate.

Biserica noastră a fost cu adevărat o biserică a poporului, în înțelesul că în răstimpul veacurilor ea s'a făcut una cu toate năzuințele lui firești, pe care le-a ocrotit, pentru care a luptat și a suferit ca să le vadă împlinite. Deaceia ea a rămas numai cu poporul, pe care niciodată nu l-a părăsit. În aceasta stă puterea ei.

Sânguința și râvna plină de înțelepciune a I. P. S. Patriarh Justinian, care a îndrumat Biserica Ortodoxă Română și pe slujitorii săi, pe calea iubirii creștine, pe calea respectului reciproc față de celelalte biserici și pe calea conlucrării între culte spre fericirea poporului român și pentru înălțarea scumpei noastre Patrii, ne îndreptățește să-l socotim stegar al înfrățirii Cultelor din R. P. R. Prin unirea sufletească între toate cultele și confesiunile creștine, I. P. S. Sa a săvârșit un fapt istoric de însemnătate epocală, menit să slujească pacea, acest bun suprem și acest ideal sfânt pe care-l vrem cu toții.

Consilier

1) Din cuvântarea rostită la Cluj, cu prilejul călătoriei în Ardeal, rev. Bis. Ort. Rom., Nr. 2 (1950), p. 89.

SĂRBĂTORIREA A DOI ANI DE ARHIPĂSTORIRE A I. P. S. PATRIARH

La 6 Iunie a. c., s'au împlinit doi ani de când — prin voia lui Dumnezeu, carele toate bine le orânduiește — a fost înscăunat Înalt Prea Sfințitul Justinian, cel de al treilea Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Cu acest prilej, reprezentanții de frunte ai culturii teologice din țară au adus, prin scrisul lor, mărturia dragostei și recunoștinței pe care toți slujitorii altarelor dreptei credințe o poartă Înalt Prea Sfințitului Patriarh, pentru înțelepciunea și vigoarea cu care cărmuiește sfânta noastră Biserică Ortodoxă. Imbelșugatele roade ale arhipăstoriei Întăistătorului nostru au fost subîniate prin articolele publicate în numărul trecut al revistei noastre, cum și de întreaga presă bisericească din cuprinsul Patriarhiei Române, precum și de numeroasele telegrame și scrisori primite de I. P. S. Patriarh, cu acest prilej.

Dar cei care au rostit cuvânt de prețuire pentru activitatea desfășurată de I. P. S. Patriarh dealungul celor doi ani ce s'au scurs dela înscăunarea I. P. S. Sale, n'au fost numai slujitorii altarelor; însuși domnul profesor Stanciu Stoian Ministru Cultelor, a ținut să trimită Înalt Prea Sfințitului nostru Stăpân o telegramă de bune urări, cu următorul cuprins:

«Cu prilejul împlinirii a doi ani dela instalarea Înalt Prea Sfinției Voastre ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, țin să vă exprim, în numele meu personal și al colaboratorilor mei, cele mai sincere felicitări. Totodată, vă urăm multă sănătate și îndoit spor la munca ce desfășurați în slujba bisericii, pentru binele poporului și al Patriei noastre scumpe, Republica Populară Română».

Deasemenea, calde urări de îndelungată arhipăstorie au făcut — prin telegramele trimise — și Înălții Păstori ai Bisericilor Ortodoxe de peste hotare. Se cade a menționa aici îndeosebi călduroasa telegramă trimisă de Prea Fericitul Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia, care a mărturisit trumoasele amintiri pe care le păstrează dela întâlnirile și convorbirile Prea Fericirii Sale cu Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian. Iar dragostea fiască pe care a mărturisit-o prin scrisoarea sa Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae Krutički — acel prea vestit cărturar și predicator al Bisericii Ruse — stă mărturie a prețuirii de care se bucură I. P. S. Patriarh Justinian între ierarhii ortodocși care l-au cunoscut.

Tuturor celor ce și-au manifestat prețuirea și dragostea față de Patriarhul nostru, Înalt Prea Sfințitul Justinian le-a răspuns la vreme și după cuviință.

Dar nici colaboratorii cei mai apropiați ai Înalt Prea Sfințitului Patriarh n'au socotit să lase a trece acest prilej, fără a înălța rugăciuni de mulțumire către Dumnezeu, pentru alesul Păstor pe care l-a dăruit — acum doi ani — Sfintei Sale Biserici Ortodoxe Române. Pentru aceea, în ziua de 6 Iunie 1950, s'au adunat în Catedrala Sfintei Patriarhii: PP. SS. Antim și Theoctist, Episcopi- Vicari ai Patriarhiei Române, P. C. Arhim. Atanasie Vicarul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, PP. CC. Consilieri Administrativi ai Patriarhiei și ai Sfintei Arhiepiscopii, corpul profesoral al Institutului Teologic din București, numeroși preoți din Capitală, în frunte cu PP. CC. Protopopi, salariații Administrației Patriarhale și ai Sf. Arhiepiscopii, precum și mulți credincioși.

După săvârșirea unui Te-deum, de către P. S. Theoctist, înconjurat de șoborul slujitorilor Catedralei Sf. Patriarhii, P. S. Episcop Theoctist a rostit următoarea cuvântare:

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Am înălțat astăzi — cler și credincioși, laolaltă — rugăciuni către Dumnezeu, pentru sănătatea și îndelunga înzire a Înalt Prea Sfinției Voastre, cu prilejul împlinirii a doi ani de rodnică arhipăstorie, în scaunul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Fără de voie, gândurile ne-au purtat spre ziua cea plină de soare din 6 Iunie 1948, când fiii cei mai reprezentativi ai poporului nostru muncitor și cei mai aleși dintre slujitorii altarelor dreptecredințe străbune, însoțeau impunătorul cortegiu ce se îndrepta de aici, din această Catedrală, spre Biserica Sf. Spiridon Nou, unde avea să se săvârșească, după datină și canoane, înscăunarea Înalt Prea Sfinției Voastre. Și ne-am amintit, deasemenea, bucuria zugerăvită atunci pe fețele tuturor și, mai ales, nădejile și încrederea pe care clerul și credincioșii le înmănunchiau în persoana Înalt Prea Sfinției Voastre, dela a cărui cunoscută înțelepciune și muncă așteptau rodnice și binefăcătoare realizări.

N'au trecut de atunci de cât doi ani și iată că nădejile clerului, ale credincioșilor și ale celor care chivernisesc astăzi rosturile Patriei noastre, au fost pe deplin împlinite. Înfăptuirile din acești doi ani au depășit cadrul restrâns al timpului și s'au înscris cu neperitoare slove în cartea vieții bisericești.

Deaceia, Înalt Prea Sfințite Stăpâne, am plăcuta cinste de a vă exprima în numele Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în numele Administrației Patriarhale, în numele funcționarilor, dela cei mici până la cei mari, devotamentul nostru și deplina noastră încredere în puterea de muncă pe care v'a dăruit-o Dumnezeu și din care cu sfatul bun sau cu dojana părintească, împărtășiți tuturora, fiecăruia după trebuință, spre a-și îndeplini cu vrednicie îndatoririle.

Prețuire pentru activitatea rodnică ce desfășurați v'a arătat și Înaltul Prezidiu al Marei Adunări Naționale și Guvernul Republicii Populare Române, care, acum de curând, v'a acordat cea mai înaltă răsplată pentru patriotismul de care, cu mulți ani înainte, ați dat dovadă: ordinul Apărării Patriei. În această înaltă distincție, clerul și credincioșii văd o cinstită a întregii Biserici Ortodoxe Române, pe care o păstoriți și socotesc

că ea se resfrânge asupra fiecărui închinător, devotat Sfântului Altar al dreptei credințe și scumpii noastre Patrii.

Dar popasul nostru de azi este prilej de bucurie și pentru frații întru credință de dincolo de hotarele țării: noi vedem aceasta și din telegrama sosită chiar astăzi, prin care Înalt Prea Fericitul Patriarh Alexei își exprimă bucuria sufletească de a fi partaș la sărbătoarea noastră de aci.

Deaceia, odată cu expresia profundului nostru devotament și a râvniei pe care vă asigurăm că o vom depune în îndeplinirea îndatoririlor noastre, — rostind cuvintele psalmistului, rugăm pe Bunul Dumnezeu să reînnoiască tinerețele Voastre ca pe ale vulturului și să vă înzestreze cu puteri noi de muncă, spre binele Bisericii Ortodoxe Române și spre slava Patriei noastre.

Să trăiți, Înalt Prea Sfințite Stăpâne, întru mulți și fericiți ani!

Prea Cuvioșia Sa Părintele Arhim. Atanasie Gladcovschi, Vicarul Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor, a rostit următoarea cuvântare:

Înalt Prea Sfințite și Prea Fericite Stăpâne,

Un an în urmă, atât cei ce au cuvântat la prăznuirea acestei zile însemnate, cât și revistele bisericești din țară, au expus planul de reorganizare a Bisericii Ortodoxe Române, nutrit de I. P. S. Voastră de multă vreme, precum și înfăptuirile mari ce le-ați realizat prin muncă permanentă, răbdare, perseverență și pricepere.

Aceste înfăptuiri strălucite au fost înmănușate în șase puncte principale:

1. Reîntregirea Bisericii strămoșești, prin revenirea liberă la sânul Bisericii Ortodoxe Române a credincioșilor ce fuseseră uniți prin forță și silnicie cu Roma papală.

2. Intocmirea unui nou Statut de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române.

3. Reorganizarea învățământului religios.

4. Orientarea clerului mirean și monahal, prin cursurile de îndrumare misionară, către apostolatul social.

5. «Reorganizarea arsenalului de misiune», a armelor duhovnicești prin care clerul de mir și cel monahal este chemat să lumineze pe drept credincioși și să-i îndrumeze pe calea vieții celei noi.

6. Reluarea și întărirea legăturilor de prietenie și colaborare între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Rusă.

Acum, în al doilea an, privim cu bucurie și satisfacții duhovnicești la noile realizări ce le-ați săvârșit pentru prosperarea Bisericii Ortodoxe Române. Aceste noi înfăptuiri se programează tot pe planul ce l-ați enunțat și ele întăresc, desvoltă și adâncesc obiectivele înșirate mai sus.

Astfel:

1. S'a cimentat legătura sufletească cu credincioșii și clerul reveniți la Biserica-mamă, prin arondarea parohiilor și în Ardeal, prin încadrarea clerului revenit, la locurile de cinst în viața administrativ-bisericească (Vicari Eparhiali, Consilieri Administrativi Bisericești, Protopopi), și mai presus de toate prin complectarea Sf. Sinod cu un membru din clerul revenit în persoana P. S. Teofil Herineanu, Episcopul Romanului și Hușilor.

2. S'a dezvoltat prin diferite regulamente și decizii Statutul de Organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române (Regulamentul de capacitate, de definitivare și promovare a clerului, Regulamentul de alegere, funcționare și dizolvare a organelor deliberative, Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată bisericească, decizia Nr. 98 — prin care s'au constituit, pe baza art. 68—70, Comitetele provizorii, care inițiază, organizează și conduc activitatea religioasă extra-bisericească, morală și samariteană în parohii, — Decizia Nr. 107, — prin care, potrivit art. 138 din Statut a început să funcționeze conferințele propoștești, care nu sunt altceva de cât prelungirea cursurilor de îndrumare misionară, pentru ca preoțimea să fie mereu în curent cu învățătura teologică și cu realitățile sociale.

3. În privința învățământului religios, la Institutute Teologice de grad Universitar s'a intensificat munca profesorilor și a studenților prin apropierea cât mai mult către realitățile sociale, iar la Seminariile Monahale s'au aplicat noile programe analitice, în care s'a dat o importanță deosebită lucrărilor practice.

4. Clerului mirean, ce urmează cursurile de îndrumare misionară, ajungând în momentul de față la seria a VII-a, i s'a dat un program în care s'a insistat asupra unificării bisericești și asupra revizuirii metodelor de pastorație, prin predică și cateheză nouă, iar clerului monahal i s'au dat posibilități să se pregătească în învățatură de carte prin școlile monahale pedeparte, și să-și câștige existența prin munca din ateliere, albinařit, cultivarea de plante medicinale, etc., ce se organizează în toate mănăstirile din Biserica Ortodoxă Română, pedeaaltă parte.

5. Cu privire la «reorganizarea arsenalului de misiune», revistele au fost îmbogățite cu material nou și variat, au fost traduse și editate în limba română, pastorele Prea Fericitului Patriarh Serghie, ale I. P. S. și Prea Fericitului Patriarh Alexei, Cuvântările I. P. S. Nicolae, Mitropolitul Crutițelor, etc., și s'au revizuit și se lucrează la pregătirea și editarea cărților de literatură religioasă și a cărților de ritual, din care unele au și fost scoase de sub tipar.

6. Legăturile de prietenie și colaborare cu Biserica Ortodoxă Rusă s'au adâncit mult, prin schimb de reviste, prin traduceri de opere noi prin editarea, cărții «Treizeci de zile în U.R.S.S.», scrisă cu multă obiectivitate de dl. Ovidiu Marina și mai ales prin vizitele ce s'au făcut de către delegații Bisericii Ortodoxe Ruse Bisericii noastre și de delegații Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu I. P. S. Voastră, la Moscova.

Toate aceste înfăptuiri, ce decurg din Statut, au cerut muncă înordată, veghere permanentă, ca să poată fi aduse la îndeplinire. Înalt Prea Sfinția Voastră n'ați precupețit nimic, nici muncă, nici oboseală, ci v'ați dăruit cu toată ființa în scopul aducerii la îndeplinire a planului expus acum 2 ani, cu prilejul înscăunării ca Înăistătător al Bisericii Ortodoxe Române. Prestigiul Bisericii Ortodoxe Române este astăzi ridicat la un rang de cinste, între Bisericile Ortodoxe ale Orientului prin înțeleapta conducere a I. P. S. Voastre.

Desigur, în toate aceste strădanii ați fost înțeles și sprijinit de Prezidiul Marei Adunări Naționale și Guvernul Republicii Populare Române, prin reprezentantul său, dl. Prof. Stanciu Stoian, Ministrul Cultelor.

Prin toate aceste fapte mari, înșirate prin slabele noastre cuvinte, în numele Centrului Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Consilieri, Inspectori, funcționari, în numele clerului din Capitala și din Eparhia pe care o păstoriți direct, depunem respectuos omagiul nostru, rugând pe Dumnezeu să vă dăruiască Bisericii Ortodoxe Române, îndelung înzilit, drept îndreptând cuvântul adevărului,

Intru mulți ani, Inalt Prea Fericite Stăpâne,

În numele Corpului profesoral dela Institutul Teologic din Capitală, P. C. Diacon Rector N. Nicolaescu a rostit următoarea cuvântare:

**Inalt Prea Sfințite Stăpâne,
Prea Fericite Părinte Patriarh,**

Cu prilejul sărbătoririi a doi ani dela înscăunarea Inalt Prea Sfinției Voastre la cârma Bisericii noastre, Institutul Teologic din București, roagă pe bunul Dumnezeu să vă dăruiască ani mulți, cu sănătate și spor deplin întru împlinirea rodnicilor și înaltelor gânduri care vă călăuzesc, spre întărirea Bisericii și a credinței noastre ortodoxe.

Cu acest prilej, Institutul Teologic din București vă prezintă smeritul său omagiu pentru următoarele înfăptuiri mai de seamă în domeniul învățământului religios:

Inalt Prea Sfinția Voastră ați scos învățământul teologic de toate gradele de sub orice influență laică și l-ați trecut sub directă grijă și conducere a Bisericii, punând capăt trecutului, în care slujitorii altarului se recrutau dintre absolvenții școlilor regimurilor burghezo-mosieresti.

Inalt Prea Sfinția Voastră ați ridicat nivelul moral, cultural și duhovnicesc al tuturor instituțiilor de învățământ teologic, îmbisericind programele și orările, întărind disciplina în internate și asigurând aflarea și verificarea adevăratelor vocații sacerdotale.

Inalt Prea Sfinția Voastră ați uniformizat organizarea și funcționarea Învățământului Teologic, pentru toată Biserica Ortodoxă Română și ați legat învățământul teologic din aceste școli de cel practic, unind știința cu metoda, credința cu fapta și harul cu trăirea.

Inalt Prea Sfinția Voastră ați făcut ca școlile teologice să devină accesibile oricărui fiu evlavios al poporului, asigurând întreținerea gratuită a tuturor studenților și elevilor merituosi și săraci.

Inalt Prea Sfinția Voastră ați înviorat prin cuvântări, îndemnuri, pastorale, acțiuni și exemple personale zelul misionar și pastoral al întregii noastre preoțimi, punându-i la îndemână trei bogate publicații și inaugurând cursurile de îndrumare misionară și socială de pe lângă cele trei Institute Teologice din țară.

Inalt Prea Sfinția Voastră ați orientat activitatea întregii noastre preoțimi în toate problemele sociale și culturale ale vremurilor noi, dând cel dintâi exemplu și îndemn, pentru slujirea integrală a poporului nostru și a mărețelor sale aspirații.

Inalt Prea Sfinția Voastră ați dat cel dintâi semnal pentru mobilizarea preoției și a credincioșilor Bisericii Ortodoxe în lupta pentru apărarea păcii și pentru adâncirea legăturilor de sinceră prietenie între Republica Populară Română și U.R.S.S.

Înalt Prea Sfinția Voastră ați consolidat legăturile de colaborare canonică între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Rusă, prietenia dintre Înalt Prea Sfinția Voastră și Prea Fericitul Patriarh Alexei al Moscovei și al Intregei Rusii, deschizând noi perspective de rodnică activitate și de slavă pentru întreaga Ortodoxie.

Înalt Prea Sfinția Voastră ați dat corpului profesoral al Institutului nostru un nou elan de muncă.

Acest corp profesoral, care vă felicită și pentru fericita alegere a Înalt Prea Sfinției Voastre ca membru de onoare al Academiei Duhovnicești din Moscova, se angajează astăzi să ducă mai departe toate sarcinile cu care îl veți cinsti în viitor și vă urează din toată inima:

Întru mulți ani Stăpâne Sfinte!

I. P. S. Patriarh Justinian a răspuns tuturor vorbitorilor spunând— între altele următoarele:

**Prea Sfințiți Episcopi,
Prea Cucernici Părinți Profesori,
Prea Cuvioși și Prea Cucernici Părinți,
Iubiții mei colaboratori,**

Un popas ca acesta, la care ne-ați făcut părtaş, este adevărat că readeuce în fața ochilor minții evenimentele ce s'au petrecut acum doi ani, când smerenia mea urcam — prin voia lui Dumnezeu — pe scaunul de Întăistător al Bisericii străbune. Cu acel prilej, este iarăși adevărat că în fața Președintelui Prezidiului Marei Adunări Naționale a Republicii noastre, savantul profesor Dr. C. I. Parhon, am rostit o cuvântare care, în linii generale, conținea un plan de activitate pe care năzuiam să o desfășurăm în sânul Bisericii Ortodoxe Române, spre a nu o condamna să rămână streină în noile așezări, pe care poporul — deci și credincioșii noștri — le instauraseră în țară.

S'au înmănunchiat, desigur, multe nădejdi în jurul programului de muncă, pe care noi îl anunțam atunci răspicat; au fost însă și foarte multe îndoieli. Dar toate aceste îndoieli n'au putut să împiedice înfăptuirea celui plan de activitate, care răspundea însăși nevoii de reorganizare a întregii noastre vieți bisericești. Înăptuirile acestea au fost cu puțință numai fiindcă, alături de noul Patriarh, dintru început au pășit cu toată încrederea toți membrii Sfântului Sinod, care în toate împrejurările s'au arătat unanim de acord în adoptarea măsurilor menite să consolideze Sfânta noastră Biserică. Pentru că, odată cu înscăunarea smereniei mele ca Patriarh, s'a restabilit și piatra unghiulară pe care se reazimă tot edificiul Bisericii Ortodoxe Române; s'a restatornicit solidaritatea frățască între membrii Sfântului Sinod, încetând neîncrederea, dispărând «bisericuțele» și reînviindu-se frăția între cei ce poartă — înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor — răspunderea pentru buna păstorie a turmei dreptcredincioase din această țară.

Pentru aceea, trebuie să precizez că acele înăptuiri, — despre care s'a amintit aici, căutându-se a mi se atribui numai mie, — se datoresc întregului Sfânt Sinod, fără de care nimic nu s'a înăptuit în Biserica noastră. Păstrând organizarea Sinodală a Bisericii Ortodoxe, toate mă-

surile de organizare, de îndreptare și de orientare a clerului și a credincioșilor noștri au fost expresia gândurilor bune și înțelepte ale membrilor Sfântului Sinod. Nu găsesc, deci, un prilej mai potrivit decât acesta, spre a mă întoarce cu recunoștință către frații mei întru Hristos din Sfântul Sinod și a mărturisi dragostea ce le-o port, pentru că m'au înțeles pe deplin, s'au alăturat năzuințelor mele și mi-au dat neprecupețit sprijin în toate înfăptuirile de care ați amintit aici.

Să nu uităm, însă, că doi ani de zile nu reprezintă decât un început de drum, în acțiunea la care ne-am angajat. Până pe culmea împlinirii depline, mai este cale lungă, iar viața Bisericii noastre, cât și viața în permanentă transformare spre mai bine a poporului și Statului nostru, ne impun să mergem mereu înainte, să privim cât mai mult înainte și cât mai rar înapoi. De aceea, și în ce privește realizările noastre, — ale conducerii supreme a Bisericii Ortodoxe Române — mai multe decât cele înfăptuite sunt cele ce trebuie să se înfăptuiască în viitor. În munca de organizare a învățământului nostru — nu numai prin Institutele Teologice de grad Universitar, ci și prin școlile de cântăreți, prin Seminariile Monahale și prin școlile elementare din mănăstiri —, în munca de reorganizare a monahismului, care trebuie să apuce pe un drum cu totul nou, suntem abia la început și multă osteneală ne așteaptă. Toate acestea vi le amintesc, pentru ca în ostenelele ce ni se cer de acum înainte râvna voastră întru împlinirea până la capăt a rânduelilor Sfântului Sinod să nu se micșoreze, ci să sporească. Fiindcă alături de sprijinul Sfântului Sinod, în răspunderile ce apasă pe umerii smereniei mele, trebuitor ne-a fost și îmi este sprijinul de fiecare clipă al tuturor colaboratorilor mei. Și bucuros constat că în forul conducerii patriarhale s'au ridicat din sânul clerului, elementele cele mai valoroase, care timp de 2 ani de zile s'au dovedit stăpânite de duhul apostolatului pentru înălțarea Sfintei Biserici a lui Hristos. Le datoresc deci, mulțumirea caldă pentru munca pe care n'au precupețit-o și-i felicit pentru felul în care — de-a-lungul celor doi ani de strădanii comune — au știut să depășească greutățile — care, nu din vreo ambiție deșartă ci din nevoile Bisericii noastre, le-au fost așezate pe umerii lor.

Datori suntem de asemenea, să amintim, cu prilejul acestui sărbătoresc și îmbărbătător popas, că uneori am fost obligat a folosi bisturiul, spre a extirpa răul devenit primejdios, pentru însăși viața instituției. Am săvârșit însă, această chirurgicală operație, numai unde a fost imperios necesară, cu dragoste părintească și numai din dorința de a vindeca și menține sănătos organismul Sfintei noastre Biserici. Dar în rândurile clerului nostru, în monahismul nostru, ca și în obștea Bisericii noastre, mai sunt suflete slabe, care trebuiesc întărite, mai sunt plăgi primejdioase ce trebuiesc vindecate. De aceea, Institutele Teologice din țară au trecut pe cel de al doilea plan — în activitatea lor — misiunea formării viitorilor preoți și au așezat în centrul preocupărilor lor sarcina întăririi clerului nostru, pe tărâmul pregătirii teologice, sădind în inimile lor duhul apostolatului care trebuie să cuprindă orice suflet de preot sau monah. Activitatea Institutelor Teologice în această direcție, este demnă de toată lauda: profesorii noștri sunt convinși de necesitatea îndrumării slujitorilor altarelor pe calea cea bună, încât muncesc cu un spirit de sacrificiu

pentru care li se cuvine toată recunoștința. Din felul în care se desfășoară această muncă de îndrumare misionară a preoțimei noastre, noi suntem îndreptățiți să nutrim nădejdea că Dumnezeu va încununa strădaniile noastre, cu roadele ce se așteaptă, izgonind din orice suflet îndoiala și sădind în locu-i dragostea de muncă și de jertfă pentru Biserică și pentru Hristos.

Tot așisderea, în viața monahismului sunt multe lipsuri ce se cer împlinite. Ne-a fost dat să constatăm o dureroasă slăbire a duhului apostolic de jertfă pentru Mântuitorul și pentru Evanghelia Sa. Constatarea aceasta ne-a pricinuit una din cele mai amare mahniri pe care le-a încercat vreodată sufletul meu. De aceea, în ultima vreme, reorganizarea vieții mănăstirilor noastre, în spiritul nealterat al monahismului ortodox, se află în centrul preocupărilor conducerii supreme a Bisericii. Vă pot asigura că în scurtă vreme, în mănăstirile străvechi, semănate pe tot întinsul țării noastre de evlavia străbunilor, va începe o viață nouă, o viață curată, demnă de prestigiul Bisericii Ortodoxe Române, demnă de dragostea cu care poporul credincios înconjoară sfintele zidiri mănăstirești.

Pildă și îndemn găsim în aceste strădanii ale noastre în evlavia și credința care stăpânesc puternic sufletele credincioșilor și slujitorilor Bisericii Ortodoxe Ruse, cu care noi adâncim zi de zi legăturile frățesti ce ne unesc de atâtea veacuri. Indemn la muncă găsim și în prețuirea de care puținele noastre înfăptuiri de până acum se bucură în toate Bisericile Ortodoxe din lume. În curând veți lua cunoștință de scrisoarea Prea Fericitului Athenagoras, Patriarhul Constantinopolului, care conține calde cuvinte de laudă și de felicitări pentru cărturarilor teologiei românești, pentru valoroasele noastre reviste și pentru întreaga activitate a Bisericii Ortodoxe Române.

În ce privește atitudinea hotărîtă adoptată de Sf. Sinod al Bisericii noastre, față de problema apărării păcii din lume, trebuie să se știe că chiar din țările în care guvernele respective s'au alăturat fâțiș taberii războinice, noi am primit din partea Patriarhilor ortodocși binecuvântări și azeziuni sincere. Din revista «Ortodoxia» ați putut vedea că înșiși Prea Fericii Patriarhi din Constantinopol și din Antiohia și-au mărturisit solidaritatea cu acțiunea de sprijinire a marelui front al păcii, pe care — potrivit învățăturii lui Hristos — Biserica Ortodoxă Română o desfășoară după rânduiala Sfântului Sinod. Iată deci că și în acest domeniu, ca și în toate celelalte, noi păstrăm unitatea de vederi cu întreaga Ortodoxie și cu nimic nu ne-am abătut dela drumul statornicit de Mântuitorul.

De altfel, pe drumul acesta izvorit din învățătura Evangheliei, suntem hotărâți să mergem până la capăt, de aceea urmează a se stabili în curând un plan mai temeinic de acțiune a Bisericii noastre, pentru a transforma pe fiecare credincios într'un luptător dărz, pentru consolidarea păcii, cea atât de plăcută Domnului, dela care păstrăm credința tare în izbânda făcătorilor de pace.

Când propoveduim pacea și luptăm pentru ea, noi suntem în rosturile permanente ale misiunii noastre apostolice. Ce fericire mai deplină pot cunoaște sufletele slujitorilor altarului dreptei credințe, decât aceia pe care o simt, văzând că pentru statornicirea păcii pe care o binevestesc ei,

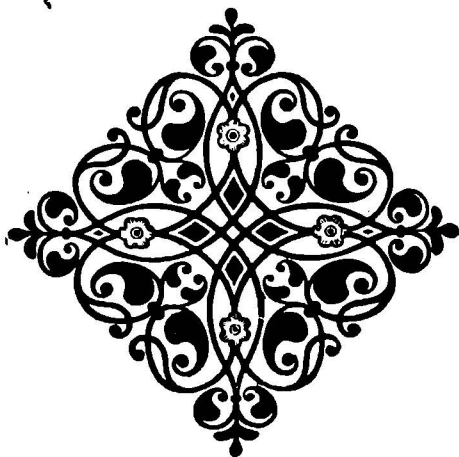
se alătură — astăzi — hotărâți la luptă și la jertfe — milioane și milioane de oameni, de pe întreg pământul.

Pentru aceia ne îndreptăm iarăși către iubitul nostru cler, pe care îl vrem pătruns de aceste adevăruri eterne: și cum pe om poți să-l prețuiești după fapte, nu după vorbe — asemenea pomului pe care-l cinstești pentru roade — cerem tuturor slujitorilor lui Hristos să pregătească pentru răsplata muncii lor, nu vorbe, nu mărturii sterpe, ci roade bune și îmbelșugate în ogorul iuptei pentru pace.

Mulțumindu-vă încă odată pentru amintirea înfăptuirilor din cei doi ani care s'au scurs dela înscăunarea smereniei mele ca Patriarh, cu inima plină de părintească dragoste îmi îndrept cuvântul către toți slujitorii lui Hristos din scumpa noastră Patrie și-i vestesc că aștept cu încredere dela ei fapte multe și plăcute lui Dumnezeu; aștept dela ei roadă bogată, aștept dela ei să dovedească singuri că poporul credincios nu greșește când le cere — ca unor adevărați părinți duhovnicești — sfat și îndrumare. Aștept să-i văd pe toți îmbrăcați în duhul cel nou al jertfei pentru Hristos și pentru turma Sa. Și acolo unde va merge turma, — la muncă, la jertfă, sau la bucurie — acolo să fie și păstorul!...

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi, cu toți. Amin.

În vreme ce Corala preoților din Capitală întona «Imnul Patriarhal», I. P. S. Patriarh Justinian a fost condus spre reședința patriarhală.

SFINȚIREA CATEDRALEI MUNȚILOR

CTITORIA PATRIARHILOR NICODIM ȘI JUSTINIAN
DIN COMUNA PIPIRIG, JUDEȚUL NEAMȚ

Dacă pleci dela Tg. Neamț, spre munți, — ajungi după 25 km. de drum — în comuna Pipirig, locul de naștere al adormitului întru fericire Patriarhul Nicodim. Așezare de oameni harnici, Pipirigul s'a bucurat de grija deosebită și de dragostea aceluia care — plecând de pe plaiurile sale — a urcat până la cea mai de sus treaptă a vredniciilor bisericești. Fericitul Patriarh a năzuit, încă de acum 30 de ani, să poată înălța în satul copilăriei sale, un măreț locaș de închinare, care să se poată numi cu adevărat «Catedrala Munților».

Incepută în anul 1923, ridicarea ei a mers încet, cu greutatea isvorite din asprimea vremurilor prin care a trecut poporul nostru. Impovărat de cei 80 de ani de viață, patriarhul Nicodim era din zi în zi mai îngrijorat că nu va putea termina sfânta casă a Domnului, a cărei zidire o începuse. Iar când anii vieții sale s'au numărat 84, bolnav fiind și simțind sfârșitul aproape, căuta omul care să desăvârșească lucrul. Și pătrunzând cu duhul său cugetele oamenilor, s'a oprit asupra I. P. S. Justinian — care era atunci locțiitor de mitropolit al Moldovei — și a zis: «Acesta este «omul», în adevăratul înțeles al cuvântului: plin de putere de muncă, de râvnă și de pricepere. Cu un asemenea voinic, poți ajunge la capătul drumului».

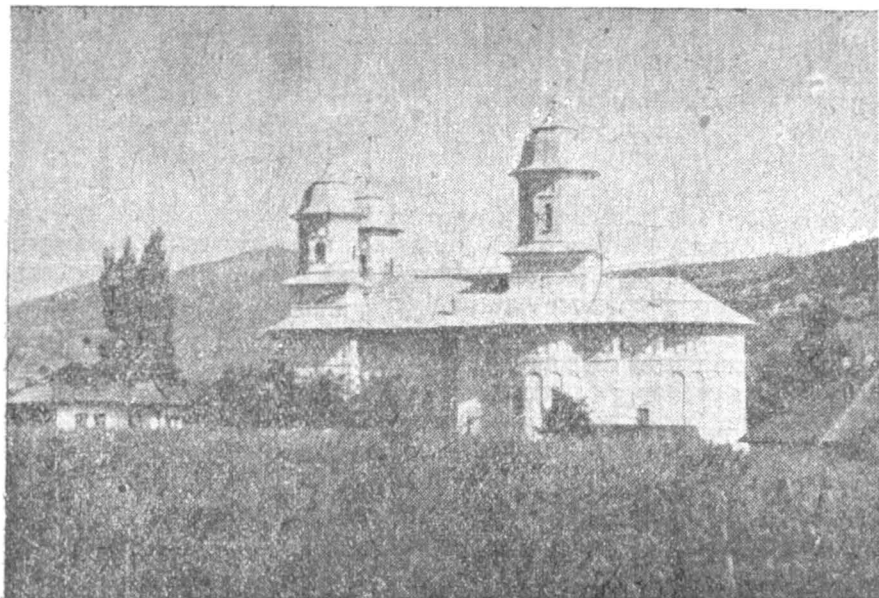
L-a poftit să cerceteze lucrările dela Pipirig. După cunoașterea locului și a oamenilor, I. P. S. Justinian și-a mărturisit bucuria pentru cele înfăptuite și încrederea în apropiata isbândire deplină. Patriarhul Nicodim și-a întărit credința că acesta este omul hărăzit de Dumnezeu să-i continue lucrarea și să o desăvârșească. A întocmit atunci bătrânul Patriarh o diplomă de ctitor, pe care i-a dat-o I. P. S. Justinian, pentru cele ce știa că va înfăptui.

Ajuns, din voia lui Dumnezeu, Mitropolit al Moldovei și apoi Patriarh al României, I. P. S. Justinian nu a uitat «Catedrala Munților» din Pipirig. Cu ajutorul I. P. S. Sale și sub privegherea Sa, biserica a fost terminată, zidindu-se cele două turle, pridvorul din față, catapeteasma bisericii, și înzestrându-se înlăuntrul cu toate cele de trebuință.

Darurile bănești ale I. P. S. Justinian au trecut de 750.000 lei, iar

grija pe care a arătat-o lucrării a fost hotărâtoare în munca pentru terminarea acestui sfânt locaş.

Sfinţirea ei s'a săvârşit în ziua de Duminecă 9 Iulie 1950, de către însuşi Înalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian, împreună cu I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei, P. S. Antim episcopul Buzăului, şi P. S. Arhiepiscopul Pavel, înconjurat de un sobor de preoţi, în frunte cu P. Cuv. Arhim. Mitrofor Melhisedec, stareţul sfintei mănăstiri Neamţu. Încă din ajun, prea fericitul nostru Patriarh sosise la Mănăstirea Neamţu, unde cercetase cu dragoste părintească, nevoile şi înfăptuirile de până acum ale seminarului monahal şi ale obştei călugăreşti, care vieţuieşte în acest vechi

Catedrala Munților — din Pipirig-Neamțu — vedere generală.

locaş dumnezeesc. Tot la mănăstire au sosit de cu seară şi I. P. S. Mitropolit Sebastian şi P. S. Episcop Antim.

Duminecă dimineaţa, Înălţii oaspeţi au sosit în Pipirig, unde au fost întâmpinaţi de mulţimea credincioşilor şi de aleşii comunei cu tradiţionala «pâine şi sare». La intrarea în curtea bisericii, I. P. S. Patriarh Justinian, I. P. S. Mitropolit Sebastian şi P. S. Episcop Antim au fost învestmântaţi în mantii arhieresti. Binecuvântând pe credincioşi, I. P. S. Patriarh şi însoţitorii I. P. S. Sale au străbătut prin mulţime şi au intrat în biserică, unde li s'a înfăţişat de soborul preoţilor Sfânta Evanghelie şi Sfânta Cruce, spre sărutare. Slujba sfinţirii bisericii a fost impresionantă şi prin măreţia slujitorilor, dar şi prin evlavia cu care a urmărit-o mulţimea credincioşilor adunaţi la acest înălţător praznic.

După săvârşirea Sfintei Liturghii, s'a oficiat — în faţa bisericii —

un parastas pentru odihna sufletului celui dintăiu ctitor al acestui sfânt locaş, Patriarhul Nicodim şi pentru toţi binefăcătorii adormiţi întru Domnul, cari au ajutat la înălţarea «Catedralei Munţilor» din Pipirig Neamţ.

A vorbit apoi cucernicul preot V. Munteanu, parohul bisericii Pipirig, nepot al Patriarhului Nicodim. Părintele V. Munteanu a fost ales de mult de însuşi răposatul patriarh să păstorească turma credincioşilor din Pi-

Catedrala Munților din Pipirig-Neamț, privită din față, cu cele trei impunătoare turle și pridvorul ei frumos.

pirig. Cucernicia Sa— cunoscând gândurile cu care a închis ochii Patriarhul Nicodim — a fost îndreptățit să spună cuvintele acestea:

In numele credincioşilor din parohia Pipirig, a fericitilor ctitori şi binefăcători, cu al căror ajutor am ajuns ziua de astăzi, când s'a sfințit această măreață biserică, adevărată «Catedrală a Munților» — cum îi plăcea să o numească fericitul întru pomenire Nicodim Patriarhul, fiul

acestui sat și însemnat ctitor, și mărturisind credința noastră în Dumnezeu, care ne-a ajutat de am văzut realizat visul nostru, vis care de multe ori ni se părea aproape imposibil de îndeplinit; — în numele acestor credincioși, cu adâncă smerenie aduc mulțumire tuturor și rog pe Dumnezeu îndurărilor să reverse peste toți binecuvântările sale și mângăierile sfântului duh, iar sfântul ierarh Nicolae, în numele căruia este ridicată această biserică, să le fie ajutor și cald rugător către Dumnezeu în toate zilele vieții.

Începând din anul 1923, când s'a pus temelia acestei biserici, din inițiativa și prin străduințele răposatului patriarh Nicodim, pe atunci episcop și stareț la sfânta mănăstire Neamțu și Secu, s'a tot lucrat mereu, învingând greutăți și piedici nenumărate, s'a ajuns cu lucrările în starea în care o vedeți astăzi.*

Locuitorii acestei parohii în marea lor majoritate sunt oameni săraci, cari au trudit cu greu — în trecut — pentru bucata lor de pâine, dar care au iubit mult și biserica, după cum se vede din fapta lor măreață.

Origina noastră, a pipirigenilor, este din Ardeal. Refugiați aici din cauza persecuțiilor religioase, ale uniților, ale catolicilor și ale imperialismului habsburgic, ei au fost primiți pe moșia mănăstirii Neamțu. Conducerea deosebită a acestei mănăstiri, a ajutat pe strămoșii noștri nu numai să-și înjghebeze noile gospodării, dar să facă și biserița Sf. Nicolae, în care s'a slujit până astăzi și care a fost sfințită la anul 1803, pe vremea mitropolitului Veniamin Costache.

Nu putem tăgădui ajutorul destul de însemnat pe care mănăstirea Neamțu l-a dat și la ridicarea acestei biserici.

Dorința cea mai arzătoare a răposatului patriarh Nicodim a fost de a se isprăvi și a sfinți el această biserică, dar spre sfârșitul vieții sale, a constatat cu durere că lucrările merg încet și de aceea, printr-o diplomă de ctitor, a rugat pe I. P. S. Justinian, actualmente patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, de a continua să sprijine moral și material ridicarea acestei biserici, iar la timpul potrivit să o dea cultului public, moment atât de mult așteptat de noi pipirigenii.

Măsurisim sincer și cu adâncă recunoștință că ajutorul dat de I. P. S. Patriarh Justinian a fost peste așteptările noastre. În mai puțin de un an de zile, a dat peste 750.000 lei, bani cu care s'au putut încheia o mulțime de lucrări fără de care nu am fi avut ziua de astăzi, care va rămâne cea mai frumoasă și cea mai sfântă din viața acestei parohii.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, ca Mare Ctitor, ne-a făcut bucuria ca la sfințire să ne aducă daruri destul de prețioase:

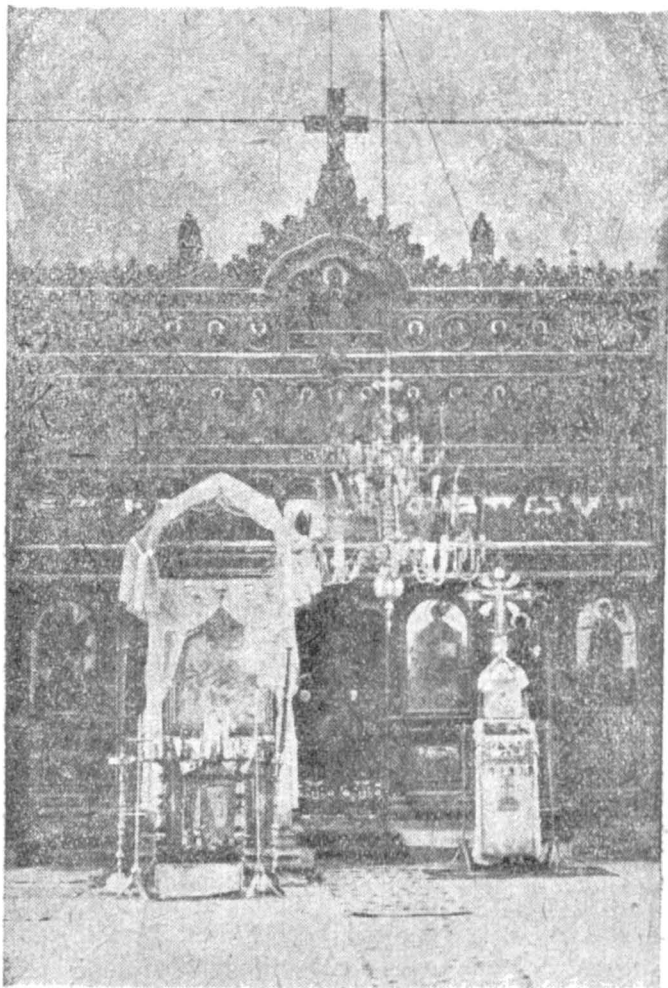
1. Sf. Evanghelie, îmbrăcată în plus roșu și ferecată în argint.
2. O sfântă cruce de metal, aurită.
3. Sfintele vase, aurite, Procovețe, și ne promite Chivotul.

Tot acum I. P. S. Patriarh Justinian ne promite suma de lei 500.000 pentru a începe pictura bisericii. Pentru toate acestea cu adâncă smerenie, în numele credincioșilor, îi aducem cele mai alese mulțumiri și adâncă recunoștință.

Părinteasca dragoste a I. P. S. Patriarh Justinian și delicata atenție a I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, ne-a umplut nouă pipirigenilor inimile de bucurie și mângăiere și am înțeles că Dumnezeu

este cu noi și că prin aleșii săi ne face să înțelegem că nu uită și nu trece cu vederea pe cei ce nădăjduesc spre Dânsul.

Cu adâncă smerenie și recunoștință, vă rugăm I. P. S. Stăpâne, să primiți toate mulțumirile noastre, iar dragostea cu care ne păstoriți, va face ca și pe viitor să ne bucurăm de toată încrederea și sprijinul treburtor

Catapeteasma «Catedralei Munților», construită din daniile
I. P. S. Patriarh Justinian.

pentru a fi buni fii ai sfintei noastre Biserici dar și cetățeni credincioși și loiali scumpei noastre patrii, Republica Populară Română, zorind pentru construirea socialismului, pentru apărarea păcii și pentru mai binele omnirii în general.

Și acum, în fața lui Dumnezeu, Căruia ne prezentăm cu bisericuța noastră și în fața înalților oaspeți, vouă iubiți pipirigeni, care întocmai ca văduva din Sf. Evanghelie, v'ați dat ultimul vostru bănuț, cu ultima pică-

tură de putere pentru zidirea acestei biserici, vă aduc în numele Domnului, toate mulțumirile mele și împreună cu mine, păstorul vostru sufleteș, să rugăm pe bunul Dumnezeu să ne ajute și în viitor pentru a putea duce la bun sfârșit lucrările ce le mai avem de făcut.

Să strigăm în rugăciunile noastre către Dumnezeu din tot sufletul ca să păzească în pace și să dea bun spor conducătorilor noștri bisericești și politici, să binecuvinteze anul muncii cu roduri bogate și pace în lume.

Să trăiți Înalt Prea Sfințite Părinte Patriarh și Înalt Prea Sfințite Mitropolit, întru mulți și fericiți ani și să vă facă Dumnezeu parte numai de bucurii duhovnicești».

I. P. S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, a rostit o caldă cuvântare, laudând pe credincioșii din Pipirig, pentru răvna dovedită cu prilejul îndelungatelor strădanii ce s'au depus pentru înălțarea acestui măreț locaș de închinare. Mulțumind, apoi, Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, — vrednicul președinte al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române — pentru neprețuitul ajutor pe care l-a dat și pentru veghea neconținută pe care a purtat-o lucrărilor din Pipirig, — I. P. S. Mitropolit Sebastian a binecuvântat pe toți ostenitorii și a îndemnat obștea credincioșilor să iubească biserica și să se poarte ca adevărați creștini și ca vrednici cetățeni ai scumpei noastre patrii.

A vorbit apoi Înalt Prea Sfințitul Patriarh. Cuvintele Înaltului Păstor, — isvorâte din adâncă înțelepciune și din nesfârșită dragoste — au fost ascultate cu smerenie de mulțimea credincioșilor.

A mărturisit I. P. S. nostru Patriarh, mai întâi bucuria cu care ia parte la sfințirea acestei frumoase biserici, — rod al credinței curate și al dragostei răposatului întru fericirea Patriarhului Nicodim față de popor. Elogiind apoi personalitatea întâiului și celui mai de seamă ctitor al «Catedralei Munților» Înalt Prea Sfințitul Justinian a arătat că Patriarhul Nicodim a fost o personalitate de seamă nu numai a Bisericii Ortodoxe Române, ci a întregii lumi ortodoxe. Invățătura adâncă, pe care a dobândit-o în școlile teologice rusești, a rodit în mintea patriarhului Nicodim, revărsându-se sub forma unei neîntrerupte activități cărturărești, care a făcut cinste Bisericii noastre. În toate vredniciile pe care i le-a încredințat Dumnezeu, — ca stareț la mănăstirea Neamțu, ca episcop la Huși, ca mitropolit la Iași și apoi ca Patriarh —, fericitul părinte Nicodim s'a dovedit un ales cărmuitor, ferind turma dreptcredincioșilor de rătăcirile ce o pândeau, în vremurile grele pe care le-a străbătut. A îndepărtat întotdeauna, cu înțelepciune, toate frământările sterile, toate luptele fără rost, ce amenințau viața Bisericii noastre; — ca un stâlp neclintit a fost sprijin tuturor inițiativelor frumoase, care tindeau la sporirea răvnei duhovnicești a turmei lui Hristos și la buna viețuire a poporului umilit și nedreptățit, indiferent de ce naționalitate era și cărei credințe aparținea. Sever cu el însuși, părintele patriarh Nicodim cerea tuturor muncă cinstită, dreaptă chivernisire și niciodată n'a socotit îndestulătoare strădaniile depuse pentru luminarea poporului, pentru buna înțelegere între oameni și pentru pace. Totdeauna a cerut colaboratorilor săi să nu precupețească ostenelile atunci când au datoria să slujească poporul.

Patriarhul Nicodim — a adăugat I. P. S. Justinian — este monumen-

tul cel mai de preț cu care se poate mândri comuna Pipirig. El a pornit dintr'o casă modestă, de țărani muncitori și s'a înălțat, chemat de voia lui Dumnezeu, până la cea mai înaltă treaptă la care poate ajunge un om, în ierarhia bisericească. Având rădăcini puternic înfipte în marea masă a poporului muncitor, patriarhul Nicodim a rămas până la sfârșitul zilelor sale pământeste, un reprezentant dârz al năzuințelor populare.

Lui i-a fost dat să salute cel dintâiu dintre ierarhii Bisericii noastre, zorile nouilor orânduiri ce s'au statornicit — din vrerea poporului — în scumpa noastră țară; lui i-a fost rânduit de Domnul să reînnoie firul străvechilor legături dintre Bisericile Ortodoxe Rusă și Română. Și el a fost acela care a arătat clerului nostru datoria lui de a merge alături de popor, pe drumul pe care poporul însuși și-l alege.

Mulțumind lui Dumnezeu, care l-a ajutat să împlinească năzuințele și dorințele răposatului patriarh, — I. P. S. Justinian a dat grai recunoștinței pe care întreaga noastră Biserică o nutrește față de cârmuirea statului nostru, care apărând libertățile dobândite prin jertfe de poporul nostru, apără și libertatea de acțiune a Bisericii Ortodoxe Române. Chiar terminarea acestui sfânt locaș — a continuat I. P. S. Patriarh Justinian — n'ar fi fost cu puțință, fără sprijinul guvernului democrat al Republicii noastre dragi. Ctitoria patriarhului Nicodim să fie, însă, o pildă grăitoare și un indemn pentru fiecare chiriarh, ca să încerce să facă tot binele cu puțință, cel puțin în satele de unde și-au început drumul vieții.

I. P. S. Patriarh Justinian și-a încheiat cuvântul de părintească povătuire, făgăduind un nou ajutor de 500.000 lei, pentru pictarea acestei mărețe catedrale și indemnând pe credincioși să rămână fii buni ai sfintei biserici străbune și buni cetățeni ai patriei, luptând — sub îndrumarea clasei muncitoare — pentru progres și pace în țara noastră și în toată lumea.

Credincioșii au mulțumit cu căldură I. P. S. Patriarh Justinian pentru toate darurile pe care le-a revărsat asupra obștei dreptcredincioase din Pipirigul Neamțului.

S'a săvârșit apoi un Polihroniu pentru Prezidiul Marej Adunări Naționale a Republicii noastre Populare, pentru Guvern și pentru poporul român. Corul maicilor dela Văratec și al călugărilor dela Neamțu, la care s'au adăugat glasurile tuturor credincioșilor, au înălțat cântări de laudă către Dumnezeu. Solemnitatea sfințirii «Catedralei Munților» din Pipirig s'a încheiat — după datină — cu o masă de obște.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a părăsit satul mergând să cerceteze Seminarul Monahal dela mănăstirea Văratec, și obștea călugărițelor dela mănăstirea Agapia, dând pretutindeni îndemnuri și povătuiri. Obștea credincioșilor l-a petrecut pe Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh, cu bune urări, cu smerite rugăciuni pentru Dumnezeu, ca să-i dăruiască îndelungate zile, spre a cârmui suflarea ortodoxă din scumpa noastră Patrie, pe căile luminoase, dorite de toată lumea iubitoare de pace și dreptate.

Asistent.

TEMELIILE ORTODOXIEI

Una din nedumeririle anume cultivate în Apus față de Răsăritul Ortodox a fost afirmația că Biserica Ortodoxă s'ar fi născut abia prin schisma din 1054, pe când Biserica Romano-Catolică există neîntrerupt dela început. Deoarece această afirmație a fost susținută cu multă autoritate, ea s'a încetățenit.

De aceea, să ne lămurim asupra temelilor Ortodoxiei. Însăși explicația etimologică a cuvântului ne arată, «Ortodoxie» înseamnă: mărire dreaptă și stabilitate în credință, pe când temeiul de «Catolicitate» înseamnă expansiune și cuprinde variația în unitate. Istoria ne oferă însă cele mai multe exemple.

Astfel, Sf. Ignațiu al Antiohiei (107), arată în epistola sa către Smirneni că «unde este Hristos, acolo este și Biserica sa catolică», iar Sf. Justin Martirul (165), îndemna în Dialogul său pe «creștinii ortodocși» să păstreze cu încordare adevărata credință bisericească. Deci ambii termeni, de «catolicitate» și «Ortodoxie», formulați în Răsărit, există dela început împreună, unul indicând sfera și celălalt conținutul de învățătură al Bisericii.

Dar din sec. II încep să apară și unele tâlmăciri față de învățătura Bisericii, iar unele din ele cad chiar în răstălmăcire eretică. De aceea Părinții bisericești se străduiesc să înlăture orice fel de «kakodoxie» (pravitas), adică toate falsele și ereticele păreri, stabilind în de comun acord cuprinsul «ortodox» al învățăturii bisericești.

În virtutea ei, Părinții bisericești precizează la Sinodul Ecumenic din 381 că Biserica are aceste calități: «una, sfântă, catolică și apostolică», iar «episcopii ortodocși» (Canon 6) trebuie să apere credința de eretici, fiind bineveniți acei dintre eretici «care se întorc la Ortodoxie» (Canon 7). Iar Sinodul Ecumenic dela Efes, din 431, susține «credința ortodoxă» (Canon 1) și ajută pe cei cari «cugetă ortodox», pentru că însuși Sinodul este «ortodox și ecumenic».

Simbolul de credință ajunge și la cunoștința apusenilor, în forma sa greacă, pentru că până în secolul IV, limba greacă era folosită și la Roma, în cult. Când apare prima traducere latină, cuvântul de «Catolic» e tradus prin cel de «general» sau «universal», însemnând răspândirea Bisericii peste întregul pământ și la toți oamenii. Dar pentru păstrarea unității de exprimare, în traduceri ulterioare este latinizat termenul grecesc și astfel apare «credința catolică» și «Biserica catolică» în expresie latină. Dar cuprinsul învățaturii era pretutindenea același, în Apus și la Răsărit.

În astfel de împrejurări, Biserica Mântuitorului are în esență două calități fundamentale: Catolicitatea în extensiune și Ortodoxia în intensitate unică, sfântă și apostolică. Ortodoxia este însoțită cu predilecție de răsăritenii plini de spirit speculativ și comunitate, iar catolicitatea este în deosebi îmbrățișată de apuseni, plini de spiritul practic, juridic și individualist, ceea ce duce cu însoțirea la înființarea unei îndrumări personale papale.

În Răsărit, Ortodoxia este definită la Sinoadele ecumenice și de Sf. Părinți ai Bisericii, încât Sf. Ioan Damaschinul (749) expune unitar cuprinsul ei în tratatul «Expunere precisă asupra credinței ortodoxe» (Acrivia). Iar mai târziu, la 11 Martie 843, episcopii dela Sinodul din Constantinopol, proclamă ziua specifică «Duminica Ortodoxiei», care înseamnă încheierea perioadei de frământări teologice și triumful desăvârșit al Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor.

În Apus însă, unde lipsește acest corectiv ecumenic, voința papei se impune, astfel că schisma din 1054 are o pregătire teologică, politică și personală, în măsurile luate de papalitate. Prin realizarea schismei nu se desparte imediat Biserica Mântuitorului în două Biserici coexistente, ci mai întâi ia poziție antagonistă Catolicitatea față de Ortodoxie. În această situație, Ortodoxia reclamă pentru sine și sfințenia universalistă, pe care o are Mântuitorul Hristos, incluzând totodată în sine și cuprinsul termenului de «Catolicitate». Ca urmare dela împăratul Mihail Stratiotikos, din 1057 toți urmașii încep să se intituleze «împărat ortodox», ca să dovedească și prin titlu, că este păstrător al Ortodoxiei.

Dar Apusul desbinat își găsește plinirea specificului său doctrinal, condus de pretenția primatului, în manifestul-program al papei Grigorie VII din 1075, unde dictatul papei, în care se indică teocrația papală; iar față de Răsăritul ortodox este promovat principiul lui «Unire prin supunere», formulat în 1203. Pecetea ultimă a acestei credințe catolice o pune Toma din Aquino († 1274), care în sistemul său de teologie îl proclamă pe papă drept «vicar al lui Hristos». Astfel este definit în istorie cuprinsul teologic al «catolicismului papal», care s'a îndepărtat mult de Catolicitatea inițială.

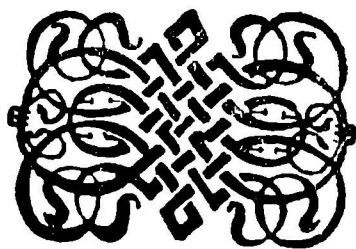
În fața acestei împrejurări, Biserica Mântuitorului care în Răsărit se numea «catolică ortodoxă», își păstrează ca tipic în primul rând termenul de «ortodox», iar în simbol înlătură cuvântul «catolic» prin cel sinonim de «ecumenic», pentruca să evite orice nedumerire și confuzie cu papismul, căci în teologie acestea provoacă cele mai grave neajunsuri. În traduceriile slavone apare cuvântul «sobornicesc», ce trece și în textele române.

Teologii evanghelici, analizând problema Catolicității și a Ortodoxiei, pentru a-și putea justifica existența proprie, disting în cadrul Bisericii ecumenice: Catolicitatea papală, Catolicitatea ortodoxă și Catolicitatea evanghelică. Dar distanța dela Catolicitatea inițială și cea protestantă este mare. Pentru evidența lucrurilor, înșiși teologii papali, din curentul psihologist și evoluționist, trebuie să recunoască față de ortodocși, că «Ortodoxia este forma cea veche bisericească», dar «Catolicismul papal» a depășit împietrirea ortodoxă în sinodalismul ecumenic și reprezintă forma cea deplină bisericească, fiind legat de evoluția și progresul dogmelor». Dar aceasta înseamnă că acest Catolicism papal a depășit învățătura veche a Mântuitorului.

În concluzie, se desprinde constatarea că Ortodoxia și Catolicitatea inițială s'au adăpat numai la izvorul autentic al învățăturii Mântuitorului, din Sf. Scriptură, Sf. Tradiție și din deciziile Sinoadelor ecumenice. Când papalitatea își impune voința proprie, are loc sciziunea.

Deci temeliile Ortodoxiei rămân deapănarea cele date de însuși Iisus Hristos, infailibile pentru vecii vecilor.

Profesor M. Șesan

VIAȚA ȘI TRAIUL PĂRINTELUI CALINIC CERNICANUL EPISCOPUL RÂMNICULUI NOUL SEVERIN

(7 OCTOMVRIE 1787 — † 11 APRILIE 1868)

1292
84

Vara aceasta se împlinește un veac de când toate scaunele episcopale ale Țării Românești erau văduvite de arhipăstoriile lor. Domnul de atunci, Barbu D. Știrbei, căută să pună capăt acestei situații nefirești din Biserica țării și către începutul toamnei anului 1850 — exact 14/26 Septembrie — a strâns Adunarea obștească și i-a cerut ca, potrivit legilor țării, să purceadă la împlinirea vacanțelor eparhiale. Cu acest prilej, Adunarea dădu țării pe tuspătru arhiercii: Nifon ca mitropolit, Climent la Argeș, Filotei la Buzău și Calinic la Râmnic.

Luăți în parte, fiecare din acești ierarhi poate reține atenția cercetătorului, însă ultimul covârșește pe ceilalți prin sfințenia vieții și prin blândețea sufletului. Monah format în duhul călugăresc al paisienilor, «el ducea viață aspră de schivnic și nu știa prețul banului, pe care-l împărștia darnic în faceri de bine». Muncea și se ruga. Era smerit și plin de înfrânări. Iubea cărțile și era respectat de toți, care încă de atunci vedeau în el un vas al Domnului, un sfânt.

Acum când, peste puțin timp, se împlinește o sută de ani dela alegerea lui ca episcop al Râmnicului, îndemnătu-ne-am să-i scriem, pe scurt, viața pentru ca ea să fie pildă și îndemn pentru alții. Pe cât ne-a fost cu puțință am căutat să ne informăm cât mai bine asupra faptelor sale, însă mărturisim că nu întotdeauna, poate, condeiul ne-a fost întru ajutor ca să îmbrăcăm în haina cea mai aleasă traiul acestui îmbunătățit părinte. Rugăm cititorul să treacă peste acestea și să caute să pătrundă gândul curat ce am avut de a-i pune înaintea chipul unui ierarh al Bisericii noastre strămoșești.

Familia Părintelui Calinic Cernicanul.

Fericitul părinte Calinic Cernicanul, episcopul Râmnicului s'a născut în orașul București, suburbia Sf. Visarion, în a șaptea zi a lunii Octombrie din anul mântuirii 1787. Din baia Sf. Botez el a primit numele Constantin. Părinții săi, români de neam și mijlocași în ceea ce privește starea materială, se numeau Antonie și Floarea. Din spusele celor ce i-au cunoscut, înțelegem că ei erau oameni cinstiți și plini de evlavie, crescându-și copiii — patru la număr — în frica lui Dumnezeu. Mama cuviosului, către sfârșitul vieții, s'a călugărit și a viețuit în mănăstirea Pasărea, ca shimonahia Filoteia († 8 Nov. 1833). De asemenea fratele său mai mare, care era preot de mir, a intrat, mai apoi, în cinul călugăresc și i s'a dat la tundere numele Acachie.

Din fragedă vârstă Constantin a fost dat de părinții săi «la învățătura cărții» în școlile din București acelei vremi, unde, pe lângă cunoștințele ce se puteau căpăta atunci, a învățat și ceva grecește.

Nu se știe dacă el a apucat să termine tot cursul învățaturii acelor școli, căci, când zorile tinereții i se deschideau, «povățuit fiind de pornirea sa firească și îndemnat și de Sf. Duh, care petrecea într'însul dela nașterea sa», și-a lăsat familia «ca Avram patria» și s'a dus la mănăstirea Cernica.

Scurte știri despre mănăstirea Cernica.

Lavra Cernicăi a fost ridicată la începutul sutei a șaptesprezecea dela nașterea lui Hristos, de către evlaviosul creștin Cernica Vornicul Știrbei. Inzestrată de el cu multe bunuri, era la început în stare înfloritoare. Mai apoi, din pricina înstrăinării unora din averile sale de către urmașii întemeietorului și din pricina multelor nevoi ce fuseseră peste țară, cam pe la anul 1780, ea era pe cale să se pustiască cu totul.

Tocmai acum însă se abate pe la Sf. Mitropolie din București, din caiea sa spre Sf. Munte, îmbunătățitul călugăr Gheorghe, ucenicul fericitului Paisie dela Neamț. Mitropolitul de atunci Grigorie (1760—1787), l-a oprit din drum și l-a trimis la această mănăstire, cu gândul frumos ca să facă și aici o «obștejitie» după modelul nemțean. În anul 1781 cuviosul Gheorghe se așează în mănăstire și în scurtă vreme reușește să-și adune în jur aproape 20 de frați. Ca niște albine neobosite lucrau ei pentru a schimba haina de păragină a ctitoriei lui, Cernica. Atotputernicul le-a fost într'ajutor, căci, prin truda lor, din risipitul lăcaș de cuvioșie a răsărit o obște călugărească vrednică de toată lauda. Aici, în ostrovul Cernicăi, începe acum să curgă viața nouă călugărească, așezată pe tipicul cel vechiu, așa cum însuși cuviosul Gheorghe văzuse la Sf. Munte și cum petrecuse el la Neamț lângă fericitul Paisie. Tuturor li se cerea ascultare pornită din dragostea către Hristos și despărțire totală de cele materiale, ca să poată avea de toate prin purtarea de grije a lui Hristos. Li se cerea să-și înfrâneze voința, ca să aibă putere a înfrânge toate ispitele prin Hristos, care biruie tăria diavolului. Li se cerea viețuire curată în duhul învățaturii lui Hristos, pentruca să poată fi și altora îndreptar.

Alături de «mielușei cei cuvântători ai Ziditorului său Hristos».

starețul Gheorghe muncea și se ruga, încălzind pe fiecare cu cuvântul și fapta și sorocind fiecăruia ascultare, după putința sa trupească și sufletească.

Cum a intrat și cum s'a făcut călugăr la Cernica Părintele Calinic și la ce ascultări s'a supus.

În timpul când viața călugărească dela Cernica, de care ne fu acum cuvântul, ajunsese la o astfel de sporire sufletească, vine la mănăstire tânărul Constantin (anul 1807). Aici el este înfățișat starețului Timotei (1807—1816), care îndată a priceput ce suflet plin de râvnă pentru Hristos se ascunde în trupul slăbuț al tânărului nostru. După rânduiala monahală el a fost dat sub ascultarea duhovnicescului părinte Pimen, un «bătrân iscusit în călugărie» și cu «viață înaltă». Dela acesta a învățat și mai bine «toată învățătura» și pe deasupra a deprins meșteșugul săpării în lemn, făurind cruci pe care le da în dar părinților.

După regula paisiană, tânărul nostru își împărțea timpul întru citirea de cărți ziditoare de suflet, rocodeii, adică lucrul cu mâna, și-și chinuia trupul cu post aspru. El se supunea cu multă râvnă «la toate nevoițele cele grele ale vieții monahale» și în scurtă vreme «a ajuns pe dascălii săi și i-a și covârșit cu tot felul de fapte laudabile și ostenicioase». Plin fiind de darul lui Dumnezeu, a înaintat «la atâta curățenie a minții și a liniștei cei dinlăuntru, încât lumina înaintea tuturor ca o adevărată lumină cerească». Toți viețuitorii din mănăstire — bătrâni și tineri — îl prețuiau și-l iubeau «cu inimă curată, pentru că era smerit cu adevărat, fără prefacere, fără ură și fără violențe».

Văzându-i dorința arzătoare pentru cele ale tagmei monahale, duhovnicescul său părinte a cerut starețului Timotei să-l călugărească. Acesta s'a învoit și la 12 Noémvrie 1808 a fost tuns întru călugărie, schimbându-i-se numele de Constantin în Calinic, așa cum cere pravila călugărilor. Scurtă vreme după aceasta el a fost hirotonit diacon (3 Decemvrie 1808), și a rămas tot sub povățuirea lui Pimen duhovnicul, până ce acesta a plecat la Sf. Munte.

După primirea ingerescului chip al călugăriei, ierodiaconul Calinic «a început a adăuga nevoință peste nevoință», asprindu-și postul, petrecându-și noaptea în privegheri prelungite, odihnindu-și firavul trup pe scaun, nu în pat și lucrând împreună cu părinții la slujbele cele mai grele ale mănăstirii. Această curată viețuire a îndreptat și mai mult ochii starețului Timotei asupra lui și, prin anul 1813, când mulți din preoții mănăstirii muriseră de ciumă, el a găsit cu cale că-i vrednic a fi făcut preot. La început tânărul ierodiacon se lepăda, «numindu-se nevrednic de o asemenea sarcină», dar mai apoi, văzând aci voința lui Dumnezeu, a primit¹⁾. Pe zi ce trecea viața lui devenea și mai îmbunătățită și de aceea voința tuturor a fost ca el să fie duhovnic al sf. mănăstiri²⁾. Viețuitorii acestui sf. locaș și chiar persoane din afară, când își aveau suferințele apăsate de ceva, veneau la el «de-și aflau adăpostire și mângâiere

1) A fost hirotonit preot în biserica Batiște din București, la 13 Februarie 1813, de arhierul Dionisie Sevastis, viitor mitropolit.

3). A fost făcut duhovnic la 20 Sept. 1815 de mitropolitul Nectarie.

la ale lor supărări». Acest fericit duhovnic pe toți îi încuraja «cu cuvinte dulci și de Dumnezeu insuflate» și pe mulți îndrepta pe calea cea bună.

După ce i s'a încredințat duhovnicia mănăstirii, starețul Timotei îl face și eclesiarh, căci vedea că părintele Calinic «e tare evlavios la cele bisericesti și cunoaște regulile foarte bine, după cum trebuie să fie un asemenea îngrijitor de cele sfinte».

Călătoria Părintelui Calinic la Sf. Munte.

Ca orice îmbunătățit călugăr, ieromonahul Calinic dorea să vadă Sf. Munte, acea «grădină a Maicii Domnului», despre care auzise multe dela cei ce se învredniciseră a ajunge până acolo. Dumnezeu, care stă întotdeauna în ajutorul celui curat cu inima, a făcut ca această dorință să-i fie împlinită. Și iată cum pe la anul 1817 starețul Cernicăi, Doroftei (1816-1818), văzându-se ajuns la adânci bătrânețe, s'a sfătuit cu părinții ca să pue în locul său pe duhovnicul Pimen, ce fusese îndrumătorul lui Calinic. Însă acest duhovnicesc părinte, precum s'a arătat, acum se afla la Sf. Munte. Soborul mănăstirii a hotărît ca el să fie îndată chemat de acolo și a însărcinat pe fostul său ucenic să meargă să-l înștiințeze despre aceasta. Inchipuiește-ți, cititorule, câtă bucurie s'a revărsat peste sufletul tânărului ieromonah, care dorea să vadă acest loc de cuvioșie ortodoxă, așa cum «cerbul dorește izvoarele apelor». Gătindu-se să porceadă la drum, cu știrea soborului mănăstirii, i s'a alăturat încă un părinte cu numele Dionisie, care și el dorea să vadă Sf. Munte și care știa limba turcească. Când toate cele pentru plecare au fost pregătite, au luat binecuvântare dela stareț și au pornit pe jos peste bătrâna Dunăre. Cu ajutorul lui Dumnezeu amândoi au ajuns cu bine în Sf. Munte. Aici s'au întâlnit cu părintele Pimen, s'au închinat cu evlavie «pe la toate mănăstirile și pe la toate schiturile» și au intrat în vorbiri duhovnicesci cu părinții «cei sufletești», îndulcindu-se de învățăturile lor. Și după ce au ajutat sfințele lăcașuri cu ceea ce au putut, trecând praznicul Sf. Adormiri din anul 1818, împreună cu părintele Pimen, au pornit să se întoarcă în țară. Ajungând la postrigul lor, au găsit pe starețul Doroftei încă în viață. Acesta a și luat măsuri pentru a lăsa în locul său pe Pimen, însă Dumnezeu altfel rânduiise lucrurile.

Părintele Calinic stareț la Cernica.

La sosirea din Sf. Munte, Pimen fu pus de stareț «îngrijitor peste câmara cu hainele părinților», însă el conducea de fapt toate treburile mănăstirii, căci Doroftei era ajuns la adâncă bătrânețe. În cele câteva luni cât a mai trăit bătrânul stareț, Pimen a început să pună pe părinți la ascultări grele, în felul celor văzute de el la Sf. Munte. Aceasta însă nu a plăcut călugărilor și, la moartea starețului Doroftei — Decembrie 1818 — au început să cârtească, cerând întărcerea la «legile» starețului Gheorghe, începătorul obștei celei noi. Totodată ei au cerut Sf. Mitropolii să orânduiască alt stareț. Mitropolitul Nectarie (1812—1819) a încuviințat aceasta și, în urma alegerii soborului mănăstirii, s'a așezat stareț la Cernica cuviosul ieromonah Calinic (14 Dec. 1818).

Cum a luat asupra-și toiagul păstoresc, fericitul Calinic «și-a pus toată nădejdea numai în Dumnezeu..., dându-se la cele mai mari și grele

nevoințe» și «îngrijindu-se ziua și noaptea» ca să cârmuiască «cu bună orânduială și sfințenie păstoria turmei încredințată lui».

Intrucât dela moartea starețului Gheorghe, se scurseseră peste 12 ani, parte din monahi începuseră a trece cu vederea unele din regulile călugărești ale acestuia. Calinic îndată «a început să curețe neghinele dintre părinți», sfătuind, mai întâi, pe toți duhovnicește. Pe cei ce s'au îndreptat i-a reținut în obște, iar pe cei ce s'au lăsat încă în mreșile ispitelor, «i-a scos afară ca pe niște mădulări stricate și netrebnice».

Curățindu-și obștea de «ciumați», el a purces la îmbunătățirea stării materiale a mănăstirii. Biserica Sf. Nicolae era nezugrăvită. El trimite călugări după milostenie și, în primii ani ai stăreției sale, lucrarea este gata.

După aceasta însă el nu avu parte de liniște multă vreme, căci în anul 1821 «s'a început zavera» și mănăstirea s'a umplut de «norod» fugit din București de frica zavergiilor. Aflând Turcii, că în mănăstire este mulțime de lume, au crezut că sunt eteriști și au înconjurat sf. lăcaș cu armată, gătindu-se să înceapă distrugerea lui. Auzind de aceasta, starețul a adunat pe părinți și popor în biserică «și a început a le face cuvânt pentru groasnică moarte ce le era asupra, fiindcă se înștiințase că în noaptea viitoare au să lovească Turcii cu tunurile în mănăstire».

Purtarea de grijă a părintelui Calinic, în aceste vremuri grele, s'a întins până la mănăstirea Pasărea, ale cărei maici erau în mare nelinește din pricina Turcilor tăbărâți în pădurea Pantelimonului. Spre a le feri de primejdii, el le-a ridicat din mănăstirea lor și le-a dus la mănăstirea Snagov, unde erau în mai multă siguranță.

Dar această măsură a părintelui Calinic a supărat pe o parte din Turci și aceștia au plănuit să vină într-o noapte în mănăstirea Cernica și s'o jertfească. Starețul, fiind înștiințat de un slujitor al pașei despre această hotărâre, în noaptea în care Turcii urmau să vină asupra sf. lăcaș, «a poruncit să facă priveghere, fiind toți îngrijați de sfârșitul acestei vieți vremelnice». Și în acea noapte când Turcii erau gata de plecare, pașa a cerut să i se aducă o cafea. Slujitorul care i-a servit-o, a «slobozit» asupra lui un pistol, însă glonțul «a lovit în chimirul cu galbeni» și pașa s'a ales doar cu o ușoară rană la sold. Văzând această minune, el «s'a înfricoșat și s'a lăsat de a mai veni să facă rău mănăstirii», iar banii ce-i avusese la el i-a sorocit pentru facerea unei cișmele în cuprinsul sf. lăcaș, ceia ce a și făcut.

Trecând aceste vremuri tulburi, fericitul stareț a început să se îngrijască de bună starea sf. lăcaș. Biserica Sf. Nicolae și cu chiliile din jur ajunseseră neîncăpătoare pentru călugării din mănăstire, al căror număr creștea zi de zi. Spre a împlini acest neajuns, prin anul 1831, el a început să rezidească — făcând-o mai mare — bisericuța din ostrovul cel mic al Cernicăi, care fusese prăpădită de cutremur în anul 1802. După trecere de aproape șase ani, ea era gata și fericitul stareț a înzestrat-o cu toate cele necesare sf. slujbe. În amintirea cuviosului Gheorghe, începătorul obștei celei noi dela Cernica, acest sf. lăcaș a fost închinat Sf. Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință.

Tot părintelui Calinic i se datorește și rezidirea bisericii mănăstirii Pasărea, care fusese ridicată de starețul cernican Timotei, în anul 1813.

La Cernica el, pentru nevoile monahilor, a mai făcut «trapez, pitărie, clopotniță, clopot și ceasornic în clopotniță», numeroase chilii în jurul celor două biserici și al clopotniței «mașini de postav, fabrică de potcapice și puțuri de piatră».

Crescând numărul viețuitorilor din mănăstire, bucatele ce se recoltau de pe pământul ce-i mai rămăsese necutropit, erau neîndestulătoare. Deaceia el s'a străduit și a adaus la zestrea sf. lăcaș mai multe moșii așezate în județele Ilfov și Ialomița.

Și pentru ca părinții care veneau prin Capitală pentru «poslușaniile» mănăstirii să aibă unde poposi, părintele Calinic «a făcut și un han în po-litia Bucureștilor pe podul Târgului de afară».

Alături de această rodnică activitate gospodărească, el avea și îndeletniciri cărturărești. Era un pasionat iubitor de cărți. Insuși mărturisește, în diată, că în viața sa n'a căutat să câștige alt ceva decât «numai sfinte cărți». S'a îngrijit și a condus personal biblioteca mănăstirii, pe care a înzestrat-o cu multe cărți ziditoare de suflet. A pus să se copieze cărțile ce nu se puteau procura și despre care știa că trebuie să fie neapărat la îndemâna monahului.

Când în mănăstire intra vreun călugăr cu înclinări cărturărești, el îndată îi da ascultări corespunzătoare înclinației lui. Pe cei cu scris frumos îi puneă să prescrie cărți, iar pe cei ce cunoșteau limba greacă îi puneă să traducă din luminile sf. părinți.

Părintele Calinic n'a îndemnat însă, numai pe alții la îndeletniciri cărturărești, ci și el însuși a scris o «Plângere» în versuri, un mănunchi de «Povățuiri» pentru monahi și chiar note de «Cronică» asupra întâmplărilor anului 1821.

Cum era să ajungă Părintele Calinic Mitropolit al Țării Românești.

Curățenia vieții călugărești a fericitului Calinic, blândețea și darurile deosebite cu care era înzestrat ajunseseră cunoscute aproape în întreaga țară. Monahi, preoți de mir și chiar ierarhi și mulți credincioși alergau la el, pentru a fi îndrumați pe calea adevăratei trăiri întru Hristos. Aceste daruri sufletești, cum și destoinicia gospodărească de care dăduse dovadă, stărețind la Cernica, îndreptaseră spre el atenția voievodului Alexandru Ghica (1834—1842). De mai multe ori acesta și dregătorii săi l-au rugat să primească a fi păstor al văduvitei mitropolii din București, însă el a refuzat.

Hulitorul de oameni, diavolul, care stă împotriva celor curați cu inima, a găsit unelte «netrebnice» între cei ce răvneau cărja vlădicească și a căutat să scape de acest fericit slujitor al lui Hristos. Aflând unii dintre aceștia că arhimandritul Calinic a fost de mai multe ori chemat să fie îndrumător turmei cei creștinești a Valahiei, au pus să-l otrăvească. Unul din ucenicii săi, nedespărțit de el până la moarte, spune că un slujitor al căviosului, vânzându-și sufletul ca Iuda pentru bani, i-a pus într'o zi otravă în mâncare. Măruntaiele i-au fost atât de rău «sdrobite», încât medicul pierduse orice speranță de însănătoșire și îndemna pe cei din jur să-l gătească de moarte. Înștiințându-se călugării de această fărădelege, s'au «întristat cu întristare nemângăiată» și, după sfatul fericitului Calinic, au ales alt stareț.

Scăpând cu bine din această grea încercare, cuviosul a rămas încă în fruntea mănăstirii «mai liniștindu-se într'ale sale osteneli și mângâind și folosind pre iubiții săi fii duhovnicești».

Fărintele Calinic «cel sfânt» după un tablou din timpul stăreției Sale la Cernica.

Fărintele Calinic ales Episcop al Râmnicului Noul Severin.

Către jumătatea veacului trecut, țările noastre au fost cuprinse de puternice răscoliri sociale și naționale. În vâltoarea acestor frământări, nimeni nu găsea vreme ca să se poată îngriji și de treburile bisericești. Aceasta face ca scaunele episcopale ale Țării Românești să stea mult

timp fără conducători. În anul de mari speranțe — 1848 —, în Valahia era un singur ierarh, mitropolitul Neofit (1840—1849), care în timpul revoluției a avut atitudine șovăelnică, când servind când deservind pe revoluționari. Deaceia, după înăbușirea revoluției, el, la 27 Iulie 1849, a părăsit scaunul mitropolitan și astfel noua domnie a lui Barbu D. Știrbei (1849—1856), care începea în acest timp, găsește țara văduvită de toți ierarhii săi. Ajuns pe tron noul domn a căutat să pună rânduială în «toate lucrurile țării» și mai ales în biserică, pe care întâmplările vremilor din urmă o sdruncinaseră foarte mult. Pentru aceasta, la 14/26 Septembrie 1850, el strânge pe divaniți și le dă voie ca, după legile de atunci, să aleagă mitropolit și episcopi în țară. La divan este chemat și părintele Calinic, care încă din anul 1820 avea rangul de arhimandrit. Mult s'au minunat membrii Adunării de simplitatea îmbrăcămintelor lui și mai ales de sfințenia vieții lui.

După sosirea membrilor divanului și după rugăciunea de chemare a Sf. Duh, s'a trecut la alegerea păstorilor sufletești ai credincioșilor din Țara Românească. Cu acest prilej, fericitul Calinic, «arhimandritul Cernicăi s'au făcut episcop al Râmnicului».

Spre uimirea celor de față, el, în loc să se bucure de această cinste, tare s'a mahnit în sufletul său, căci îi era greu să se despărță de postrigul în care viețuia de peste 40 de ani. Multă vorbire s'a aprins între el și între divaniți, până ce s'a hotărât să se supună voinții Adunării obștești și să primească a fi păstor văduvitei eparhii de peste Olt.

Apoi, în ziua sf. Mucenic Dimitrie din anul 1850, el a fost sfințit întru arhiereu-episcop al eparhiei Râmnicului Noul Secerin. Și astfel părintele Calinic, când era în vârstă de 63 ani, ajunsese episcop fără să ceară scaunul și fără să dea daruri și să facă făgăduieli. Cineva care l-a cunoscut deaproape, pe când se afla la Râmnic, spune că «era slăbuț, deschis la față, cu barbă rotundă, cu capul veșnic plecat, totdeauna liniștit, cu vorba domoală și bun, bun cât nu se poate spune».

După hirotonia întru arhiereu și după primirea cârjei, Calinic a venit la mănăstire ca «să-și ia ziua bună» dela părinți. În sunetul clopotelor toți s'au strâns în biserică și aici prea sfântul «cuprins de jale și cu ochii plini de lacrimi» le-a citit rugăciunea de iertăciune și le-a făcut «cuvânt de învățătură pentru păzirea regulilor bisericești și alte lucruri din mănăstire». Apoi, incredințând pe părinți grijei cuviosului Nicandru, ales stareț de sobor (1850—1854) și-a sfârșit cuvântul, zicând: «fiilor, când vă veți face rugăciunile cele orânduite de duhovnici să vă aduceți aminte și de mine părintele vostru, care multă grije am purtat pentru fiecare din voi din ziua în care v'am primit în mănăstire; că v'am iconomisit pe fieșteră după puțină voastră și am îngrijit de voi până astăzi și acum vă dau în mâna sfântului Ierarh Nicolae, mângâietorul neputințelor mele ca să îngrijească de mântuirea voastră».

Cum a cârmuit părintele Calinic Episcopia Râmnicului.

După despărțirea de fiii săi sufletești, fericitul Calinic a plecat spre Craiova, unde era în acel timp Episcopia Râmnicului. Aici a fost întâmpinat de mare mulțime de credincioși din toată eparhia, pentru că vestea blândetelor lui se dusese până în acele părți. Și după ce i s'a făcut slujba

de primire în biserică, dreptcredincioșii într'un glas i-au cântat: «Valahie, saltă și te veselește, că iată Calinic cel prea blând sosește». Apoi toți cei de față «i-au urat de sănătate și au luat blagoslovenie dela dânsul».

În urma acestei binevoitoare primiri, episcopul Calinic care la Cernica se arătase un destoinic gospodar, a purces la punerea în rânduială a treburilor episcopiei, care de 10 ani era fără păstor.

Biserica episcopală din Râmnic, împreună cu locuințele slujitorilor ei se prăpădise de foc în primăvara anului 1847. Din această pricină episcopia fusese mutată la Craiova. Deși Domnul voia ca ea să rămână aici, toluși Calinic, iubitor al locurilor retrase, stăruia să fie dusă înapoi și ceru ajutorul lui Vodă Știrbei pentru refacerea ei. Câțiva ani mai apoi lucrările erau aproape gata și el putu strămuta episcopia la scaunul său cel vechi dela poalele munților.

Odată cu episcopia a reclădit și seminarul, care în 1847, fusese, la fel, mistuit de foc. La întoarcerea episcopiei el a revenit în clădirea cea nouă făcută tot de Calinic. Episcopul se interesa îndeaproape de bunul mers al seminarului și ținea ca la sfârșitul fiecărui an să răsplătească personal pe elevii sânguincioși, binecuvântând rodirile muncii profesorilor și silințele școlarilor.

Preoțimea din eparhie simțea mare nevoie de cărți. Deaceia episcopul a reînviat vechea tipografie dela Râmnic și a așezat-o «în casele ce slujiseră odinioară ca bolniță a călugărilor». El o înzestră cu litere noi și de sub teasurile ei ies mai multe cărți de slujbă și de învățătură bisericească.

Fericitul Calinic, știind că după sfintele canoane episcopul are «nețăgăduită datorie a fi cu mare priveghere pretutindenea până unde se întind hotarele episcopiei sale», în timpul cât a păstorit peste Olt a făcut dese vizite canonice în eparhie. Cu acest prilej el slujea pe la mănăstiri, făcea slujbe de pomenire pentru răposați și hirotonea preoți pe unde era nevoie, în timp ce: «lumea sălta de bucurie că au căpătat așa părinte bun și milostiv». În aceste vizite el era însoțit de ucenici de ai săi aduși dela Cernica și unul din ei, care-i era nedespărțit, istorisește mai multe întâmplări minunate din viața lui, în urma cărora credincioșii încă de atunci vedeau în el un sfânt.

Călătorind în eparhie, el aflase că mulți credincioși trăesc necununăți deaceia, încă din primii ani ai păstoriei sale, «a început a da porunci pela protopopi, ca unde se află vreun necununat să-l facă cunoscut și să cerceteze pentru ce nu se cunună și șade cu posadnică». În același timp el le cerea să ia măsurile necesare pentru curmarea acestei trăiri alături de regulile sfintei Biserici.

Într-una din vizitele sale canonice prin părțile de sus ale județului Vâlcea a trecut și pela Schitul Frăsinei, pe care l-a găsit în ruină și fără monahi. Plăcându-i locul retras de aici, el a pus de i-a refăcut biserica și locuințele din jur și a adus aci călugări, care după dorința noului ctitor, au început viață călugărească după regulile Sfântului Munte. Și pentru ca «partea femeiască» să nu aducă «vreun scandal monahilor viețuitori de acolea», printr-o inscripție pusă la marginea moșiei vetrei schitului, spre satul Muereasca, se oprea «sub grea legătură» ca din acel loc «să nu mai treacă înainte, sub nici un chip parte femeiască». În anul 1864, când ave-

rile mănăstirești s'au luat de Stat, Calinic a scris lui Vodă Cuza, rugându-l să-i scoată ctitoria dela secularizare. Cuza, care prețuia mult pe episcop pentru cuvioșia vieții lui, i-a împlinit dorința și printr-o scrisoare din 18 Noemvrie 1864, prin care-i lăuda și toate «faptele de pietate», îi comunica personal acest lucru.

Călugăr convins fiind, părintele Calinic nici ca episcop nu și-a uitat făgăduințele date la primirea «ingerescului chip». În tot acest timp el era cu mare atenție la «paza datoriei sale monahale», se nevoia mult întru facerea de fapte bune, mânca numai legume și poame, îmbrăca haine de rând din șiac călugăresc, care haine «nu erau mai luxoase ca cele de purta când era stareț» și pedeeasupra era foarte grijuliu în mănuierea banilor sfintei Episcopii, ferindu-se de cheltuelile fără rost.

Având înainte acest fel de viață, cititorule, ai fi ispitit să crezi că părintele Calinic era un sgârcit, care râvnea după bunuri pământești. Dar nu a fost așa. Cât era de strâns cu el însuși, atât era de darnic «cu cei scăpați și neputincioși». Ucenicul său, arhim. Anastasie Baldovin, ne încredințează că «era atât de milostiv, încât când nu avea ce să dea de milostenie, își da hainele de pe prea sfinția sa», numai ca să poată ajuta «pe frații lui Hristos, pentru că așa numea prea fericitul pe săraci și neputincioși».

Că nu era iubitor de arginți se vede și din faptul că la sfințirile tinerilor întru diacon sau preot nu lua nimic pentru osteneala sa și cerea celor din jur acelaș lucru. Nu numai că nu pretindea nimic, dar când noii hirotoniți plecau spre satele lor, el, după ce-i «povățuia cum să se poarte în societate și cu enoriașii lor», le dădea «bani de cheltuială pe drum» și le încărca brațele cu cărți fie din cele ieșite din tiparnița sfintei episcopii, fie din cele procurate din agonisita sa proprie.

Cum s'a sfârșit Părintele Calinic Episcopul Râmnicului.

Trecuseră 17 ani de când prea fericitul luase pe umeri cărmuirea bisericii oltene. Mult se nevoise el în acest timp pentru îndreptarea treburilor unei eparhii care mai înainte fusese vreme îndelungată fără păstor. Cei 80 de ani ce purta în spate, multele osteneli săvârșite în slujba bisericii «într'un șir de ani 62 de când a pus asupra-și sfânta schimă», grijile felurite din fiecare zi și pedeeasupra postul aspru — nu mânca niciodată carne sau pește —, cum și împlinirea cu scumpătate a tuturor regulilor vieții călugărești îl «pogorâseră într-o foarte grea slăbiciune și neputință». Din această pricină și simțind că i se apropie sfârșitul, în anul 1867, ne mai socotindu-se destoinic «a mai purta datoria cerută dela el pentru greaua răspundere a multor suflete ale eparhioților săi» dă paretisis din episcopie. Totodată el ruga «inalta stăpânire» să trimită în loc «pe acela pe care Dumnezeu îl va face arătat» și «să se gândească și pentru traiul puținei lui vieți și a celor ce vor putea să ajute slăbiciunile lui până la ușa mormântului». Deși paretisis-ul nu i-a fost primit, totuși prea fericitul a plecat din eparhie și a venit la Cernica unde a bolit un an de zile.

În tot acest timp, slăbit fiind, el nu a părăsit chilia și deaceia toate rugăciunile și toată pravila călugărească i se citeau aici de ucenicii săi. Cu câțva timp înainte de ducerea sa din această viață, el a fost vizitat de mitropolitul Nifon, care venise să se mărturisească. După plecarea lui,

fericitul a spus ucenicilor săi că la 7 ani când el va fi dezgropat «va intra Nifon în mormânt», lucru care s'a întâmplat întocmai.

Prea fericitul ştia că puţine zile îl mai desparte de plecarea sa din această viaţă şi deaceia neconţenit îşi povăţuia ucenicii şi le spunea cum să i se facă îngroparea. A arătat cu ce haine să fie îmbrăcat la moarte şi pe cele ce-i prisoseau le-a dat el însuşi în dar celor ce nu aveau.

În Joia cea Mare din anul 1868, el a chemat 7 preoţi de i-au slujit Sf. Maslu, iar în ziua de Paşti i-a «slujit un preot în paraclisul chiliei sale, unde şedea şi s'a împărtăşit cu Sfintele Taine». Deşi era foarte mult slăbit, totuşi el nu înceta a pune să i se citească pravila atât ziua cât şi noaptea. Între timp a avut mai multe convorbiri duhovniceşti cu stareţul Cernicăi, Ştefan (1864—1873), apoi, în dimineaţa zilei de 11 Aprilie 1868, în urma unei vedenii, a cerut ucenicului său Ghermano să-l primească şi dându-i-se o cruce «s'a închinat şi o a sărutat şi a zis: «Sfântă Cruce, ajută-mi». Apoi, răzimându-şi capul de ucenicul său, «şi-a dat duhul şi s'a dus către Domnul». Era în vârstă de 81 de ani, stareţise în Cernica 32 de ani şi păstorise biserica Olteniei 18 ani fără 5 luni.

După ce a fost îmbrăcat în odăjdiile dăruite la hirotonia sa într-un arhieru de o urmaşă a lui Brâncoveanu, ajunsă călugăriţă într-o mănăstire din Moldova, fericitul a fost aşezat pe scaun cu cărja şi cu Evanghelia în braţe. Şi aşa a rămas două zile, în care lume după lume a venit să-i sărute mâna. Iar în ziua de 13 Aprilie a sosit mitropolitul Nifon cu alţi patru arhierii şi cu mulţi preoţi şi în durerea celor de faţă, care-şi pierdeau un adevărat părinte sufletesc, i s'a «citit pogribania în biserica Sf. Nicolae». Şi după cuvântul de înmormântare spus de arhim. Veniamin Catulescu, a fost dus şi îngropat ca un episcop în pridvorul bisericii Sf. Gheorghe din ostrovul cel mic al Cernicăi, ctitoria sa.

Diata, adică testamentul părintelui Calinic, Episcopul Râmnicului.

Privind înapoi peste traiul acestui prea fericit părinte, înţelegem că el a fost ca un străjer neadormit, care a veghiat neconţenit «asupra slăbiciunilor sale trupesti şi a vrăjmaşilor nevăzuţi ce dau luptă neîncetată în mintea şi în inima omului, încât cu ajutorul lui Dumnezeu a ajuns vas curat şi luminat al Sf. Duh».

Pentru evlavia şi curăţia vieţii sale, el era respectat de domni, ierarhi, cler şi credincioşi. Încă din timpul vieţii era socotit «ca un om extraordinar, ca un sfânt».

A fost mângâiere pentru săraci şi văduve. N'a avut şi nici n'a lăsat vreo avere. Tot ce a agonisit a dat celor în nevoi şi a înălţat sau a prefăcut sfinte lăcaşuri. Făcându-şi diata, în anul 1860, el scria pentru cei ce s'ar ispiti să creadă că în urma sa ar fi rămas bunuri lumeşti, următoarele:

«Am gândit să scriu această duhovnicească a mea înştiinţare şi diată, ca să fac cunoscut fiecăruia ce ar voi după sfârşitul meu, să cerce averile chiliei mele, că, adică să nu se ostenească în zadar, nici să cerceteze pre cei ce au slujit mie pentru Dumnezeu, ca să afle bogăţia mea sau comoara pe care din tinereţe am adunat. Pentru că de când am îmbrăcat sfântul monahicesc chip îngeresc... şi m'am făgăduit la Dumnezeu, ca să am vieţuirea cea de bună voie, dintru vremea aceia până la apropiere de mormânt,

n'am câștigat averi sau mișelii, ci numai sfinte cărți. N'am adunat aur și argint, n'am voit să am nici haine de prisos, nici orice fel de lucruri, ci numai cele singure de nevoie trupului, că necâștigarea și acea călugărească cu duhul și cu lucrul, după puțință m'am sârguit a păzi, neîngrijind de sine-mi, ci puindu-mi toată nădejdea spre purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care niciodată nu m'a lăsat. Iar darurile ce le primiam dela făcătorii mei de bine și veniturile cele dela dregătorii, pe acelea le-am cheltuit pe ale mele nevoi și ale mănăstirii trebuințe, cât am fost arhimandrit. Așijderea și arhieru fiind n'am adunat veniturile, ci le-am cheltuit la trebuințele mele și nevoile celor lipsiți frați în Hristos, și unde Dumnezeu mi-au poruncit și la înnoirea episcopiei, fiind cu totul în dărăpănare.

Drept aceia nimenea să nu se ostenească după moartea mea, cercând sau iscodind orice fel de adunare a chiliei mele, că eu nici de îngropare, nici de pomenire nu las ceva, ci cu sărăcia cea călugărească mai mult la sfârșit ca să se arate lui Dumnezeu că, crez că mai primit îi va fi lui Dumnezeu de nu va rămânea după moartea mea niciun ban, decât de s'ar împărți cea mai multă strânsoare după mine. Și dacă n'ar voi nimeni ca pre mine cel atât de sărac să mă dea obicinuitei îngropări, apoi mă rog acelora care își aduc aminte de moartea sa, să-mi târască păcătosul meu trup la oricare biserică săracă și acolo lângă trupuri să-l îngroape...

Deci, dacă cel ce va voi ca fără de bani să-mi pomenească păcătosul meu suflet la rugăciunile sale, pentru Dumnezeu, unul ca acela și singur să fie pomenit întru împărăția cerului, iar cel ce va avea trebuință de plată pentru pomenire, mă rog să nu mă pomenească pre mine cel atât de sărac, cel ce nimic nu mi-am lăsat de pomenire, iar milostivul Dumnezeu să fie milostiv tuturor și mie păcătosul în veci, Amin».

Preotul Nicolae Șerbănescu
Biserica «Albă Postăvari»
din București

PREDICĂ PENTRU VREMEA TA!

În centrul preocupărilor religioase ale vremii noastre descoperim și pe aceia a alcătuirii predicii și anume în așa fel încât ea să poată corespunde nevoilor vremii și să aibe rezonanță în conștiința contemporanilor noștri.

Predică, deci, pentru veacul, în care trăești și nevoește-te să împaci prin predica ta nevoile și aspirațiile generației tale.

De aci nevoia imperioasă de a cunoaște receptivitatea religioasă a oamenilor din vremea ta, aptitudinile, atitudinile și idealurile lor spirituale și sociale. Numai în acest chip predica ta va fi **practică și practicabilă**.

Dar pentru a realiza asemenea predică, preotul e dator să sonda și să identifice precis structura suflatească a ascultătorilor săi, să se familiarizeze cu toate idealurile, care le domină viața, să cunoască toată motivația intimă, care le determină și orientează acțiunile lor morale și sociale, cu un cuvânt, tot ceia ce este esențial și valabil în viața lor lăuntrică.

Deasemenea, el, trebuie să fie convins, că revelația divină poate da răspunsuri liniștitoare tumultului de întrebări, care asediază conștiința contemporanilor săi.

Revelația nu reprezintă o sumă de adevăruri abstracte și impersonale, fără nici o tangentă cu realitățile vieții de fiecare zi.

Ea nici nu poate fi socotită un depozit de formule anacronice sau utopice, ci un izvor nesecat și sigur din care trebuie să se alimenteze permanent predica Bisericii noastre.

✓ Într'un anumit înțeles predica trebuie să se afle într'un raport empatic, într'o corespondență intimă cu realitățile vieții, sub toate variatele lor aspecte.

Predica este chemată să dea un răspuns real și loial la întrebări reale și loiale. Teologii cunosc perfect învățătura Bisericii, dar ea trebuie încorporată organic în realitățile vieții contemporanilor lor.

Nu există teologie pentru teologie.

Ar fi o aberație și o impietate.

Teologia are un caracter și o misiune soteriologică.

Teologia pură face predica inutilă și bizară, deoarece omul este absent, cu nevoile și interesele lui vitale, din perspectiva și obiectivele ei.

Așa dar, raport vital, organic între revelația divină și ritmul interior al vieții umane.

Fiecare epocă își are fizionomia ei spirituală. Fiecare generație cere să fie înțeleasă just.

— Desigur, revelația este imutabilă în esența ei, dar ea nu rămâne excentrică față de aspirațiile fundamentale ale vieții omului real. Și, deci, inaplicabilă și inoperantă în lăuntrul acestei vieți.

Pe credincios îl interesează, în primul rând, dacă i-ai înțeles suflul lui.

Un credincios i-a reproșat preotului său după o predică: «Părinte ai vorbit de toate, dar de suflul meu, n'ai spus nimic!».

Predicatorul trebuie să surprindă viața în intimitatea ei, dinlăuntru în afară, dela centru la periferie.

E prea mult trecut și prea puțin prezent în predicile noastre.

Nu e firesc ca prezentul să nu fie vizibil.

De pildă, noi trăim, azi, un formidabil fenomen de erupție din adâncuri vitale, o revărsare peste veac, a unui torent de conștiință a acelei nobile lumi muncitoare, care construiește eroic o lume nouă.

Predicatorul retras, hermetic, între cărțile lui, desigur, nu va înțelege nimic din ceia ce se întâmplă în jurul lui. Iar predicile lui vor fi niște ecouri vagi dintr-o vastă necropolă, care nu spun nimic omului viu și vieții lui reale.

Condamnându-se voluntar la această existență insulară, predicatorul de bibliotecă și de zile mari, se înțelege că rămâne orb, surd și mut pentru realitățile vremii lui.

Iar la primul contact cu aceste realități, pe care nu le-a înregistrat la timp, el va avea reflexe bizare: va lua atitudini ostile de om brusc trezit dintr'un somn adânc și se va face inutil.

Povestea «coconilor din Efes» și a «soției lui Lot» trebuie să dea mult de gândit predicatorului de azi.

— Iată de ce se predică prea negativ și prea general. Prea mult criticism și moralism în predicile noastre și prea puțină viață, și realitate concretă.

Sunt predici, adevărate enciclopedii teologice. Numai viața ta lipsește din ele.

Veacul tău a fost eliminat din orizontul intereselor prezente. Ca și oamenii cu care tu îți duci viața zi de zi.

Teme imprecise, neclare, vagi, o dezvoltare confuză, haotică, articulații artificiale sau sclerotice, concluzii lipsite de orice dinamism.

Cauza? Tu, predicator izolat de viața din vremea ta ești prea prezent în trecutul îndepărtat. De aici perspectiva ireală a predicilor tale și totala lor lipsă de interes și de influență asupra oamenilor din epoca ta.

Mai bine nu predica! Sau povățuește-ți cu bunătate pe enoriașii tăi ca să fie ei oameni de omenie și de rânduială. Sau lasă să se citească la strănă, domol, Cazania din bătrâni, cu tâlcul ei limpede și cumințe.

Și acum o mărturisire: am formulat aceste câteva sugestii, adânc impresionat de minunata cuvântare pastorală, pe care I. P. S. Patriarh Justinian a ținut-o celor 300 de preoți, care au urmat cursurile de îndrumare misionară și socială în seria 6-a.

Preotul profesor Grigorie Cristescu

PREDICĂ LA DUMINICA XII-a DUPĂ RUSALII

«Adevărat vă spun, că greu va intra un
bogat în Impărăția Cerurilor» (Mat.
19, 23).

Un tânăr bine intenționat și sincer în dorința lui de perfecțiune, a întrebat pe Iisus ce-i mai trebuie, pe lângă meritele de care era conștient că le are, spre a fi desăvârșit, adică spre a atinge ultima treaptă de perfecțiune. După ce Mântuitorul îi enumeră poruncile elementare ale unei corecte conduite sociale: «să nu ucizi; să nu fii desfrânat; să nu furi; să nu faci mărturie mincinoasă; cinstește pe tatăl și pe matusa ta» (Mat. 19, 18), tânărul, sigur de el și de cununa ce avea să câștige, răspunde: «toate acestea le-am păzit din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?» (Vers. 20).

Abia aștepta să răsară pe buzele lui Iisus, cuvintele: «Nu-ți mai trebuie nimic», când deodată, în culmea fericirii lui, în momentul când pe certificatul lui de bună purtare era gata să se aplice calificativul desăvârșirii, dat de Hristos, îi iese înainte, din adâncul conștiinței sale, ca dintr'un codru întunecos, un dușman pe care nici nu-l bănuise, fiindcă nu-l deranjase niciodată până acum, și taie firul înălțării, pe care se urcase până aci, făcându-l să se prăbușească zdrobit și decepționat. În fața acestuia, tânărul își pierde curajul, nici nu îndrăznește să se lupte, nici nu are nevoie de termen de gândire, ci face calea întoarsă, sub privirea compătimitoare a lui Iisus, renunță la mult dorita perfecțiune, numai să nu se certe cu vrăjmașul distrugător de suflete, pe care-l purta în sufletul său și pe care nu se îndura să-l alunge.

Nu făcuse nimănui nici un rău, respectase corect toate opreliștile puse de legea lui Moisi, era sigur de mântuire și totuși o pierde. De ce? Fiindcă ceea ce îndeplinise el până atunci reprezenta numai o față o monetei morale cu care se putea dobândi împărăția. Tânărul se opriese aici și nu citise și pe partea cealaltă, unde scria: «ai făcut cuiva vreun bine?». Cu alte cuvinte virtutea complectă, care tinde la perfecțiune, se compune din două părți: una, care se manifestă într-o formă negativă, «să nu faci rău nimănui», și care e cea mai ușoară de practicat, și alta printr-o

atitudine pozitivă, să faci binele, nu cu vorba ci cu fapta. Când tânărul e pus să probeze că în adevăr e capabil să îndeplinească această poruncă, prin vânzarea averilor și ajutorarea săracilor, entuziasmul lui scade, nu poate birui, se leapădă de lumina de care se apropiase și «pleacă întristat, fiindcă avea multe averi» (Vers. 22).

Iată dușmanul care i-a frânt aripile când s'a apropiat de ușa mântuirii, dragostea de bunurile pământești, acumulate peste măsura trebuințelor noastre, sau setea arzătoare de a le avea și a le înmulți cu orice preț.

Iubiți creștini,

Sunt unii dintre oameni cari de câte ori aud cuvintele Sf. Evanghelii referitoare la bogăție, simt un fel de nedumerire și-și pun întrebarea: ce are creștinismul și Biserica împotriva bogăției?

E creștinismul o doctrină care propovăduiește sărăcirea oamenilor? E Biserica o instituție dușmană a averilor? Nici una nici alta dintre aceste presupuneri nu sunt exacte.

Creștinismul și Biserica nu condamná bogăția în sine, luată ca element natural, izolat de stările sufletești pe care le determină și de manifestările exterioare ale bogățiilor și nici nu proslăvește sărăcia în sine, ca o condiție socială de dorit, sau ca o garanție a mântuirii, independentă de manifestările săracului. Bogăția și sărăcia în sine sunt numai realități sociale, de care Biserica se preocupă și le califică într'un fel sau altul, numai în legătură cu stările sufletești și cu manifestările exterioare ale celor în cauză, căutând să îndrumeze conștiințele oamenilor în așa fel încât în oricare din aceste stări s'ar afla, să realizeze un profit pentru sufletele lor și pentru binele comun.

Căutând să analizăm natura intimă a bogăției, înțelegând prin bogăție o acumulare de bunuri materiale ce depășește cu mult nevoile noastre, ajungem la constatarea că această acumulare își are origina, dacă nu întotdeauna în acte incorecte și reprobabile, în orice caz reprezintă o treptată sustragere și micșorare a drepturilor altora de a se împărtăși de bunurile puse oamenilor la dispoziție de Creatorul și Tatăl nostru cel ceresc. Dacă este un adevăr incontestabil că Dumnezeu n'a creiat oameni cu drepturi mai mari și cu drepturi mai mici și că pământul ne-a fost dat moștenire pentru satisfacția tuturor — «umpleți-l și-l stăpâniți» (Fac. 1, 28). — Că toți suntem fiii aceluiasi Părinte și deci frați, cu drepturi egale de moștenire asupra pământului, nu rezultă de aici că toți oamenii trebuie să aibă cât le trebuie din bunurile acestui pământ, care trebuie să le asigure condițiile normale de trai și de dezvoltare?

Orice minte echilibrată, care judecă fără patimă, recunoaște acest lucru. Cum se face atunci că din frați cu drepturi egale și cu părți egale la moștenirea lui Dumnezeu, s'a ajuns ca unii să nu aibe nimic din tot ce Dumnezeu ne-a pus la dispoziție, iar alții să aibă cât n'ar putea să consume zeci de generații de succesori trândavi și risipitori? Cum se explică acest dezechilibru social, această nedreaptă împărțire, decât prin aceea că unii au isbutit ca, fie dintr'o dată, fie pe nesimțite, prin jaf și înșelăciune, să atragă în patrimoniul lor și părțile ce s'ar fi cuvenit al-

tora? Nu este lucru evident că deficitul săracilor se află în plusul bogățiilor? Nu e adevărat că ceea ce îi lipsește unuia îi prisosește celuilalt, că ceea ce ar acoperi strictul necesar al unuia, constituie un plus peste nevoile altuia și servește la satisfacerea plăcerilor inutile, sau la rezerve care depășesc orice simț de prevedere? Acesta e adevărul. La baza oricărei acumulări de bunuri, care trec peste nevoile noastre, se află o însușire nedreaptă a bunurilor altora și că plusul care unora le este inutil, reprezintă pâinea cea zilnic necesară a altor semeni ai noștri. Orice încercare de a se legitima altfel bogăția, trebuie să recunoaștem că este interesată și deci nevalabilă.

De o parte apare risipa și huzurul, de alta mizeria și foamea; de o parte luxul și trândăvia, de alta golăteala, frigul și boala; de o parte palate pline cu tot ce mintea omului, sănătoasă sau bolnavă a putut născoci, de alta așternut pământul și acoperiș cerul și toate acestea nasc nemulțumirea și disperarea și sbuciumul neînțetat al societății, cu tot cortegiul de nenorociri ce se abat asupra oamenilor, fără să recunoaștem că acestea sunt cauzate de noi înșine prin calicia ce ne stăpânește și prin nedreptatea pe care am proclamat-o dreptate.

Celor care au creiat această nenorocită stare de lucruri, Sfânta Scriptură le strigă prin glasul Apostolului Iacov: «Ascultați acum voi bogăților! Plângeți și tânguți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Iată că plata lucrătorilor care v'au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor» (Iacov 5, 1 și 4).

Așa dar, bogăția nu mai e inofensivă atunci când o judecăm după ravagiile ce le produce în mijlocul societății omenești ci devine un element cauzator al nedreptății și al suferinței, pe care Biserica nu-l poate trece cu vederea.

Biserica își face datoria așa cum și-a făcut-o totdeauna dela Sf. Apostoli și până azi, să atragă atenția că aceste lucruri nu sunt plăcute lui Dumnezeu și nu rămân nepedepsite, recomandând cu căldură și soluția pentru îndreptarea răului dintre oameni, soluție dată de profetul Isaia, dar valabilă cât va fi lumea: «Desleagă lanțurile răutății, desnoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug» (58, 6). Iată soluția ce o recomandă Biserica în rezolvarea problemelor sociale, născute din diferența de stare materială și a cărei aplicare ar putea restabili între oameni raporturile frățești de odinioară, bazate pe iubire și pe dreptate, nu pe exploatare și pe puterea bogăției.

Mergând mai departe și analizând efectele pe care le produce bogăția asupra sufletului omenesc, constatăm că și aici ca și în societate, bogăția nu e un element indiferent și inofensiv, ci produce o deformare a sufletului, imprimându-i o direcție care îl poate duce la pierzare, prin aceea că între sufletul bogatului și averea lui se naște o legătură aproape indestructibilă, pe care Mântuitorul a rezumat-o și concretizat-o în cuvintele așa de adevărate: «Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră» (Mat. 6, 21).

Nu este aceasta legătura pe care n'a putut s'o rupă tânărul din Evanghelia de azi și datorită căreia a părăsit pe Mântuitorul, renunțând la o fericire veșnică, pentru a nu se desliși de averea lui?

Din nerocorie, tânărul acesta se reeditează aproape în totî bogății, cari nu mai au alt gând în viață, nu mai au altă preocupare, nu mai au alt ideal, decât cele care decurg din averea lor. «Căci iubirea de argint e o rădăcină a tuturor relelor» (I Tim. 6, 10).

Iată deci averea pierzătoare de suflete, care sfârșesc viața/lamentabil, fără a fi găsit sensul ei și fără a-și fi agonisit ceva pentru suflet.

Dar poate în schimbul atâtor rele ce decurg din ea, averea va fi producând celui ce o are o mulțumire sufletească și o fericire, cel puțin pe pământ, lucru care ar putea constitui o cât de slabă contrabalansare a părților negative și poate un îndemn de a căuta îmbogățirea? Aici decepția e și mai mare, fiindcă averea, iustrită cu aur pe dinafară, dar agonisită cu mult sbucium și cu multe urme întunecoase în conștiințe, nu e în stare să dea celui ce i-a închinat tot sufletul și toată viața lui, nici măcar o mulțumire personală ci-l duce din sbucium în sbucium, din decepție în decepție, până la cea mai mare, aceea că într-o zi o lasă pradă urmașilor, care n'o vor aprecia, sau străinilor nerecunoscători și pleacă «gol, așa cum a venit», cum spunea înțeleptul Iov (1, 21). Această mare desamăgire de pe urma bogăției, pentru care ți-ai pierdut sufletul, e minunat descrisă de unul dintre cei mai bogați oameni pe care i-a cunoscut istoria, înțeleptul Solomon, care spune: «Toată truda omului este pentru gura lui și totuși poftele nu i se îndeplinesc niciodată; ce vezi cu ochii decât frământare de pofte neîndeplinite? Când se înmulțesc bună-tățile, se înmulțesc și cei ce le papă; și ce folos mai are din ele stăpânul lor, decât că le vede cu ochii? Avuții păstrate spre nenorocirea stăpânului lor; dacă se pierd prin vreo întâmplare și el are un fiu, fiului nu-i rămâne nimic în mână; iar el se duce cum venise; nu poate să ia nimic din toată osteneala lui și ce folos are el că s'a trudit în vânt?» (Ecles. 5, 11—16 și 6, 7—9).

Impotriva acestor rătăcirii ale oamenilor care fac din viață un sbucium după vânt, cum spune eclesiastul, și care aduc suferințe altora și pierderea propriului suflet, Biserica creștină arată calea cea dreaptă, prin gura Sf. Apostol Pavel, care spune: «Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns» (1 Tim. 6, 8) și în alt loc: «să nu fiți iubitori de bani, mulțumindu-vă cu ceea ce aveți, căci El a zis: nici de cum n'am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi» (Evrei 13, 5). Cu alte cuvinte, atâta timp cât avem strictul necesar pentru acoperirea nevoilor normale ale noastre și ale celor ce sunt în răspunderea noastră, să dăm mulțumire lui Dumnezeu și să ne simțim fericiți că nu dăm copiilor noștri pâinea ce se cuvine altora care rabdă.

Iubiți creștini,

Biserica prin învățătura Sf. Evanghelii arată oamenilor cum trebuie să-și întrebuițeze viața și bunurile pământești pentru a le transforma din prilej de pierdere a sufletului și de piedică a dobândirii lui Dumnezeu, în mijloc ușor de a dobândi această fericire veșnică; dar oamenii și-au împietrit inimile la suferințele apropiate.

Egoismul din om, dus până la cea mai barbară formă de manifestare, nu-i lasă să cedeze nimic din ceea ce stăpânesc, deși glasurile celor

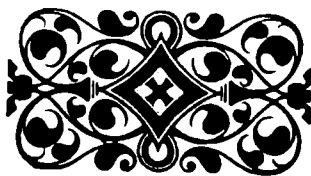
ce cer dreptate, vuesc întocmai ca valurile mării ce prevestesc furtuna. Avarul nu se îndură nici în ultima clipă, deși presimte sfârșitul. Dragostea pentru semenii noștri, care sunt chipul lui Dumnezeu și reprezentanții lui Hristos, s'a întunecat, s'a pervertit și s'a transformat în ură față de ființa omenească, invocându-se o serie înreagă de pretexte.

Unii dintre noi avem o dragoste bolnăvicioasă și desgustătoare față de unele animale, pe care le alintăm, le plimbăm, le facem bae și le dăm din farfuria noastră, le ducem la doctor și la maternitate, dar ne e scârbă de fiii oamenilor ce umblă pe stradă neîmbăiați, desculți și flămânzi. Unii din noi n'am făcut copii la tinerete fiindcă ne-a plăcut să fim liberi și fiindcă ne făcea impresia că micuțul neînțeles și capricios ne leagă prea mult de casă, ne încurcă și ne strică echilibrul bugetului așa de bine împărțit între nevoi reale și nevoi închipuie, dar nu e nicio pagubă; la bătrânețe vom avea de tovarăși un câine sau o pisică. Inimile căinoase numai câini merită să aibă drept consolare, fiindcă nu se îndură să așeze la masa și în casa lor un copil sărac sau orfan, dintre cei care umplu cu zecile de mii orfelinatele, străzile mahalalelor și ulițele satelor. Nu ne e milă de fiii oamenilor, ne e silă de ei, dar pretindem să fim aproape de Hristos, să ne asigurăm un loc de fericire, deși știm că El a îmbrățișat cu nespusă dragoste această gloată de copii, iar de cei nevoiași s'a înduioșat, zicând: «Mi-e milă de ei, dați-le voi să mănânce» (Mat. 15, 32; Marcu 6, 37).

V'ați gândit vreodată ce e în sufletul unei mame când aude glasul copilășului spunând că-i e foame, iar ea îi răspunde: «n'are mama ce să-ți dea»? Ne dăm seama de tragedia aceasta, de răbdarea nemăsurată a acestor părinți, care numai fiindcă sunt suflete mari nu ies în stradă să-și ia porția la care dela Dumnezeu au dreptul? Nu înțelegem prea mult din sfârșierea unui astfel de suflet, fiindcă n'am trecut prin aceste momente și refuzăm să privim realitățile în față. Aceste dureroase realități trebuie să ne deschidă ochii și ai minții și ai sufletului.

Bogaților nemiloși le va veni pedeapsa și gloatele asuprite vor avea cel puțin pâinea cea de toate zilele, pe care o merită din plin, pentru toate bunurile pe care, prin truda lor, le pun la îndemâna societății actuale.

Pr Dr. I. Săndulescu
Bănești-Prahova

D. G. S 1925

SPIRITUL PRACTIC ÎN MISIUNEA PREOȚEASCĂ

Încă dela deschiderea cursurilor de îndrumare misionară, începând cu seria întâia de preoți și continuând cu fiecare serie până la a șaptea, I. P. S. Patriarh Justinian, fie personal ori de câte ori a prezidat deschiderea acestor cursuri, fie prin delegații I. P. S. Sale, când reținut de treburi n'a putut lua parte, a accentuat latura practică a acestor cursuri, atrăgând luarea aminte atât a profesorilor cât și a preoților cursiști asupra acestui lucru.

La deschiderea cursurilor misionare pentru a doua serie de preoți, la 4 Mai 1949, I. P. S. Sa a spus textual: «Cursurile nu vor avea un caracter intelectualist decât în măsura în care preoții vor avea nevoie în activitatea lor pastorală. Socotim că ele trebuiesc concentrate în scopul de a învăța pe credincioșii noștri rugăciunea, deci să cunoască cultul nostru, să-l învețe și să-l practice în toate împrejurările în care preotul oficiază. Să ne întoarcem deci la practicile Bisericii din primele veacuri, când poporul trăia învățătura lui Hristos în cântările și în psalmii de rugăciune și de laudă adresați lui Dumnezeu și când Apostolii, cu puțină pregătire intelectuală, dar cu focul sfânt al credinței în Hristos, încălzeau, mângâiau și câștigau pentru Hristos sufletul neamurilor însetate după trăirea cu Dumnezeu.

Să ne adresăm și noi mai mult inimii decât minții lor și să punem pe credincioșii noștri, prin rugăciune, să stea cât mai des de vorbă cu Dumnezeu».

Iată ce cuvinte de aur și sfaturi prețioase, izvorâte dintr'o inimă caldă pentru Hristos și Biserica Sa.

Trăim azi cu toții, în timpul când orânduirea socialistă se înfăptuește și în țara noastră. Și să se știe că această orânduire pune temei pe ceea ce este concret, practic și productiv, pe aptitudinile naturale născute ale omului. Un titrat universitar care nu produce practic mare lucru, este lăsat în urmă și depășit în locul de răspundere de alții, care fără ani de școală cu programe, dar cu dragoste de muncă și de progres, s'au pregătit și sunt în stare să dea societății mai mult decât un titrat cu titluri pompoase.

Noi avem pilde pe Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Chiril, după ei pe Ilie Miniș, care te uimesc în predicile lor, de cunoașterea Sfintei Scripturi până în cele mai mici frânturi de versete, pe care nici singur nu le bănuiai

că există în Biblie sau dacă vreodată ai dat peste ele nu le-ai putut da înțelesul și valoarea pe care le-o dai după ce le-ai citit în scrierile acestor mari bărbați ai creștinătății.

Să ne uităm cu luare aminte la unii din enoriașii noștri, dintre cei care citesc de câțiva ani Sfânta Scriptură și acum fac parte din comitetele parohiale; să luăm aminte la unii din aceștia, care setoși și încălzii în inimă de focul credinței curate și vom rămâne uimiți de ușurința cu care dau citate și de cursivitatea și logica cu care sunt în stare să vorbească.

Ne frământă mult influențele sectanților de toate felurile asupra sufletelor slabe și nestatornice. Cum sunt ei în stare să pună atâtea sarcini materiale asupra convertiților lor, pe care aceștia le suportă fără să cârtească?! Și aceasta numai fiindcă s'au adresat mai mult inimii decât minții lor, așa cum atât de inspirat ne îndeamnă Înaltul nostru Păstor I. P. S. Patriarh.

Nu ne putem plânge de libertatea religioasă în R. P. R. Și libere sunt cultele și asociațiile religioase care îndeplinesc condițiunile cerute de art. 27 din Constituția Republicii Populare Române.

Nu suntem împiedecați să propovăduim pe Dumnezeu și să ne umplem bisericile, dar valoarea și rostul nostru în mijlocul poporului credincios se apreciază nu după licențele și doctoratele ce le avem, ci după felul cum putem ține poporul în jurul bisericilor, întărindu-i unitatea de credință și îndemnându-l la muncă rodnică spre binele lui sufletesc și trupesc. Căci și Mântuitorul Hristos întru a Sa a doua venire, va aprecia pe cei de-a dreapta și de-a stânga, după cum au fost în stare să aline suferințele altora cu hrană, îmbrăcăminte, îngrijire în timp de boală, deci cu bunuri materiale obținute prin munca brațelor noastre sănătoase. «Moneda de mare preț este azi munca», a spus undeva I. P. S. Patriarh. Regimul de democrație populară pune la baza vieții economice de Stat munca, așa cum scrie în Constituție.

Să ne întoarcem deci la Sfânta Scriptură, să căutăm sufletul și inima poporenilor noștri, să ne adresăm mai mult inimii decât minții lor și să punem pe creincioșii noștri, prin rugăcine, să stea cât mai des de vorbă cu Dumnezeu».

Numai în felul acesta vom face din Biserică cloșca ce-și adună puii sub aripile sale, ca să-i încălzească și să-i ocrotească.

Preotul Florea Laudă
Găujani-Vlașca

INSEMNĂRI — FAPTE ȘI INDEMNURI

Roadele unei bune gospodării

Una din caracteristicile de seamă, ale rodnicei arhipăstoriri a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, este buna chivernisire pe care Înalt Prea Sfinția Sa a întronat-o în gospodăria bisericească. Calitățile de bun gospodar ale Întâistătătorului Bisericii noastre Ortodoxe s'au vădit de multă vreme: în anii îndelungatei sale strădanii lângă altarul bisericii din Băbeni Vâlcea, la Seminarul teologic din R. Vâlcea și la parohia Sf. Gheorghe din acelaș oraș, în vremea păstoririi ca arhiereu-vicar al Mitropoliei Moldovei și apoi, în puținul răstimp în care a cărmuit istorica mitropolie moldovenească, Înalt Prea Sfințitul Justinian s'a arătat a fi înzestrat de Dumnezeu cu neprețuite daruri de înfăptuitor. Pretutindenj a lăsat urmele bunei sale gospodăriri de priceput organizator și chivernisitor, pretutindenj a clădit, a restaurat și a înzestrat sfinte și dumnezești locașuri de închinare.

Roadele acestor calități ale Înalt Prea Sfinției Sale s'au revărsat din plin și asupra Arhiepiscopiei Bucureștilor, care a fost răsplătită de Proția Cerească, cu un asemenea cărmuitor. De peste doi ani de zile de când I. P. S. Patriarh Justinian conduce această eparhie, ea a devenit un vast șantier de muncă. Indrumând, cu neostenită veghe, preoțimea ortodoxă pe calea noului apostolat; statornicind legiuri drepte și de mult folos în Biserica Ortodoxă Română; reorganizând învățământul religios și dându-i înnoiri pe care nu le-a avut, dar pe care le-a râvnit întotdeauna; chemând la viață nouă Sfintele mănăstiri, ce erau amenințate în trecut de o somnolență primejdioasă, și sporind peste hotare prestigiul Ortodoxiei românești; — Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian nu pregetă să desfășoare și o intensă activitate gospodărească în cadrul Eparhiei noastre.

Pretutindenj se văd semnele acestei chibzuite gospodăriri. Dar cum în acest sector de activitate, cifrele sunt mai elocvente decât vorbele, socotim de folos să lăsăm aceste cifre să vorbească.

Astfel, trebue să se știe că în anul acesta, dela 1 Ianuarie până la 1 Iulie, au fost distribuite de către Sf. Arhiepiscopie, drept ajutoare pentru școlile teologice, pentru construcții și repartiții de biserici, burse la elevi și studenți, pentru îmbunătățirea localurilor, pentru creierea de centre apicole pe lângă mănăstiri și pentru cumpărări de obiecte de inventar,, — ajutoare în sumă de lei 8.536.884.

Iată un grăitor tablou al modului în care a fost întrebuințată această sumă de bani:

I. AJUTOARE ȘCOLI TEOLOGICE:

1. Școala de cântăreți bisericești, București	Lei 300.000
2. Seminarul Monahal Plumbuita	„ 250.000
3. Institutul Teologic	„ 200.000
4. Școli mănăstirești	„ 20.000
5. Ajutoare fii salariați (studenți și elevi)	„ 187.400
6. Ajutoare bătrâni și incapabili de muncă	„ 68.800

II. AJUTOARE BISERICI ȘI MĂNĂSTIRI, PENTRU CONSTRUCȚII ȘI REPARAȚII:

1. Parohia Sf. Ștefan, Bușteni	Lei 50.000
2. Parohia Sf. Vasile Polonă, București	„ 10.000
3. Parohia Militari II, București	„ 50.000
4. Parohia Filipeștii de Târg, Prahova	„ 50.000
5. Parohia Sf. Vasile, Ploești	„ 100.000
6. Parohia Pietriceaua, Prahova	„ 100.000
7. Parohia Târgșor, Prahova	„ 200.000
8. Parohia Sf. Gheorghe Nou, București	„ 300.000
9. Parohia Sf. Apostoli, București	„ 100.000
10. Parohia Sf. Ștefan, Ploești	„ 100.000
11. Mănăstirea Suzana	„ 500.000
12. Mănăstirea Antim din București	„ 1.000.000
13. Mănăstirea Viforâta	„ 500.000
14. Mănăstirea Sinaia	„ 1.522.598
15. Mănăstirea Bistrița, Vâlcea	„ 200.000
16. Mănăstirea Govora	„ 100.000
17. Mănăstirea Surpatele	„ 50.000

III. DIVERSE:

1. Reparații imobile, amenajări, mobilier	Lei 1.186.433
2. Reparații și amenajări curente	„ 93.613
3. Achiziționări de obiecte de inventar	„ 311.845
4. Completarea bibliotecii	„ 79.949
5. Haine personal de serviciu	„ 18.860
6. Regenerare vii, la mănăstiri	„ 183.400
7. Centrele apicole de pe lângă mănăstiri (126 stupi sistematici	„ 703.977

Total lei 8.536.884

Din cifrele de mai sus se poate vedea cu ușurință că aproape două treimi din aceste ajutoare s'au distribuit bisericilor și mănăstirilor, pentru reparații și construcții. Grija Înalt Prea Sfințitului Patriarh pentru sfințele altare ale lui Hristos se dovedește și pe această cale.

De asemenea, un însemnat sprijin — mai mult de un milion lei — au primit școlile bisericești, studenții și elevii. Învățământul religios, al cărui ctitor — în noua sa formă — este I. P. S. Patriarh, este în centrul

permanentelor preocupări ale Întâiului Îstăitor al Bisericii Ortodoxe Române.

Contribuțiile parohiale din care se alimentează fondurile Sf. Arhiepiscopii, se reîntorc așa dar, sub diferite forme, aproape în întregime către sfintele locașuri de închinare. Sfânta Arhiepiscopie nu este decât chivernisitoarea acestor fonduri: adunând dela toți câte puțin, ea poate da mult acolo unde nevoia este mai mare.

Insemnând pe răbojul înfăptuirilor și această bună gospodărire pe care o săvârșește Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh, găsim încă un prilej să mulțumim Domnului pentru alesul Păstor pe care ni l-a dăruit.

Tărnosirea Paraclisului „Sf. Trei Ierarhi“, al Institutului Teologic Universitar din București.

Duminică 14 Maiu 1950, la ora 9 dimineața a avut loc sfințirea Paraclisului Sf. Trei Ierarhi al Institutului Teologic Universitar din București, de către P. S. Theoctist, episcop vicar patriarhal, înconjurat de un impunător sobor de preoți, profesori universitari și preoți cursiști.

Părintele Profesor Diacon Dr. Gh. Moiescu, a dat citire Actului de sfințire al Paraclisului, care apoi a fost așezat cu rânduiala îndătinată în stâlpul Sf. Mese.

Răspunsurile Sf. Liturghii au fost date de corul studenților Institutului Teologic.

Odată cu această solemnitate a fost hirotonit în preot, P. C. Diacon Profesor Ene Branște, precum și hirotesirea Ieromonahului Grigorie Băbuș la rangul de Protosinghel.

Predica zilei a fost rostită de P. C. Preot Ene Branște, care după ce arată însemnătatea Bisericii pentru sfințirea sufletelor și mângâierea inimelor întru căutarea adevărului și mântuirii tuturor, își exprimă întreaga sa recunoștință către I. P. S. Patriarh Justinian și-L asigură de tot devotamentul, ascultarea și iubirea sa. «Mă voi sili — continuă P. C. Sa — să fac din acest lăcaș și o școală în care viitorii liturghisitori să învețe a sluji bine și frumos și totodată să cunoască, să iubească și să pună în lumină tezaurul neprețuitelor valori de frumusețe, de adâncime și de bogăție ale Cultului nostru ortodox».

A luat apoi cuvântul P. S. Theoctist, episcop vicar la Sf. Patriarhie, care între altele a spus: «Intr'o obște ca aceasta, în care se vorbește despre Hristos și în care se învață a se predica despre Hristos, se cădea să fie și Biserica lui Hristos, așa încât preoții veniți din mijlocul enoriașilor lor, să nu întrerupă firul Sf. Liturghii, ci dimpotrivă să aibă locul, unde ei să-și îmbogățească toată pregătirea lor din punct de vedere duhovnicesc și din punct de vedere al practicării cultului nostru.

Imi voi face o plăcută datorie să transmit I. P. S. Patriarh Justinian, toată această caldă atmosferă, în care s'a desfășurat sfințirea Paraclisului, și să-i transmit deasemeni toată dragostea și tot devotamentul părinților profesori și al părinților cursiști, precum și aleasa hărnicie în a-și însuși învățăturile Sf. Evanghelii a tinerilor teologi, care mâine și ei vor fi ucenicii și misionarii Domnului nostru Iisus Hristos.

De aceea, la această împrejurare se cade a sublinia valoarea pe care o are «Pacea» în lume; că numai într'o epocă de pace se pot construi bisericile și așezămintele de cultură și îndrumare a poporului dreptcredincios; că numai în timp de pace se pot înălța Altare Domnului și iarăși numai în timp de pace credincioșii și preoții își pot înălța sufletele lor către Dumnezeu prin rugăciune, și, pot în pace să aducă «Sfânta Jertfă» așa cum rostim noi la Sf. Liturghie.

Așa dar, Biserica, mama noastră a tuturor se roagă pentru mântuirea sufletelor noastre, a preoților și a credincioșilor; dar în acelaș timp, iubiți credincioși și frați preoți, nu uitați a se îngriji și de starea materială a fiilor ei, condamnăm însă exploatarea omului de către om, prin toate învățăturile ei.

Cu toată credința în Dumnezeu, cu toată râvna și cu toată dragostea am slujit și am îndeplinit misiunea aceasta din partea I. P. S. Patriarh Justinian, ca prin nevrednicile mele rugăciuni să fac să se pogoare darul Sfântului și de viață făcătorului Duh peste părintele Ene, ca să intre în rândul slujitorilor Sf. Altar, să aibă de aici înainte putere de a lega și deslega greșalele acelorora care vor veni și se vor spovedi la Sf. Sa.

Ca încheiere, P. C. Părinți Profesori și P. C. Părinți cursiști, țin să aduc binecuvântările I. P. S. Patriarh, pentru râvna și pentru zelul Părintelui Rector, a părinților profesori și a Părintelui Spiritual întru deschiderea acestui Paraclis. Așa cum știm cu toții, un lucru mic se face cu un efort mic, dar când este vorba de un lucru mare, se cer eforturi corespunzătoare, iar Casa Domnului deschisă acum aici, Paraclisul acesta, a necesitat desigur un efort însemnat, pe care l-a depus cu toată prisosința Părintele Rector și Părintele Spiritual al Institutului Teologic.

Pentru chipul cum ei au știut să se achite de această misiune a P. C. Lor, I. P. S. Patriarh le împărtășește binecuvântările și toate felicitările sale și pentru felul în care au știut să orânduiască solemnitatea sfințirii acestui Paraclis.

Aduc cu această ocazie binecuvântarea I. P. S. Patriarh Justinian și Părinților cursiști și tinerilor teologi ai Institutului, precum și îndemnul ca de aici înainte sufletele, gândurile și vrerile voastre să fie alături de lăcașul Domnului, să fie întotdeauna, așa cum ne-a învățat Domnul nostru Iisus Hristos, curate, căutând mereu cele care înlesnesc împărăția lui Dumnezeu, știind bine că toate celelalte se vor adăuga.

Aveți de acum la îndemână Sf. Biserică. Nu pregețați să vă rugați cu toată căldura sufletului, cu toată luarea aminte, cu tot devotamentul, și, veți vedea cât de mult sporesc rugăciunile puterile noastre, cât de mult înmulțesc dorințele noastre spre bine și toate forțele noastre, Sfânta Jertfă pe care noi trebuie să o aducem înaintea lui Dumnezeu.

Arătați-vă astăzi vrednici de apropierea aceasta a Mântuitorului către Sfințiile Voastre.

Cu aceste gânduri încă odată înălțând rugăciuni către Dumnezeu, îl rog ca dragostea Lui să fie cu noi cu toți, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin!». //

Părintele Rector Nicolaescu rostește următoarele:

În această zi de prasnici duhovnicesc, când s'a sfințit Paraclisul Institutului nostru, lăcașul de închinăciune și slujire lui Dumnezeu, pentru

profesori, pentru studenți și pentru preoții cursiști, primul nostru gând se îndreaptă către Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, reîntregitorul Bisericii noastre străbune, ctitorul așezării învățământului teologic în rosturile sale firești, cârmuitorul, ocrotitorul și îndrumătorul întregii vieți spirituale în R. P. R.

Rugăm așa dar, pe P. S. Voastră, să-i transmiteți smerita noastră recunoștință și calda noastră dragoste pentru părinteasca purtare de grijă ce o are în toate ocaziile față de noi.

Domnul Dumnezeu, să-i dăruiască ani mulți cu sănătate și spor întru toate, spre binele întregii biserici ortodoxe și spre mântuirea sufletelor noastre ale tuturor.

Gândul nostru se îndreaptă apoi spre Membrii Prezidiului Marei Adunări Naționale, spre Guvernul Țării, spre Dl. Profesor Stanciu Stoian Ministrul Cultelor și ocrotitorul Institutului nostru și spre toți cei care conduc cu atâta patriotism și cu atâta pricepere destinele poporului nostru.

Rugăm deci, pe Cel Atotputernic să ne încununeze cu izbândă deplină strădaniile și să ne dăruiască biruință asupra protivnicilor.

Noi îi asigurăm, că toți profesorii, studenții și cursiștii Institutului nostru, vor sprijini cu hotărâre toate inițiativele lor, pentru prosperitatea scumpei noastre Republici Populare Române, pentru apărarea păcii și pentru crearea unei lumi mai drepte, mai bune și mai fericite.

Recunoștința noastră se îndreaptă însfârșit către P. S. Voastră, mulțumindu-Vă pentru osteneala de astăzi, și pentru toată dragostea și grija pe care o purtați Institutului nostru, asigurându-Vă cu toți, personal de conducere, corp didactic, personal administrativ, preoți cursiști și studenți, să facem ca în acest Paraclis cu hramul Sf. Trei Ierarhi, să încolțească în inimile tuturor, celor ce vor intra într'ânsul, credința, ndejdea și dragostea care au însuflețit pe cei Trei Mari Ierarhi și dascăli ai lumii creștine. Vă rugăm Prea Sfinte, să transmiteți Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh, toate urările noastre de bine, iar tuturor celor de aici, vă urăm din toată inima să trăiți întru mulți ani.

Din partea cursiștilor vorbește Părintele Coșariu, spunând următoarele:

Preoții din seria a VI-a de cursuri de îndrumare preoțească, iau parte cu mare bucurie la solemnitatea ridicării Printelui Ene la treapta preoției, în ziua sfințirii Paraclisului Institutului Teologic.

Odată cu urarea noastră ca bunul Dumnezeu să-i dăruiască ani mulți cu sănătate deplină și putere de muncă pentru îndeplinirea misiunii ce i s'a încredințat prin punerea mâinilor arhieresti, îl rugăm să primească și un dar văzut al dragostei noastre nemărginite: o cruce, o evanghelie, un epitrahil și o candelă.

Dorim ca ele să fie arme nebiruite în lucrarea care vă așteaptă.

Vizite canonice în Eparhia Buzăului

În zilele de 24 și 25 Iunie a. c., P. S. Episcop Antim, însoțit de P. C. Consilier Administrativ Pr. T. Rotaru, a vizitat următoarele parohii:

Greabănu, Mănăstirea Podul Bulgarului, Recea-Cândești, Mănăstirea Cotești și Slobozia Ciorăști, toate în județul R. Sărat.

La Greabănu. Se constată o totală nepăsare și lipsă de gospodărire. Monumentala clopotniță este în pericol de a se prăbuși, deoarece parohul nu s'a învrednicit a-i face reparațiunile cuvenite. Preotul Mihai Petrescu care dispune de o bogată energie, ajutat și de preotul slujitor, va pune imediat rânduială în toate.

Mănăstirea Podul Bulgarului. Aci se înfiripează o așezare mănăstirească. Biserica este ridicată și se lucrează acum în interior. Se retrage delegația Pr. M. Petrescu, însărcinat cu conducerea lucrărilor. Se va da în primire comitetului, întreaga gestiune cu lucrările la zi. Se va instala aci imediat un ieromonah cu o bogată experiență a vieții monahale, care va oficia slujbele în paraclisul mănăstirii și va îndruma cele 20 de surori, pe calea cea adevărată a monahismului ortodox. Se va tunde în monahism cea mai indicată dintre surori, căreia i se va încredința stăreția. Astfel se va organiza viața monahală.

Recea-Cândești. Preotul paroh absent dela slujba Vecerniei. I se dă ordin observator pentru acest lucru. Biserica este bine întreținută, toate fiind în ordine și la locul lor. De asemeni, curtea. Cele două monahii răsvrătite și acuiate la această biserică, sunt și rămân în afara rânduelii monahale.

La mănăstirea Cotești. P. S. Episcop se interesează de bunul mers al treburilor bisericești, dar mai ales dă îndrumările necesare pentru buna funcționare a cursurilor de complecare a ciclului elementar, pentru mamele și surorile din acea mănăstire. În dimineața zilei de Duminică 25 Iunie, P. S. Episcop, după ce vizitează așezămintele mai de seamă ale mănăstirii și biserica, unde în cântarea duioasă a soborului se închină, iar apoi dând binecuvântarea arhierească, se retrage îndreptându-se cu mașina spre parohia Slobozia Ciorăști, sediul Protoieriei Cotești.

Aci, P. S. Sa a asistat la Sf. Liturghie oficiată de cei doi preoți ai parohiei, Alexandru Cristian, Protoiereul plășii Cotești și Vasile Pogorevici, preot slujitor în această parohie. Cei doi cc. preoți oficiază cu multă evlavie. Răspunsurile liturgice au fost date de corul pe două voci, format din tinere, cor organizat de P. C. Protoiereu. În timpul Sf. Liturghii, P. S. Episcop a dat binecuvântările, conform tipicului. Biserica s'a umplut de credincioși, la vestea venirii în mijlocul lor a Înaltului Ierarh și cu toții așteaptă cuvântul bunului Păstor.

Părintele Protoiereu adânc emoționat, salută prezența P. S. Episcop, făcând o succintă dare de seamă asupra stării religioase, culturale și economice și asigură pe P. S. Sa de toată ascultarea și devotamentul, făgăduind că personalul acelei parohii își va face datoria cu un elan și mai mare.

Luând cuvântul, P. S. Episcop amintește că a mai vizitat această parohie cu ocazia sfințirii frumoasei biserici reparată de pe urma stricăciunilor cutremurului și cunoaște rodnică activitate a părintelui paroh și a colegului sfinției sale.

Aduce cuvinte de aleasă prețuire pentru modul cum s'a săvârșit slujba, ca și de frumosul cor parohial. P. S. Sa răspunde la punctele mai de seamă ale raportului făcut de părintele paroh și insistă mai ales asupra curățeniei vieții sufletești. Apoi P. S. Sa trece asupra laturei sociale și arată în câteva cuvinte străduința depusă de Guvern pentru binele

întregului popor și mai ales a țărănimii muncitoare. În cuvinte blajine și pline de căldură sufletească, P. S. Sa arată folosul muncii raționale cu mașinile și înfrățirea tuturor în muncă pe ogor, scoțând în evidență avantajele economiei socialiste.

P. S. Sa încheie, cu apelul de a se încadra toți în lupta pentru apărarea păcii și în cântarea lină a imnului arhieresc, împărtășește tuturor arhierestii binecuvântări și spor la lucru.

Sfârșit de an la seminarul monahal dela mănăstirea Plumbuița.

Duminecă 2 Iulie a. c., a avut loc la Mănăstirea Plumbuița, sărbătoarea de sfârșit de an școlar a Seminarului Monahal de maici.

După săvârșirea sfintei Liturghii, s'a trecut în sala Stăreției unde într-o atmosferă de sporită cucernicie, s'a desfășurat un bogat program sărbătoresc. Au luat parte, ca delegați ai I. P. S. Patriarh Justinian, PP. CC. Pr. Gh. Vintilescu Consilier la Sf. Patriarhie și D. Cristescu Consilier la Sf. Arhiepiscopie. Deasemenea au participat: P. C. Diacon N. Nicolaescu Rectorul Institutului Teologic, Dl. I. Modoran Director la Sf. Patriarhie, P. C. Pr. Ioan Coman Profesor la Institutul Teologic și P. C. Pr. Victor Popescu directorul școlii de cântăreți bisericești.

După ce corul surorilor și maicilor eleve au cântat «Cuvine-se cu adevărat», Cuvioasa maică Serafima Popescu directoarea Seminarului monahal a rostit următoarea cuvântare:

Prea Cucernici Părinți Consilieri,
Prea Cuvioase Maici Profesoare și
Dragi Eleve,

După un an neîntrerupt de muncă, după o plimbare zilnică făcută pe pajiștea cărților de studii, iată-ne, cu ajutorul Bunului Dumnezeu ajunse să poposim pe piscul bogat în flori plin de roadele muncii noastre duhovnicești. În zorile dimineții, în cântecul păsărelelor, elevele își des-teaptă somnul lor, și cu mult elan se întrec care să toace mai frumos pentru rugăciunea de dimineață care ne binecuvintează munca de o zi, care să fie mai harnice, care să fie mai punctuale la școală și la atelier, care să înceapă mai întâi vecernia de seară cu care încheiem ziua de lucru.

În clasă, în atelier, pe șantierul de muncă, pretutindeni domnește armonia, pacea și liniștea.

Munca de pretutindeni se face respirând în văzduhul Psaltirei, Patericului, Filocaliei și Vieților de Sfinți; se ușurează munca respirând din Sf. Scriptură, cartea de temelie, dascălița tuturor veacurilor, farmacia cu tot felul de leacuri pentru bolile și suferințele sufletești, cum o numește Sf. Ioan Gură de Aur.

Din toate aceste perle ale Bisericii creștine, elevele își sorb Teologia, sorb dragostea de a pune mare preț pe muncă, în deosebi și iubirea față de orice, fără deosebire de religie, credință, neam, sex.

Toată sânguinta elevelor dovedește că a fost înțeles pe deplin scopul înalt și măreț al acestor Seminarii Monahale: Neamț, Văratec și Plum-buita, stâlpi ai Ortodoxiei și propagatori de o învățătură care știe să valorifice întregul aspect social al doctrinei creștine spre a da Bisericii oameni activi și capabili să satisfacă toate trebuințele sufletești ale poporului. Fiecare dintre noi, călugărițe și surori, am scris cu litere de aur în sufletul nostru frumoasele gânduri pe care le-a exprimat I. P. S. Patriarh în nenumărate rânduri și din care reiese scopul acestor Seminarii.

Spunea Prea Fericitul Patriarh Justinian că aceste Seminarii vor pregăti pe viitor călugări și călugărițe ale mănăstirilor noastre în duhul unei vieți noi, adică să aprecieze în primul rând munca, spicul de aur ce întreține viața popoarelor și a neamurilor. Să aibă o nouă atitudine față de muncă, aceea care înalță pe om, care este o glorie, un criteriu de valorificare al omului. Căci noi știm că deviza unui muncitor este: «roagă-te și muncește», așa s'a scurs munca noastră de un an, sfințită de rugăciune și de binecuvântarea cerului, pentru spor și rod la muncă.

Prea cuvioasele maici și surori profesoare au alergat totdeauna la clasă pline de curaj, pline de zel, de dragoste pentru o muncă aleasă, neuitând o clipă că au fost chemate de Dumnezeu la apostolat ce cere jertfă. Catedra le-a fost altar și de pe acest altar au aruncat spice de aur în sufletele elevelor, au răspândit parfumul ceresc care a avut putere să înfrângă caracterele cele mai aspre, cele mai dure. Căci nu este ușor să ai în câmpul de lucru diferite temperamente, diferite caractere venite din toate unghiurile țării. Totuși, prin metodele pedagogice cele mai bune, cele mai alese, prin blândețea, bunătațea, dragostea maicilor și a soro-rilor profesoare față de eleve, asistăm astăzi la roade neașteptat de bune. În orele de meditație, în clipele de recreație, la lucru, la veselie, la dureri, maicile și surorile profesoare au veghiat ca niște candelă aprinse la sufletele elevelor, îndrumându-le care este calea cea mai bună de ales în viață. Maicile și surorile profesoare au știut să trezească în mintea și sufletul elevelor frumusețea vieții de obște, a trăirii în comunitate așa cum au trăit-o în trecutul îndepărtat Sfântul Atanasie cel Mare, Teodor Studitul, diamantele monahismului nostru creștin ortodox, căci de câte veacuri ne invită Biserica la această viață îngerească prin antifoanele pe care le auzim cântându-se în puterea nopții la utrenie și care glăsuesc astfel: «Iată acum ce este bine sau ce este frumos fără numai a locui frații împreună». Elevele au învățat să fie punctuale, disciplinate, respectuoase, au deprins arta cum să să învețe o lecție, cum să citească o carte, cum să facă o teză bună, cum să ceară sprijinul profesorului într-o problemă mai grea, cum să colaboreze între dânsese, cum să se ajute în timpul meditației, cum să fie colege bune, cum să-și respecte odhina, liniștea, cum să respecte lucrurile școlii. Toate le-au învățat dela maicile și surorile profesoare, oglindea ce le-a stat neștearsă înaintea ochilor în fiecă clipă de zi și de noapte. Programa analitică a fost respectată de maicile și surorile profesoare cu sfințenie, și fiecare lecție a fost trecută în toate momentele unui plan de lecție.

Nu pot decât să glăsuesc ca Sf. Apostol Pavel, care spune fraților din Milet: «Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine». Așa sunt maicile profesoare care nu

urmăresc nici un interes material. Dovadă că o treime din leafă depun pentru interesele școlare.

Să trecem din atmosfera de clasă la atmosfera de lucru din atelier. Ca albinele, elevele aleargă să culeagă nectarul din cele mai frumoase flori. În cântece de veselie, în povestiri folositoare, în cititul unei cărți frumoase pe care o citește o elevă în auzul tuturor, se scurg cele trei ore de lucru după prânz. Sfârșitul fusului, alesul culorilor, clămpănitul războiului, zăngănitul mașinei de cusut, zumzetul viermilor de mătase, glasul foarfecii de croit, sgomotul furculițelor cu care se așează firul de lână îmbinat în floare, toate arată o viață intensă, toate acestea țin izvorul care-ți șoptește că în acest colțisor munca svâcnește din răspuțeri.

Elevele în atelier sunt împărțite pe secții: secția țesut, broderie, tricotaaj, sericicultură. Secția țesut a cumpărat lână naturală, pe care au tors-o elevele și din care s'au executat 9.40 mp. covor oltenesc. Apoi 32.50 m. stofă lână în 4 ițe, 27.50 m. preșuri vărgate în culori, s'au țesut 100 războaie mici tip jucărie pentru «Româno-Export», 7 cordoane naționale.

La secția broderie s'au executat 10 galoane de 50 m. lungime, diferite cusături naționale pentru «Româno-Export», 10 bucăți șervețele, broderie franțuzească, 1 față de masă, milieu-uri.

Secția tricotaaj: 24 perechi ciorapi pentru obști, 5 perechi mănuși pentru obști, 5 tricouri, apoi flaneluțe pentru copii, butușee, căciulițe și mănuși pentru copii.

Secția croitorie: 12 anterieie, 10 fuste, 7 bluze, 10 cămăși și 3 pieptare.

Trebue să amintesc de munca asiduă a elevei din anul II sora Sporea Elena, responsabilă echipei dela secția croitorie, care lucrează cu foarte mult talent, fără nici un murmur și cu dragoste de Dumnezeu, căutând să împace toată obștea care-i solicită ajutorul.

Secția sericicultură. Din creșterea sistematică a 5 kg. sămânță de viermi de mătase, s'au realizat 15 kg. gogoși uscate. În atelierul de sericicultură, Maica profesoară Lavrenția Georgescu, înconjurată de zămbetul elevelor a dat toate explicațiile științifice pentru creșterea acestor viermi și reușita s'a atins dându-se maximum de randament. Firește că aici P. C. Sa s'a izbit de multe greutăți, căci frunza de dud a fost culeasă de eleve de pe la Mănăstirea Antim, Rădu Vodă și alte locuri mai îndepărtate. Însă greutățile sunt învinse cu ușurință de un călugăr pătruns de dogoarea dragostei de Dumnezeu.

Trebue amintită munca elevelor dusă pe cele 16 pogoane teren arabil pe care-l avem la Pipera, pentru care muncă cursurile s'au întrerupt, adunând zilele de lucru, aproape 3 săptămâni, deoarece câmpul cerea o continuitate în muncă.

Ce să vă spunem? Atâta dragoste, atâta bunăvoință și atât spor din partea elevelor cum n'am cunoscut. Sub conducerea Maicii Melania Iacob, responsabilă a lucrărilor agricole, fetele s'au sculat dela orele 5 și în ciripitul lor vesel au mers cu sapele la spinare, cu coșul plin de alimente pentru a mânca pe iarbă verde, ca apoi după un popas să înceapă din nou lucrul sub dogoarea soarelui, luând pildă pe Sfântul Conon grădinarul. În amurg de seară se reîntorceau și ne povesteau cum au plivit grâul,

cum au prăsit porumbul, etc. Iar când am spus că pentru cositul orzului să chemăm oameni la lucru, deoarece acest lucru este mai greu, m'a impresionat gestul câtorva eleve ca Maica Tiberiada Păun, Maica Melania Roșca, Maica Simona Bălan, care cu mult curaj m'au convins că sunt în stare să facă și sfințiile lor acest lucru, să cosească.

Intr'adevăr sunt pildă de vrednicie, căci lumea din jurul nostru a rămas impresionată de dragostea cu care lucrează călugărițele. Grădina de zarzavat din jurul mănăstirii, de 3 pogoane, a fost lucrată tot de eleve, în frunte cu priceperea Sorei Sofica Cercel, care este neobosită și care este vestitoarea utreniei de noapte. Se scoală din miezul nopții fără oboseală și cântă rugăciunea de deșteptare, pe la toate porțile sufletului, apoi își îndreapă pașii spre biserică și începe slujba în tăcerea sfântă. Priceperea și talentul elevelor ne-au ușurat de multe greutateți. Maica Pahomia Marinescu, împreună cu Maica Tiberiada, sub coiful ascultării au dărâmat din temelie soba dela bucătărie și apoi au făcut-o din nou cu multă pricepere, cum cred că n'ar fi făcut-o nici cel mai talentat meșter. Au făcut un cuplor pentru preparat prescuri și pâine, etc. Au vărut și spoit sufrageria și bucătăria, fără nici un murmur. În sfârșit, toate elevele dau dovadă de multă pricepere în arta culinară, în gospodărie, etc.

Insă mulțumirea noastră crește la noi numai când vedem că suntem ocrotite de bunătatea păstorului nostru bun și blând, Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian.

Printre grijile care-i copleșesc umerii, gândul i-a fost neîntrerupt la Seminarul nostru, căci ne-a încurajat până acum cu suma de lei 325.000; iar Ministerul Cultelor prin suma de lei 68.000, pentru apă, lumină, becuri, combustibil și ajutor pentru eleve, iar în ziua de 13 Iunie a. c. ne-a oferit suma de 6.000 lei pentru materiale. Ajutoarele cresc și cu sumele venite din partea Episcopiei Râmnicului și Argeșului cu suma de 25.000 lei pentru trei eleve din Eparhia respectivă apoi 4.000 lei din partea mănăstirii Jitianu și 1.000 lei dela mănăstirea Viforâta.

Așa cum ne găsim, suntem peste măsură de mulțumite pentru că avem posibilitatea să trăim în condiții optime care îți dau răgaz să lucrezi cu spor și sănătate în ogorul Domnului. Pentru toate aceste daruri coborâte asupra Seminarului nostru, trebuie să mulțumim lui Dumnezeu și apoi tot pe El să-L rugăm să dea sănătate și viață lungă scumpului nostru păstor, Prea Fericitul Patriarh Justinian și tuturor celor ce se străduiesc pentru bunul mers al Sfintei noastre Biserici.

Trebue să mai spunem că în cursul acestui an am dus lipsa numai în ceea ce privește numărul personalului pentru executarea lucrărilor de gospodărie, atât în instituție cât și în afară de instituție. Avem nevoie de câteva persoane solide pe care să contăm și care să ne ajute în gospodăria instituției. Noi n'avem niciun mijloc de locomotie pentru toate cumpărăturile care necesită timp îndelungat, trebue să trimitem câte 3-4 persoane în diferite locuri ca: pâine, mălai, cumpărături care cer clientului să se prezinte la o oră fixă și să stea la coadă timp îndelungat.

Pentru anul viitor avem mare nevoie de un corp didactic mult mai numeros, de vreo ctăeva persoane demne pentru ajutor în gospodărie, avem nevoie a ni se aproba angajarea unui om în curte, care să execute lucrările mai grele și în deosebi simțim nevoia de un grajd pentru vite.

Apoi, dacă s'ar putea să ni se dea sub formă de împrumut dela școlile clericale câteva bănci de studii, pentru amenajarea claselor pentru viitorul an școlar. Confecționarea din nou ar necesita bani grei.

Incheiem spusele noastre prin mulțumirea vie ce o avem în sufletul nostru că Seminarul nostru, spre deosebire de cel dela Văratec și Neamț, se găsește prin așezarea lui la câțiva pași de Sf. Patriarhie și că este luat direct de înalta și înțeleapta conducere a Prea Fericitului Patriarh Justinian care este un iubitor de popor și iscusit în toate.

Mulțumind Înaltului Prezidiu al Republicii Populare Române pentru libertatea deplină acordată cultului, recunoscătoare Guvernului pentru sprijinul ce-l dă instituției noastre, rugăm pe PP. CC. Consilieri să ducă I. P. S. Patriarh adâncă noastră mulțumire și recunoștință pentru râvna ce depune întru buna organizare a Seminarului nostru. Făgăduim că întreg corpul profesoral și administrativ al Seminarului nostru va adevăra spusa Apostolului care zice: «Noi care avem slujba aceasta după îndurarea pe care am căpătat-o, nu vom cădea în osteneală, ci în toate împrejurările vom arăta că suntem vrednici slujitori, ca astfel credincioși adevărului să propășim în toate» (Efes. IV, 15).

Bunul Dumnezeu să dăruiască Prea Fericitului Patriarh Justinian ani mulți, vrednici în îndeplinirea înaltului ideal ce și-a impus de a așeza Biserica și a reînvia monahismul în vechile lui rosturi.

A urmat o serie de coruri religioase pe trei voci executate de elevele seminarului și s'au recitat poezii de proslăvire a Maicii Domnului și a Ingerescului chip monahicesc, compuse de eleve.

După aceea, din partea elevelor a vorbit maica Gafton Semfora, care a rostit următoarele:

«Mă simt profund impresionată că P. C. Maica Directoare ne-a oferit prilejul să ne putem și noi arăta bucuria ce o simțim cu ocazia acestei zile de sărbătoare. În numele tuturor maicilor și surorilor, colegele mele, voi căuta să exprim tot ce nutresc sufletele noastre, căci la bucurie sufletul omului e slobod și curat.

La sfârșitul celui de al doilea an școlar, care a trecut peste capetele noastre nu ca un vis, ci ca o realitate, ale cărui roade le simțim, voi căuta să trec în revistă amănunte din viața noastră, din gândurile noastre de maici eleve, pe care le-am simțit în parte, iar acum strânse la un loc, le prezentăm ca un mic buchet înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh, rugând pe PP. CC. Părinți Consilieri să le transmită ca un prinos de mulțumire și înaltă bucurie a inimilor noastre. Și acum să încep cu psalmistul: «Ce bine este și frumos să locuiască frații împreună». Am venit în acest Seminar, unele chemate de ordinul circular al I. P. S. Patriarh, altele și mai puține din acelea, din dorul însetat după cunoașterea lui Dumnezeu sub o formă mai superioară, așa cum ne oferă câmpia vastă a științelor teologice. La început, nu pot trece cu vederea acest amănunt, ne-a venit greu la toate și cele venite de voie și cele venite din ordin. De ce? Fiindcă, să recunoaștem cu sinceritate, așa e mentalitatea călugăriei ortodoxe, care uită că nu-i decât o unealtă în slujba lui Dumnezeu prin Sfânta Biserică.

Iată de ce am spus textul: «Ce bine este și frumos a locui frații îm-

preună». Tot frați și surori eram și în mănăstirile noastre, dar să recunoaștem, maici și surori, când am fost mai înfrățite ca acum? Fiecare ne vedem în minte colțul de mănăstire și izolarea în care trăiam. O constatare care nu trebuie lăsată este că, după 2 ani de seminar am reușit să ne transformăm, să ne înfrățim, cum spune psalmistul. Dar cum ne-am transformat? Ca niște copii... ne simțim ca niște copii. Comuniunea dintre noi e aceea a fraților dintr-o familie: dependenți și fericiți. Rădem, plângem, dar cine nu știe dintre Dvs. și n'ar vrea încă să simtă râsul și chiar plânsul copilului de odinioară, decât povara greutăților oferite de viață? Vârsta ne arată că nu mai suntem de mult copii. Am venit aici oboseite, serioase, sub povara grijilor ce le avem (ne știm fiecare în parte grijile), dar toate aceste griji nu erau decât individuale, sau cel mult al unui restrâns număr de 2-3 maici.

Am resfrânt până acum o imagine intimă din viața noastră.

În toată această mulțumire, care nu-și are baza decât într-o viață dusă curat, nu ne îndreptăm gândul decât la I. P. S. Patriarh.

Mai mult ca orice mănăstire din țară, mai mult ca oricare dintre toți călugării, noi îl simțim prezent.

E procesul reamintit mai sus, comuniunea dintre părinte și copii.

Tot ceea ce se înfăptuește sub ochii noștri aci, maicile și surorile profesoare s'au înfrățit cu toate în bucurie și necazuri. Nu ne-au vorbit, au făcut. Să recunoaștem maici colege, stăruința în dragoste, în ascultare, în smerenie, în renunțare. repet, în renunțare, de care ne-au fost exemple maicile și surorile profesoare. Ce vrem mai mult și cum să nu ne transformăm?

Slujba bisericii care o are P. C. Maica Lavrentia neadormită, ne-amuiat inima. Smerenia, rugăciunea și bunătatea cu care veghează duhovnicește: «Rugaiți-vă fetelor, rugați-vă». Așa ne răcorește sufletul P. C. Maica Lavrentia.

În clasă s'a făcut legătura, clasa ne-a înfrățit cu adevărat.

Maicile și surorile profesoare sunt din sufletul nostru. Trec cu ușurință dela catedră la pupitru. Se apleacă peste umărul nostru, deasupra temelor, iau parte în frământătura minților noastre. Fără teorii, fără patos, simplu, curat, pe înțelesul nostru, se coboară la noi ca să ne poată ridica. Astfel am luat cunoștință cu o lume nouă — Teologia — care înseamnă cunoașterea lui Dumnezeu. Sufletul maicilor și surorilor profesoare a comunicat cu al nostru, pe paginile Sf. Scripturi, ne-a dus de mână în Istoria Bisericească, cu toate frământările ei; ne-au plimbat pe malul lacului Ghenizaret, pe drumurile Iudeii, prin lanurile de grâu, cu icoana marelui Hristos, în cele mai frumoase interpretări exegetice. Cunoașterea sufletului și de unde emană el, a te cunoaște pe tine însuși, ne dă posibilitate studiul psihologiei.

În ultimele luni de școală, tot ce am învățat pe buche am căutat să aplicăm. Unirea părții teoretice cu cea practică. Subiecte ca: 1) Rolul mănăstirilor dealungul veacurilor; 2) Ce calități sufletești și trupești trebuie să aibă o conducătoare, etc., ne-au controlat nu numai cunoștințele obținute, ci convingerea și năzuințele noastre pentru viața și menirea ce o aveam în lume.

Așa cum plecam cu Sf. Părinți pe culmile dogmaticii într-o oră de

clasă, plecam și la partea practică: atelierul, bucătăria, câmpul care e tot al nostru, fiindcă nu ne uităm obârșia. Și ce fericite ne-am simțit în încordarea mușchilor, sub cerul liber, aplecate pe ogor.

Munca își primește tributul cu prisosință din mâinile noastre fiindcă ne este drag să muncim. Munca noastră nu e munca robilor, a asupriților, e muncă liberă. Binecuvântată de Hristos și ornăduită, supravegheată de I. P. S. Patriarh, care este slujitorul Lui, munca noastră e o liturghisire continuă.

Cea mai frumoasă parte a inimii se împletește cu cea mai necesară parte a trupului: munca și rugăciunea. Prin muncă și rugăciune vom isbuti să creștem duhovnicește, astăzi, cum am spus la început copii, iar mâine responsabilele tagmei monahale, a Ortodoxiei în fața lumii și a lui Hristos.

Am așteptat momentul prielnic să spunem I. P. S. Patriarh ce se cimentează la Seminarul Monahal Plumbuita.

Așa cum Sf. Vasile a format o Vasiliadă, un arsenal de muncă și rugăciune, tot astfel Părintele nostru I. P. S. Patriarh Justinian va forma din armata de călugări și călugărițe un arsenal Justinian, în care mințile, sufletele și trupurile noastre vor fi una, formând o epocă Justiniană în istoria Bisericii Române, spre slava lui Dumnezeu și a Sfintei noastre Biserici. Amin.

La sfârșit a răspuns tuturor P. C. Sa Părintele Gh. Vintilescu Consilier Patriarhal care a spus cele ce urmează:

I. P. S. și Prea Fericitul Patriarh Justinian ar fi dorit să fie de față și la serbarea de astăzi, cu care se încheie cel de al doilea an de funcționare al Seminarului Monahal din mănăstirea Plumbuita. Însă interese superioare l-au reținut și atunci ne-a delegat pe noi, adică pe mine și pe Părintele Consilier D. Cristescu să asistăm la această serbare de fine de an, care însemnează încă un an de strădanii încununat cu succes, pentru reorganizarea și înălțarea monahismului ortodox român.

Grija I. P. S. Sale pentru buna funcționare a Seminarilor Monahale ați simțit-o îndeajuns. I. P. S. Sa a căutat să asigure acestor școli nu numai cele necesare pentru viața materială, trasând astfel drumul pe care trebuie să pășească monahismul nostru, pentru a se încadra în ritmul general din țara noastră, dar și victii de întărire duhovnicească.

Căci într'adevăr, prin toate instituțiile create de Statul actual nu se urmărește altceva decât să se ridice nivelul cultural și material al poporului, asigurându-i-se prin aceasta o viață mai liniștită și mai ușoară.

În asemenea împrejurări, monahismul nostru nu putea și nu trebuia să rămână la ceea ce a fost în trecut. Nu se mai putea ca viețuitorii mănăstirilor să continue a rămâne în starea aceea, cu sumare cunoștințe religioase, pe care le căpătase după intrarea în viața monahală și la slujbele religioase, ca să nu rămână un corp aparte, izolat și fără nicio îndreptățire de existență în noua organizare socială, către care tinde întreaga omenire.

Pentru reorganizarea și înălțarea monahismului, I. P. S. Patriarh Justinian a orânduit prin Statutul nou pe care l-a dat Bisericii Ortodoxe Române, înființarea celor trei Seminarii Monahale, prin al căror program

a împletit așa de măestrit pregătirea duhovnicească și intelectuală cu pregătirea și îndrumarea spre muncă de folos obștesc prin învățarea diferitelor meșteșuguri.

Se împodobește astfel sufletul cu cele duhovnicești, mintea se îmbogățește cu cunoștințe folositoare, iar prin îndeletnicirile practice de țesături, cusături, etc., se asigură surse de existență și un loc bine definit în orânduirea nouă a Statului.

Prin acestea Seminariile Monahale devin pepinierele din care se scot viitorii îndrumători ai vieții mănăstirești din țara noastră.

Deși suntem la sfârșitul celui de al doilea an de viață al Seminarilor Monahale, totuși un suflu nou de viață adevărată a început să ia ființă în mănăstiri, mulțumită sfaturilor și îndrumărilor înțelepte date de I.P.S. și Prea Fericitul Patriarh Justinian.

Conducerea de Stat privește cu bunăvoință și cu multă înțelegere această reorganizare mănăstirească și este bucuroasă că prin țesăturile și lucrurile făcute în mănăstirile noastre, atât de căutate peste hotare, prestigiul țării se înalță.

De aceea, la stăruința I. P. S. Patriarh, se studiază și alte noi înlesniri pentru mănăstirile noastre, despre care veți afla la timp.

Pentru desăvârșirea acestui nou suflu de viață din mănăstire, se pregătesc elevii și elevele în Seminarii Monahale.

Ascultând raportul general despre încheierea celui de al doilea an al Seminarului Monahal Plumbuita, suntem foarte bucuroși că vom duce I. P. S. Patriarh Justinian cele mai frumoase vești despre munca maicilor și surorilor profesoare și despre strădaniile elevelor. Roadele culese după acest an de cursuri vor fi o satisfacție pentru I. P. S. și Prea Fericirea Sa și o mulțumire pentru stăruințele pe care le-a depus pentru buna funcționare a Seminarului Monahal Plumbuita.

Fondurile date de Prea Fericirea Sa, Părintele nostru duhovnicesc, cu atâta dragoste din bugetele Administrației Patriarhale și Arhiepiscopiei Bucureștilor, stăruințele depuse pe lângă toate Eparhiile ca să contribuie cu subvenții pentru întreținerea Seminarului Monahal, se dovedesc prin acest rezultat, că nu sunt risipite în zadar. Și dacă în timpul anului n'a putut veni personal să vă vadă, pe cât ar fi dorit, totuși, grija sa de părinte pentru Seminar nu a încetat nicio clipă. Nici acum, la sfârșit de an școlar, nu v'a uitat. Căci prin Părintele Consilier D. Cristescu vă trimite un bogat dar în cărți, pentru elevele ce s'au distins, împreună cu binecuvântările Sale patriarhicești.

Pentru toate aceste binefaceri ale I. P. S. Sale, ați răspuns cu rezultatele școlare ale anului încheiat. Iar astăzi la această serbare de încheiere a unui an de studii, să spuneți din adâncul sufletului:

Trăiască I. P. S. și Prea Fericitul Patriarh Justinian.

Odată cu această calduroasă urare pentru I. P. S. Sa, îndrumătorul și protectorul nostru al tuturor, se cuvine să ne îndreptăm sentimentele noastre de recunoștință și de dragoste către Oncr. Guvern, care, prin Dl. Prof. Stanciu Stoian, Ministrul Cultelor, a sprijinit și sprijină cu atâta

bunăvoință promovarea vieții noastre bisericesti și a tuturor instituțiilor noastre de cultură.

De aceea, datori suntem să spunem cu toată inima:

Trăiasă Onoratul Guvern al Republicii Populare Române!

Seninătatea vieții duhovnicești dela Seminarul Monahal dela Plumbuita, pietatea și munca fără preget ce se desfășoară aci, sunt comori scumpe și sfinte ce se adaugă la întărirea vieții de cultură religioasă, de trăire și râvnă duhovnicească și de muncă obștească.

La sfârșit s'au distribuit de către părintele consilier D. Cristescu, cărțile de premii, trimise de I. P. S. Patriarh Justinian.

Festivitatea de sfârșit de an la școala de cântăreți bisericești din București.

Anul acesta au absolvit cursurile școlilor de cântăreți bisericești cea dintâi serie de elevi, primiți și pregătiți potrivit noului Regulament al învățământului religios. La școala de cântăreți bisericești din București, anul acesta au mai urmat puțini elevi dela vechile școli dela Căldărușani, Târgoviște și Turnu Măgurele. S'a lucrat astfel mai ușor cu acești elevi, veniți cu același nivel de cunoștință atât în vederea pregătirii muzicale și didactice cât și din punct de vedere sufletească.

Trăind în curtea mănăstirii Radu Vodă, la un loc cu preoții cursiști și cu studenții în Teologie, luând masa împreună și mai ales ducând o viață religioasă comună, s'a urmărit formarea unei apropieri mai strânse. Elevii școlii de cântăreți ca cei mai tineri, și venind pentru întâia oară în contact cu un mediu superior de cultură, cunoscând mai deaproape viața bisericească, stând în apropierea preoților și pe lângă profesori distinși, au avut de învățat multe lucruri bune nu numai în orele de curs, ci din întâlnirea cu toți în biserică, în dormitoare, în grădină și la masă. Acești tineri au înțeles astfel că între slujitorii Bisericii sunt deosebiri numai după răspunderile pe care le poartă, dar că fiecare are de îndeplinit sarcini deosebite, de care trebuie să răspundă.

Pregătirea sufletească a acestor viitori slujitori ai bisericilor noastre trebuie să fie făcută cu multă grijă, căci dacă un cântăreț bisericesc nu are destulă cucernicie, atunci el nu va fi nici un vrednic cititor al psalmilor, al Cazaniei și al textelor de cântări, nici un ajutor cu suflet curat al preotului. Până și înfățișarea lui exterioară trebuie să fie bine îngrijită: curat îmbrăcat, și nu cine știe ce haine excentrice, așa cum le poate plimba moda. Ne-am încredințat că tuturor acestor griji a ținut seama de ele P. C. Director Părintele Victor N. Popescu, care de atâția ani trăiește numai în mijlocul tinerilor ce se pregătesc să fie slujitori ai poporului și ai Bisericii.

Serbarea de sfârșit de an la școala noastră de cântăreți a avut loc în ziua de 29 Iunie, în ziua Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

Din partea I. P. S. Patriarh au luat parte P. C. Arhim. Dr. Atanasie Gladcovski, Vicarul Sf. Arhiepiscopii și P. C. Consilier Adm. Cultural D. Cristescu.

Pentru anul acesta I. P. S. Patriarh Justinian a numit ca președinte

al comisiei de examinare pe Părintele Profesor Universitar Emilian Vasilescu.

Serbarea s'a desfășurat în prezența celor de mai sus, a corpului profesoral în frunte cu P. C. Preot Victor Popescu, directorul școlii, a preoților cursiști seria a VI-a, care-și urmau cursurile misionare cum și a elevilor școlii.

Toată festivitatea a avut loc în biserica Radu Vodă.

Câteva aspecte deosebite dela această festivitate le-am reținut în chip deosebit:

1. Serbarea a avut mai mult înfățișarea unei rugăciuni de mulțumire adusă lui Dumnezeu. De aceea a început cu slujba Sfintei Liturghii, toate cântările fiind executate de corul elevilor care da răspunsurile.

2. Elevii și-au arătat deosebita legătură cu Biserica și cu școala, pregătindu-și mai ales sufletul în vederea acestei zile. De aceea s'au spovedit și s'au împărtășit cu ocazia sfârșitului postului Sfinților Apostoli Petru și Pavel, ca să nu uite niciodată acest altar, în care s'au rugat și au cântat, mai ales cei care se despărțeau, absolvind școala.

3. Toată festivitatea a avut loc numai în biserică, de față fiind preoții cursiști și credincioșii, întreaga serbare fiind mai mult o mărturisire de care să se bucure cei de față, de năzuințele și munca acestor tineri, cari vor fi cei mai apropiați colaboratori ai preoților.

La sfârșitul Sfintei Liturghii și după Polihroniu, a vorbit părintele director Victor Popescu, care între altele a spus următoarele:

«Sfârșitul unui an școlar e un popas, de unde privim înapoi pentru ca să pregătim mai bine ziua de mâine. Pentru școala de cântăreți bisericești a Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, ziua de astăzi are o deosebită însemnătate, pentru că termină prima serie care a început cursurile conform noilor orientări sociale și noului Statut.

Prin noul Statut și prin Regulamentul școlilor de cântăreți, caracterul acestor școli este limpede arătat. Ele au mai întâi o menire de pregătire a vieții duhovnicești, a viitorilor cântăreți. Cântărețul nu este rupt de sufletul poporului. El trăește în cursul săptămânii în mijlocul oamenilor, se întâlnește cu ei pe câmp și în tot locul unde muncesc și se apleacă cu urechea la sufletul acestui popor. Trăind aceiași viață în pas cu toți credincioșii, își împreună gândurile bucurându-se de darurile pământului.

Elevii noștri vin din mijlocul unor familii credincioase, care se roagă cu sufletele lor curate, ca să-și vadă pe copiii lor cântând în biserică, în care ei s'au rugat. Copiii noștri vin din familie de cântăreți din tată în fiu, care o viață întreagă s'au rugat și s'au simțit fericiți nu pentru că au câștigat hrană suficientă ci pentru mulțumirea lor sufletească profundă. De aceea, grija noastră de părinți răspunzători în locul părinților lor trupești a fost îndreptată și spre sănătatea lor, dorind ca să nu-i dăm altfel de cum părinții lor ni i-au încredințat.

Dar mai presus de toate am găsit grija I. P. S. Justinian și a Părintelui rector al Institutului Teologic Universitar, care au adunat pe copiii noștri, ca ei să fie hrăniți la un loc cu studenții și cu părinții cursiști, pentru ca să se întărească viața lor trupească. Pe lângă aceasta îngrijirea lor medicală s'a bucurat de o deosebită atenție din partea serviciului medical al Institutului Teologic.

M'am îngrijit în deosebi de muzica bisericească, pentru ca ei numai în doi ani trebuie să capete toate cunoștințele necesare ca mai târziu să devină adevărați cântăreți, știind să învețe și pe alții când vor fi conducători de coruri.

Științele teoretice au fost predate și ele cu deosebită atenție, pentru că cunoștințele religioase ce se cer cântărețului bisericesc îl pregătesc acum ca pe un ajutor al preotului. În ceea ce privește pregătirea practică. I. P. S. Justinian a prevăzut ca elevii să aibe cunoștință în toate ramurile de activitate rurală, să cunoască apicultura, pomicultura, pictura bisericească și toate mijloacele de îngrijire a sfintelor odoare și a bisericii.

Am căutat să creiem o ambianță plăcută de apropiere între profesori și elevi, să vedem în sufletele lor toate necazurile, aspirațiile și alunecările lor ca să-i putem îndrepta.

Vom înfățișa și în cifre rezultatele obținute:

Am avut 38 de elevi în cei 2 ani, dintre care 12 în anul I, promovând 11 și numai unul rămas ca în cursul verii să poată fi mai bine pregătit; 26 elevi în anul al II-lea, promovând 17, corigenți 7, repetenți 1, retras din examenul de diplomă 1.

Examenul de diplomă a arătat rezultatul muncii profesorilor și elevilor.

S'au prezentat 17 candidați, toți promovându-se cu rezultate destul de bune.

După notele obținute și după referatul P. C. Președinte al comisiei, se poate constata că pe lângă munca noastră elevii au depus toată râvna. Eu țin să vă arăt unele frământări sufletești și gânduri cu care ei merg în parohie, lăsându-ne nădejdea că vor fi slujitori cu toată dragostea pentru Biserică și popor.

Iată ce scrie unul dintre elevi, răspunzând întrebării: Ce a învățat și cum vrea să fie ajutorul preotului:

«Am să fiu exemplu printre credincioși, am să fiu primul și ultimul în biserică».

Vom arăta pe scurt și un aspect al vieții noastre materiale:

Datorită sprijinului I. P. S. Justinian, datorită marelui ajutor pe care ni l-a dat Guvernul prin dl. Ministru Stanciu Stoian, datorită înțelegerii pe care am găsit-o la P. C. Rector și la profesorii Institutului Teologic, care au primit pe elevii noștri ca pe niște copii ai lor, școala noastră se prezintă cu un excedent destul de bun ca să înceapă anul viitor în condițiuni bine asigurate.

Făcând această expunere mă simt deosebit de fericit că se încheie un an școlar și cred că rugăciunile noastre se vor împlini în același gând ca să mulțumim și să ne rugăm pentru sănătatea I. P. S. Patriarh Justinian, dorind ca Dumnezeu să-i dăruiască viață îndelungată.

P. C. Părinte Emilian Vasilescu, profesor la Institutul Teologic și președinte al Comisiunii de absolvire, a spus:

«Am avut marea bucurie să constat că acești elevi și-au însușit perfect o mulțime de cunoștințe de teologie. Atât în știința Sfintei Scripturi, cât și în științele istorice, sistematice și practice, elevii izbucneau cu răspunsuri limpezi, concise, în problemele esențiale ale disciplinelor ce li s'au predat.

Cu mulțumire am constatat de asemenea că aici este mai mult decât o școală: este o familie, în care Părinții, cu grijă și răspundere se străduiesc zi de zi și clipă cu clipă să învețe pe tinerii elevi cum să se poarte, cum să-și facă datoria și cum să fie de folos Bisericii și societății.

Adresându-se apoi elevilor, le-a spus:

«Pentru învățătura și pentru îndrumările sufletești pe care le-ați primit în această școală, vă sfătuiesc să păstrați P. C. Părinți și d-lor profesori o bună amintire. Este cel mai frumos mod de a-i răsplăti pentru strădanii lor. Iar cei care ați isprăvit cursurile și ați trecut cu bine examenul de diplomă, să nu socotiți că ați isprăvit cu învățătura și cu pregătirea profesională. N'ați făcut decât să prindeți gustul pentru știința teologică și pentru frumoasele cântări bisericești. Munca cea mare va trebui să înceapă de acum înainte, pentruca îndrumările ce le-ați primit să-și dea roadele. Trebuie să continuați a vă exercita mintea și facultățile vocale pentru a nu pierde ceea ce ați câștigat. Căci după cum mușchii trupului slăbesc dacă nu sunt siliți la încordări, tot așa și «mușchii minții» și «mușchii muzicali», dacă ne putem exprima astfel, slăbesc prin lipsă de exercițiu și de efort permanent. Să nu credeți în talent fără a munci. Marii muzicanți ai lumii, marii compozitori au fost oameni care au muncit intens până la istovire».

În încheiere, P. C. Prof. Emilian Vasilescu a rugat pe P. C. Arhimandrit Vicar să transmită I. P. S. Patriarh că una din nenumăratele realizări cu care se încununează arhipăstoria I. P. S. Sale, va trebui să fie aceea ca școalele de cântăreți bisericești să numere cât mai mulți elevi bine înzestrați sub raport intelectual și muzical, pentru ca într'un viitor apropiat să nu existe biserică fără cântăreți bine pregătiți, nici sat fără cor bisericesc. I. P. S. Sa va găsi calea ca preoțimea să-și dea concursul pentru a asigura Bisericii noastre un corp ajutător: cântăreții bisericești.

În numele I. P. S. Patriarh a luat cuvântul P. C. Arhim. Dr. Atanasie Gladcovich, Vicarul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, grăind următoarele:

«Mai întâi țin să mulțumesc din tot sufletul I. P. S. Patriarh Justinian, care m'a delegat ca împreună cu P. C. Părinte Consilier Dr. D. Cristescu să particip și să-l reprezint la această festivitate, ce s'a desfășurat într'un duh de adâncă pietate creștină. I. P. S. Sa nu a putut lua parte la această sărbătoare din motive binecuvântate.

Dându-mi-se această ocazie fericită, în calitate de Vicar al Sf. Arhiepiscopii, pot constata cu mare satisfacție că actuala solemnitate reprezintă în adevăr o muncă încordată de un an de zile, atât din partea profesorilor cât și din partea elevilor acestei școle.

De altfel, roadele acestei munci care au fost expuse de P. C. Părinte Președinte al comisiei de examen, anticipat le-am cunoscut din raportul P. C. Inspector Patriarhal, care a afirmat că cea mai pregătită școală de cântăreți bisericești sub raport teologic și psaltic e cea din București.

În adevăr, acum constat acest lucru și mă bucură că anul acesta este al doilea an de experiență al școlilor de cântăreți bistricești și mai cu seamă aici. Anul trecut a fost un an de experiență în care s'a relevat în raportul dat de P. C. Director, anumite lacune cu privire la programa analitică, delăsări, greutăți materiale, etc.

Acum n'au mai fost menționate, fiindcă anul acesta n'au existat. Lipsurile și greutatea în cea mai mare parte au dispărut. Acest lucru se datorește I. P. S. Patriarh, care dintr'o adâncă chibzuință a dispus ca elevii școlii de cântăreți să ia masa împreună cu studenții teologi și cu preoții cursiști. Mai mult chiar, să se roage lui Dumnezeu și să facă practică liturgică împreună. Apoi programa analitică a fost o lucrare ieșită din experiența profesorilor și aprobată de Sf. Sinod.

Gândul I. P. S. Patriarh a fost că apropiind aceste două școli de învățământ religios, să lege mai vădit o prietenie și o iubire între cele două cete de apostoli — preoți și cântăreți.

S'a constatat că între preot și cântăreț nu a fost întotdeauna o colaborare sinceră și pregătită pentru binele obștesc al satului. Fapte de felul acesta se mai întâmplă și astăzi pe alocurea. Aceasta se datorește faptului că între preoți și cântăreți nu există o cunoaștere și o iubire reciprocă.

Înainte, școala de cântăreți și școala preoțească erau rupte una de alta. Acum preotul care vine aici să-și revizuiască cunoștințele pastorale și să se refacă duhovnicește e cunoscut de cântăreț din timp, începe să-l iubească și să-l respecte. Preotul la rândul său vede pe viitorul său colaborator atât sub raportul religios cât și social și-l apropie sufletește și îl iubește.

Iată de ce anul acesta s'a făcut un pas mai departe în munca și în viața acestei școli. Înțeleg de ce părintele Director a spus că anul acesta s'a pus o bază puternică de viață duhovnicească în această școală. Acest lucru nu s'a făcut numai în școala de cântăreți ci și în programa Părinților cursiști s'a introdus mai multă viață duhovnicească, mai multe studii omiletice și catehetice. Căci atât preotul cât și cântărețul trebuie să trăiască viață duhovnicească, ca roadele acestor clipe spirituale să se reverse cu belșug asupra credincioșilor în mijlocul cărora se reîntorc.

P. C. Părinte Președinte al comisiei de examinare arată dorința ca numărul elevilor să fie sporit pentru anul viitor. Voi transmite I. P. S. Patriarh această dorință oarecum justificată. I. P. S. Sa s'a și exprimat că se va da o circulară în acest sens.

Eu mulțumesc Părintelui Director pentru străduința depusă în conducerea acestei școli care a dat rezultate așa de frumoase. Mulțumesc Părinților Profesori care au rupt din sufletele lor dând elevilor cunoștințe bogate. Mulțumesc Părinților cursiști care au înconjurat cu dragoste pe elevii școlii.

Iar vouă elevilor, care ați absolvit această școală și vă întoarceți în satele voastre, n'am decât să vă adresez cuvintele I. P. S. Patriarh și vă invit să le păstrați până la adânci bătrâneți în inima voastră:

«Despărțindu-vă de școala aceasta, datoria voastră este ca singurul gând de dimineața până seara să fie închinat Bisericii, voi fiind veriga de legătură între credincioși și preot. Aveți datoria ca în fruntea credincioșilor să cântați cântările bisericești. Se va introduce cântarea omofonică și deci va cânta poporul, va cânta și cântărețul. Să dispară obiceiul cântăreților vechi de a închide în dulap cu cheia, cartea de cântări. S'o lase liberă, s'o cunoască și s'o învețe și credincioșii»¹⁾.

Din partea absolvenților, elevul Ștefan Gheorghe, premiant al seriei cu media 9.80, a arătat ce doruri i-au adus la această școală și cum ei și-au înmulțit cunoștințele și dragostea lor de a fi slujitori ai Bisericii; cum dragostea lor de Hristos îi face să nu aștepte îndestulări pământești, ci întâi de toate doresc să servească dintr'o chemare interioară în-suflată de părinții lor, pe care au simțit-o și ei în adâncul sufletului lor. Orice alte drumuri ar fi apucat, ar fi avut mai mult câștig material, însă ei abia așteaptă să poată mulțumi sufletele credincioșilor, cari îi vor asculta cântând în biserică, căci sunt mai mari mulțumirile sufletului, decât acelea aduse de avere. Pe acestea le-au căutat și le vor păstra, așa cum au învățat din îndrumările conducătorilor lor, pe care nu-i vor uita niciodată, rugându-se pentru ei.

«Lăsăm colegilor noștri grija să păstreze tradiția care a început să se formeze la această școală, să stăruiască în muncă și să caute curățenia sufletească. Vom duce cu noi toate gândurile I. P. S. Patriarh Justinian, ca să fim de folos Bisericii noastre Ortodoxe și poporului credincios, muncind și noi așa cum am văzut pe mai marii noștri muncind».

S'au împărțit apoi elevilor meritoși cărți folositoare, trimise în dar de către I. P. S. Patriarh Justinian.

După terminarea serbării, toți invitații — corpul profesoral, administrativ și de serviciu, foști elevi ai școlii, toți absolvenții și elevii au luat masa împreună, sub umbra plăcută și răcoroasă a pomilor din frumoasa grădină dela Radu Vodă.

Deschiderea cursurilor misionare pentru cea de a 7-a serie de preoți la Institutul Teologic din București.

În sala de festivități a Institutului Teologic Universitar din București, a avut lor Vineri, 16 Iunie a. c., solemnitatea deschiderii cursurilor misionare pentru cea de a 7-a serie de preoți. Festivitatea s'a desfășurat în prezența P. S. Antim Nica, Vicar Patriarhal, P. C. Pr. Gh. Vintilescu, Consilier Administrativ Patriarhal, P. C. D. Cristescu, Consilier al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, a Prea Cucernicilor Prof. onorari: Pr. N. M. Popescu și Pr. Petre Vintilescu, a corpului profesoral și a PP. CC. preoți cursiști.

P. C. Prof. N. Nicolaescu, rectorul Institutului Teologic din București, a rostit următoarea cuvântare:

Prea Sfințite Părinte Vicar Patriarhal,
Prea Cucernici Părinți și Frați,

În conformitate cu dispozițiunile înscrise în Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, cu privire la pregătirea, verificarea și calificarea clerului de mir și dând urmare adresei Administrației Patriarhale, Serv. Studii și Învățământ Nr. 8299 din 3 Mai 1950,

Institutul Teologic de grad Universitar din București inaugurează astăzi cursurile speciale de îndrumare misionară și socială pentru seria

VII-a de preoți din cuprinsul de Dumnezeu păzitelor Mitropolii ale Ungro-Vlahiei, Moldovei și Olteniei.

Având la bază grija permanentă a celui dintâi Patriarh al Bisericii Ortodoxe din Republica Populară Română pentru orientarea preoției spre apostolatul social cerut de vremile cele noi și inspirându-se din experiența și din bogatele rezultate ale muncii de îndrumare a primelor șase serii de aproape 2.000 de preoți cursiști, programa analitică a acestor cursuri a fost alcătuită potrivit prevederilor Regulamentului pentru numirea, definitivarea, promovarea și transferarea clerului din parohii, aprobate de către Sf. Sinod în ședința sa din 28 Februarie 1950.

Cum era și firesc, în alcătuirea orarului acestor cursuri s'au lăsat la o parte unele prevederi teoretice publicate în revistele oficiale ale Sf. Patriarhii — probleme și prelegeri pe cari fiecare preot este dator să le adâncească prin studiul personal, — și s'a pus tot accentul pe deprinderea practică a celor mai bune metode de pastorație și de misiune ortodoxă, ținându-se seama mai deaproape de adevăratele nevoi sufletești ale credincioșilor noștri dela orașe și sate.

Programa analitică a acestor cursuri urmărește astfel, ca și la seriile anterioare, mai întâi un scop teologic-pastoral pe care Prea Fericitul și marele nostru Patriarh Justinian, în cuvântul rostit acum un an la inaugurarea seriei a doua de cursuri misionare, le-a definit astfel:

«Inviorearea și fortificarea vocației sacerdotale, reîncălzirea și stimularea zelului misionar, verificarea și completarea mijloacelor de activitate pastorală».

Dar aceste cursuri urmăresc în al doilea rând și un scop misionar-social, pe care dl. profesor Stanciu Stoian, Ministrul Cultelor, în cuvântul adresat primei serii de preoți chemați la cursurile de îndrumare, l-a definit astfel:

Aceste cursuri de îndrumare trebuie să facă să fie reconsiderată în inima fiecărui preot toată cultura pe care și-a făcut-o până acum, pentru ca fiecare să fie pus în situația de a-și potrivi pasul cu pasul vremii».

Pentru atingerea acestui îndoit scop misionar și social, trei lucruri mai de seamă s'au prevăzut de către Sf. Sinod în programa cursurilor misionare actuale și formează preocupările de fiecare clipă ale corpului nostru didactic:

Întâi: Cucernicii preoți cursiști să recapituleze, sub îndrumarea noastră, a profesorilor, tot tezaurul învățături creștine, să-și împrăspăteze cunoștințele fundamentale de teologie și să scoată din Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție, odată cu temeiurile misiunii lor sacerdotale, cele mai bune metode pentru apostolatul social cerut de vremile cele noi.

Al doilea: Cucernicii preoți cursiști să-și revizuiască, în lumina noilor realități sociale și culturale, toate concepțiile și toată activitatea de până acum, să se elibereze de zgura prejudecăților culturale și sociale, moștenite din stările nedrepte ale trecutului, să-și într'armeze sufletele cu armele apostolatului social și să dobândească astfel un nou elan creator în misiunea ce-i așteaptă, ca slujitori ai altarului și ca cetățeni devotați ai scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Al treilea: Cucernicii preoți cursiști să-și reaprindă inimile cu focul sacru al veșnicelor idealuri sociale ale Evangheliei lui Hristos, Domnul

nostru, și să învețe a face din fapte și din vorba lor cea mai vibrantă predică pentru construirea unei lumi mai bune, mai drepte și mai fericite, din care să dispară pentru totdeauna orice asuprire, orice nedreptate și orice teamă de ziua de mâine și în care să domnească pacea, înfrățirea și colaborarea în munca cea creatoare, de belșug și de progres pentru toți oamenii și pentru toate popoarele.

Odată mai mult profesorii, conferențiarilor, lectorii și asistenții Institutului nostru știu că munca pe care o încep din nou astăzi este deosebit de grea și de importantă. Conștienți de răspunderea ce-i apasă, ei vor fi însă și de data aceasta la înălțimea misiunii ce li s'a încredințat în ogrul Bisericii, străduindu-se neconștient să se arate vrednici de încrederea și de prețuirea Prea Fericitului nostru Patriarh Justinian, ctitorul așezării învățământului nostru teologic în rosturile lui firești, restauratorul unității Bisericii noastre străbune și unul dintre marii conducători ai creștinătății ortodoxe de astăzi.

Cursurile de îndrumare misionară și socială a clerului se încep de data aceasta sub semnul întetirii luptei pentru apărarea păcii, care antrenează zi de zi și tot mai mult toate forțele vii și creatoare ale masselor populare și pe oamenii cinstiți din lumea întreagă. În această luptă, locul cel dintâi se cuvine să fie ocupat de către ucenicii Aceluia care s'a întrupat, a pățimit, a murit și a înviat pentru pacea și pentru împăcarea lumii, lăsând Bisericii Sale nu numai sarcina sfințirii și mântuirii omului ci și nobila misiune a înfrățirii oamenilor și popoarelor.

De aceea, și la aceste cursuri, noi ne vom strădui din toate puterile noastre să facem din fiecare preot atât un litutghisitor, un predicator și un misionar mai înarmat cu armele adevăratului apostolat creștin, cât și un devotat și înflăcărat luptător pentru pacea și înfrățirea lumii, pe baza principiilor fundamentale și veșnice ale moralei și ale progresului social, din nou amenințate de ațățătorii la război, imperialiștii americani și englezi.

Cu aceste gânduri și hotăriri noi urăm cucernicilor preoți cursiști spor deplin în munca ce-i atșeaptă iar Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian și Domnului Ministru al Cultelor le făgăduim că ne vom face și de data aceasta toată datoria, spre slava Sfintei noastre Biserici și spre binele scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română, pe care o dorim cât mai prosperă și mai fericită.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

După ce reprezentantul preoților cursiști a exprimat satisfacția preoțimii noastre pentru aceste cursuri de reîmprospătare a cunoștințelor și de reinnoire a metodelor pastorale, a vorbit P. S. Antim, Vicarul Sfintei Patriarhii, care a adus oelor de față binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian.

Subliniind importanța acestor cursuri misionare, statornicite prin noul Statut al Bisericii Ortodoxe Române, P. S. Antim a îndemnat pe PP. CC. preoți cursiști să folosească tot timpul pe care-l vor petrece în acest Institut, pentru a adânci cunștințele teologice și a-și adapta metodele de pastorație la cerințele vremurilor noi.

Dl. Prof. Justin Moisescu a ținut apoi lecția de deschidere, intitulată: «Probleme sociale în epistolele sobornicești și însemnătatea lor actuală».

**Preoții din Eparhia Buzăului aderă cu
însuflețire la lupta pentru pace.**

Publicăm mai jos câteva din azeziunile și moțiunile votate de preoțimea Eparhiei Buzăului, cu prilejul ținerii conferințelor protopopești lunare, prin care se angajează să lupte pentru apărarea păcii:

A D E Z I U N E.

Noi, preoții ortodocși din Protoieria plășii Urziceni, jud. Ialomița, întruniți în conferință protopopească în ziua de 25 Mai 1950, în biserica Adormirea Maicii Domnului din Urziceni, conștienți că îndeplinim porunca Mântuitorului Hristos de a propovedui pacea și buna înțelegere între oameni și dând totală ascultare apelului Sfântului Sinod privitor la lupta pentru pace, ne luăm angajamentul să propoveduim credincioșilor din parohiile noastre ideea luptei pentru pace, îndemnându-i să semneze Apelul Comitetului Permanent al Partizanilor Păcii dela Stockholm.

Trăiască lupta pentru pace a oamenilor muncii din lumea întreagă.

Delegatul Sf. Episcopii a Buzăului,
Consilier Ad-tiv (ss) Pr. **T. Rotaru**
Protoiereu, (ss) Pr. **Alexandru Zaharia**

Urmează semnăturile a 36 preoți.

M O Ţ I U N E.

Preoțimea din cuprinsul Protoieriei plășii Slobozia, jud. Ialomița, întrunită astăzi 25 Mai 1950, în conferință protopopească, fiind convinsă de lupta care se duce nu numai în cuprinsul hotarelor țării noastre ci și în alte țări, cu însuflețire unită în inimi și cugete și simțiri cu întregul popor muncitor, se încadrează în lupta de lămurire împotriva celor ce nesocotesc imnul cel mai frumos adus omenirii: «imnul păcii și bunei voiri între oameni».

Președintele conferinței protopopești,
Protoiereu, (ss) **Petru Breteanu**

Delegatul Sf. Episcopii Buzău,
Inspector, (ss) Pr. **Negulescu**

Urmează 23 semnături ale preoților din protopopiat.

M O Ţ I U N E.

Preoții din Protopopiatul plășii Buzău, întruniți în conferință protopopească în ziua de 25 Mai 1950, înțelegând chemarea adresată de membrii Sf. Sinod în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, în legătură cu marea acțiune pentru apărarea păcii, împotriva uneltitorilor la un nou războiu, se înscriu cu însuflețire în primele rânduri ale luptătorilor activi pentru pace, în fruntea cărora se găsește marea noastră prietenă și vecină dela Răsărit, U. R. S. S., țara socialismului victorios și bastion al păcii universale, semnând Apelul pentru Pace al Comitetului Permanent al Parizanilor Păcii dela Stockholm, privitor la interzicerea armei atomice, luându-și angajamentul ca fiecare în mijlocul enoriașilor săi să ducă

muncă de demascare a dușmanilor păcii, anglo-americanii, să arate bine-facerile ce rezultă pentru toți locuitorii Patriei noastre de pe urma conviețuirii pașnice, conștientă fiind că în acest fel împlinesc marile comandamente ale Mântuitorului Hristos și contribuie la înflorirea și propășirea scumpei noastre Republici Populare Române.

Președinte, (ss) **Pr. Gh. Vicol**

Secretar, (ss) **Pr. I. Constantinescu**

M O Ţ I U N E.

Preoții din Protoieria plășii Fetești, jud. Ialomița, întruniți în conferință lunară protopopească astăzi 25 Mai 1950, subscriem cu entuziasm și total atașament Apelul sesiunii dela Stockholm al Partizanilor Păcii pentru interzicerea armei atomice și socotirea drept criminal de război al aceluia agresor, care va folosi primul arma atomică.

Preoțimea conștientă, mergând pe linia învățaturii Mântuitorului Hristos, răspunde cu elan Apelului lansat de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și de PP. SS. Chiriarii membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, semnând cu convingere fermă că atitudinea sa este aceea pe care o au toți oamenii cinstiți și iubitori de pace din lumea întreagă, din care face parte integrantă Republica Populară Română.

Protoiereu, (ss) **Mih. Țițeiu**

Urmează semnăturile a 16 preoți din Protopopiat.

ADEZIUNE LA LUPTA PENTRU PACE.

Preoții din Protoieria plășii Gura Dimienii, județul Buzău, întruniți în conferință protopopească, luând cunoștință despre Apelul Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, pentru interzicerea armei atomice, necondiționată și fiind conștienți că sunt slujitori Celui care a venit să aducă pe pământ pace și între oameni bună învoire, aderă cu însuflețire la chemarea acestui Apel și se alătură cu hotărâre tuturor oamenilor cinstiți, cari luptă pentru întronarea păcii mondiale.

Protoiereu, (ss) **Pr. N. Diamandescu**

Urmează semnăturile a 20 de preoți.

TELEGRAMELE TRANSMISE DE PREOȚIMEA PROTOPOPIATULUI PÂRSCOV.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian,

București.

Preoțimea plășii Pârscov - Buzău, întrunită în a șasea conferință protopopească, răspunde cu însuflețire Apelului Sfântului Sinod, angajându-se în lupta pentru pace.

Protoiereu, (ss) **T. Anastasiu.**

D-lui Stanciu Stoian, Ministrul Cultelor,

București.

Preoțimea plășii Pârscov-Buzău, întrunită în a șasea conferință protopopească, se angajează cu toată însuflețirea în lupta pentru pace.

Protoiereu, (ss) T. Anastasiu.

Prea Sfințitului Episcop Antim al Eparhiei Buzăului.

Preoțimea plășii Pârscov vă urmează în lupta pentru pace.

Protoiereu, (ss) T. Anastasiu.

Ministerul Cultelor a răspuns la telegrama de mai sus, astfel:

C. Preot Protoiereu Anastasiu, al plășii Pârscov-Buzău.

Din încredințarea tov. Ministru al Cultelor, prof. Stanciu Stoian, vă transmit mulțumirile d-sale pentru devotamentul pe care l-ați exprimat cu ocazia ținerii conferinței protopopești din plasa Pârscov-Buzău.

Directorul Secretariatului, (ss) Ursucaș.

Impresii dela conferințele protopopești.

Din rapoartele ce le-am primit în ultimul timp din Eparhie, cu privire la funcționarea și activitatea ce se desfășoară la conferințele protopopești, redăm mai jos, referatul P. C. Preot Nicolae M. Popescu, profesor universitar onorar, care a fost delegat de Sfânta Arhiepiscopie să prezideze conferințele protopopești din plasa Ploești-Nord, în ziua de 27 Iulie 1950.

Referat.

Făcându-mi-se cinstea să fiu delegat (nr. 9205 din 26 Iulie 1950), ca să prezidez conferința preoților din plasa Ploești-Nord, în ziua de 27 Iulie 1950, îmi iau îngăduința să aduc la cunoștință următoarele:

Ziua de 27 Iulie, hotărâtă pentru ținerea conferinței, a căzut odată cu hramul bisericii Sf. Pantelimon din Ploești, unde este sediul protopopiei Ploești-Nord, condusă cu pricepere și cu măsură de Protopopul Vasile Constantinescu.

A fost deci un prilej bun pentru slujbă în sobor și pentru constatarea frecventării bisericii de către credincioși.

Ne-a bucurat mulțimea credincioșilor din biserică, atât prin evlavia lor cât și prin răbdarea lor, căci slujba lungă ca de hram, cu predica parohului, cu remandarea protopopului, cu răspunsul meu și cu parastasul pentru ctitori, a ținut până la ora 1.30 d. a. Cântarea corului, cu toată lipsa unor coriști, a fost mulțumitoare. În cor cânta toată familia parohului Alexandru Slăvescu, care are cunoștințe muzicale bunișoare și se încumetă la armonizare de melodii psaltice. Mi-a plăcut și socot că este nimerit armonizat de frăția sa troparul Sf. Pantelimon, pe temei de melodie psaltică, în glasul al 3-lea ¹⁾.

1. Troparul Sf. Pantelimon atât în grecește cât și în românește, se cântă pe glasul al 3-lea. Melodiat îl găsesc la D. Suceveanu, *Idiomelar*, II (Neamțu 1856, p. 206).

După slujbă, în curtea Protopopiei, sub umbră de salcâmi și de pruni, pe bănci și pe scaune, s'a început conferința. La apelul Protopopului au răspuns mai toți preoții Protopopiei, afară de câțiva a căror lipsă a fost îndreptățită.

În răspunsul meu din biserică, la recomandarea Protopopului, am plecat dela binecuvântările Părintelui Patriarh Justinian, care mi le încredințase să le aduc preoților din Protopopie și credincioșilor bisericii Sf. Pantelimon, a căror legătură cu Biserica noastră Ortodoxă și cu credința creștină este de mult cunoscută în lumea românească. Doar cine n'a auzit de evlavia temeinică și neîntreruptă a ploceștenilor? Evlavia aceasta le-a întărit inimile să rabde, între alte amărăciuni, prăpădul adus de nenumăratele atacuri aeriene din partea Americanilor, care le-au nimicit case, biserici, școli, clădiri publice, fabrici, sonde, depozite petrolifere și atâtea vieți omenești, fără alegere și fără milă față de chipul omenesc, cununa făpturilor lui Dumnezeu.

Și m'a năpădit o amintire din tinerețea mea de acum 42 de ani.

Această amintire am povestit-o în parte credincioșilor din biserică, și îmi îngădui să o trec și în acest referat.

Eram licențiat cu nume bun în teologie și litere, și căutam să intru în clerul de mir. Locuri vacante de preot nu erau în vara anului 1908. Directorul de atunci al Mitropoliei, — era profesorul Ioan Cornoiu († 1913) —, îmi spune că este vacant locul de diacon dela mănăstirea de maici Zamfira, de pe Teleajen, mai sus de Ploești, în jud. Prahova, dar că trebuie să aduc referat de recomandare dela stareța mănăstirii, întărit de Protopopul județului. Adaug că arhivarul de atunci al Mitropoliei ținea ascuns acest post de diacon și a rămas tare nemulțumit că mi-l destălnuise chiar directorul Mitropoliei.

Pentru dobândirea referatului cerut, am sosit la Ploești în ziua de 27 Iulie 1908 și am nimerit la biserica Sf. Pantelimon, unde credincioșii umpleau biserica, al cărei hram îl serbau. Inchinăciunile și cucernicia lor m'au cucerit și pe mine, amestecându-mi și eu ruga cu a lor și cerând ajutorul Sf. Pantelimon pentru împlinirea cererii mele. Protopopul de atunci al Jud. Prahova, venerabilul preot Ioniță Văleanu, a binevoit să însărcineze pe subprotoiereul Gheorghe Dumitrescu ca împreună cu mine să meargă la mănăstirea Zamfira. Am străbătut drumul cu o trăsură, căci nu era atunci care ferată până acolo.

La mănăstirea Zamfira stărețea atunci monahia Marina Dumitrescu, de neam din Văleni, care își începuse ucenicia călugărească la schitul Roșioara, de lângă Filipeștii-de-Pădure, de unde mitropolitul Nifon a mutat călugărițele la Zamfira, după ce prin osârdia arhimandritului Eftimie, starețul mănăstirii Ghigiu, ridicase această mănăstire în anii 1855—57, al cărei nume hotărâse să fie Schitul Nifon. Poporul însă a stăruit pentru păstrarea vechiei numiri Zamfira și a biruit.

Cuvioasă călugăriță era maica Maria și bine pregătită întru cele bisericesti. Cunoștea bine psaltichia, fiind ca multe alte călugărițe de aci, ucenițe ale înzestratului psaltist care a fost Ștefănache Popescu. Scria caligrafic cu duct cursiv, cum o învățase pictorul Nicolae Grigorescu, care a zugrăvit mănăstirea Zamfira în anii 1856—57, când Marina era soră

micsoră în mânăstire. Povătuia cu blândete maicile de aci și era prețuită de toți pentru evlavia ei.

Pe nesimțite, starea Marina m'a cercetat întru cele bisericesti și psaltce. Am cântat împreună câte un Axion și câte o Slavoslovie din Anton Pan și din Ștefan Popescu; m'a dus să citesc pișania bisericii noi și a celei vechi, mirându-se că eu, un tânăr licențiat cunosc atât de bine slova veche, atât pe cea din carte cât și pe cea din pisanie, pe care nimeni nu i-o desluse până atunci; m'a pus să citesc pe prețioasa colecție a Vieților de sfinți a mitropolitului Dosofteiu (1682—1686) :). Bucuroasă a fost starea și de cunoștințele mele psaltice și referat lăudăros mi-a întocmit. Acest referat, fiind întărit de protopopia Prahovei, mi-a fost act de temei pentru dobândirea numirii mele în postul de diacon al mânăstirii, Zamfira, în luna August din anul 1908. În fiecare an la prăznuirea Sf. Pantelimon i-am mulțumit că rugăciunile lui mi-au ajutat la cererea mea.

Și iată, astăzi după 42 de ani mă găsesc în aceeași biserică și la prăznuirea aceluiași sfânt Pantelimon ca și în anul 1908. Rugăciunile noastre și ale voastre ducă-le Sf. Pantelimon înaintea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care-și pleacă urechea la rugăciunea curată și plinește cererile noastre cele drepte și folositoare sufletului și trupului.

După apelul preoților s'a citit programul conferinței.

Predica din postul Sântămăriei a fost întocmită de preotul Victor Provian. La critică i s'a arătat calitățile de stilist și bunul ton al citirei, dar i s'a observat că tema, sau mai exact temele predicii, au fost multe: rugăciunea, postul, munca, iubirea și că s'au strecurat neologisme neînțelese de poporul sătesc.

La critica slujbei s'a arătat, pe bună dreptate, că deși sobor, a slujit numai protosul și diaconul. Protos a fost parohul bisericii Alexandru Slăvescu, care era și de rând, iar protopopul, fiind preot ajutător, a lăsat parohului toată întâietatea. La această parte a conferinței, am dat și eu câteva sfaturi: nici să nu se șoptească în altar, cât mai multă concentrare trupească și sufletească la slujbă; să nu se mai dea mâna în biserică și în altar; acest salut mirean este bun și potrivit pe stradă și în case, dar nu și în biserică,

Pentru noutatea predicilor **I. P. S. Nicolae Crutișki**, s'au susținut două referate bune, al preotului Ioan Teleanu și al preotului Gheorghe Turcu. Tema obișnuită a predicilor este viața viitoare, iar puterea lor stă în credința fierbinte a autorului, pe lângă larga lui pregătire teologică și mireană. Este un predicator al vremilor de astăzi. Îndreptățită recunoștința s'a adus părintelui Patriarh Justinian, care a descoperit și a pus la cale aducerea la cunoștință Românilor creștini a înzestratului de sus propovăduitor rus, care este **I. P. S. Nicolae**. Iar eu traducătorul acestor predici am avut mulțumirea să văd că osteneala mea de a rămâne pe limbă înțeleasă, cu duh de cazanie, aceste cuvântări, îmi este răsplătită cu cucerirea cetitorilor și cu răsunetul lor în predicile de astăzi.

Referate bune privitor la **Conferința Ortodoxă dela Moscova**, a prezentat preotul Vlad Babi, iar preotul Ion Vlaiculescu a prezentat refe-

1. Mai de mult am auzit că mânăstirea Zamfira nu mai are această rară colecție.

ratul privitor la subiectul **False profeții în Vechiul Testament**. Preoții au cerut și au primit lămuriri în legătură cu organizarea nouă a centrului eparhial.

Mărturisesc că am fost din plin mulțumit de pregătirea preoților din acest protopopiat, de buna lor orânduială, de atenția lor față de autoritățile bisericești, de purtarea cu tact în lume. Preotul Dumitru Turtoescu are înclinări de bun predicator; preotul Stelian Dinescu are minte vioaie. Preotul Gheorghe Turcu mărturisește că pe câmp, la arie a găsit vreme să-și întocmească un referat; preotul Vlad Babii are duh de evlavie și grăbire spre slujirea fraților, ca și preotul onorific D. Tacea din Pantazi. Cu minte și cu cuviință se înfățișează preotul Ioan Teleanu din Liliești.

Deasupra tuturor stă însă protopopul Vasile Constantinescu. Priceput și energic se impune fără să supere pe preoții lui; ochiul lui vede totul și toate sunt puse în bună rânduială; gospodăria lui este pilduitoare; preoții îl iubesc și-l prețuesc, iar el îi conduce cu bun tact.

O nemerită inițiativă este și masa de obște a preoților. Scutiți de a intra prin birturi, unde cheltuiala este mai ridicată iar ochiul publicului este iscoditor, preoții s'au ospătat în curtea protopopiei cu gustări aduse de ei, discutând mai liber, cunoscându-se mai de aproape și ducând cu ei acasă cunoștințe noi și îndemnuri întru îndrumarea pe calea creștină a păstoritorilor lor.

Impresii bune mi-a lăsat această conferință protopopească și mulțumiri aduc forului bisericesc, care mi-a dat prilej să-mi văd foștii studenți și să mă bucur de ostenețele lor în ograda românească a bisericii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, a căruia mărire fie de-apururea.

Preotul NICULAE M. POPESCU
prof. univ. onorar

Corala Preoților din București.

După strălucitul examen de maturitate trecut în biserica Sf. Spiridon prin prezentarea concertului său de Crăciun, **Corala preoților din Capitală** și-a reluat exercițiile săptămânale în vederea pregătirii unor lucrări noi, pe care să le dăruiască iubitorilor de muzică religioasă în cadrul unor noi manifestări duhovnicești.

În sala de muzică a Palatului Patriarhal, săptămână de săptămână, în fiecare Marți, grupul celor 50 de preoți cari alcătuiesc corala s'a adunat pentru descifrări și repetiții de texte muzicale alese, totdeauna bucuroși că pot oferi prin osteneala lor momente de înălțare sufletească bunilor credincioși, cari urmăresc eforturile lor cu simpatie și sunt bucuroși să-i vadă realizând o lucrare bine susținută și mereu reînnoită.

Pentru cine intră întâia oară în sala de muzică în care corala își face repetițiile, tabloul care se înfățișează ochilor este unul din cele mai mișcătoare. Te impresionează în primul rând ordinea și disciplina liber consimțite de unanimitatea celor prezenți. Și te mișcă conștiințiozitatea cu care fiecare, bătrân sau tânăr, urmărește partitura sa, gata oricând s'o ia dela început, până la executarea fără greș a tuturor amănuntelor. Munca e

obositare, dar dirijorul are destul tact pentru a o face plăcută și vorbele de duh răsar desori ici și colo, înveselind atmosfera. O singură tristețe încearcă preoții din corală: aceea că atâția confrăți cu alese însușiri muzicale, rămân departe de frământările lor și nu se alătură acțiunii atât de frumoase și necesare pe care o susțin ei. Sporită până la întreitul ei de astăzi, corala ar putea fi cea mai bine încheagată formațiune muzicală din Capitală și realizările sale ar fi neîntrecute. Cum însă unirea preoților în corală este întemeiată exclusiv pe voluntariatul fiecăruia, cei care lucrează aci, regretând absența celorlalți își spun totuși: mai bine mai puțini, dar hotărâți pentru izbândă, de cât mulți dar fără tragere de inimă. Concepută astfel activitatea coralei este cu atât mai frumoasă și mai vrednică de laudă.

În primul semestru al anului 1950, corala a organizat trei concerte și a dat răspunsurile la Te-Deum-ul solemn oficiat în Catedrala Sf. Patriarhii cu prilejul aniversării de doi ani dela înscăunarea I. P. S. Patriarh Justinian. Dăm câteva însemnări fugare din aceste manifestări.

1. **La 30 Martie 1950**, în cea de a șasea săptămână a postului mare, în Biserica Sf. Spiridon, în cadrul unei slujbe de seară, corala a chemat pe credincioșii Capitalei să asculte câteva bucăți din innografia Triodului și o meditație religioasă a Părintelui Consilier Cultural al Sf. Arhiepiscopii Dumitru Cristescu.

Au fost executate: «**Să se îndrepteze rugăciunea mea**», binecunoscuta cântare din Liturgia celor mai înainte sfințite, armonizată după stilul muzicii eclesiastice răsăritene de dirijorul coralei. Preotul Alex. Delcea; «**Cămara Ta Mântuitorule**», scrisă pentru cor bărbătesc, după vechea noastră muzică psaltică, de Prof. Ioan Chirescu; «**Suflete al meu suflate**», duioasa chemare către rugăciune organizată de Berezowschi; «**Priviți Golgota**» de Silcher și «**Oratoriu**» de Mandicevski, au încheiat programul muzical. Au fost două piese grele, evocatoare a celor din urmă clipe din viața de suferință a Fiului-Omului. Amândouă aceste bucăți ca două pasteluri muzicale, zugrăvesc icoana lui Iisus, care moare pentru noi, semnele miraculoase care i-au însoțit sfârșitul și senina sa încredințare în brațele Tatălui.

2. **La 11 Mai 1950**, corala a poposit la Institutul Teologic din Buceurești, pentru a prezenta preoților auditori ai cursurilor de îndrumare misionară și socială în bogat program, alcătuit din bucăți liturgice și concerte diferite. În marea aulă a Institutului, în prezența corpului profesoral și a preoților cursiști, adunați aci din cuprinsul Mitropoliilor Ungro-Vlahiei, Iașilor și Craiovei, Corala a executat: Hristos a Inviat, de Muzicescu; Răspunsurile mari de Socolov; Pre Tine Te laudăm de Kiriac, Sf. Maria de M. Gounod și concertele: Acum slobozește de Strehin; Cerurile spun de Davidov; Spre Tine Doamne și Veniți popoare de Pr. Alex. Delcea, după D. Botneanschi.

Rectorul Institutului, P. C. Diacon N. Nicolaescu, în numele Corpului profesoral și al preoților cursiști, a adus cuvânt de prețuire pentru ceasurile de înălțare sufletească oferite de corala preoților din Capitală Institutului Teologic, îndemnând pe preoții din sate și orașe să iubească muzica și să și-o asocieze în lucrarea lor pastorală.

La sfârșitul programului, într-o caldă atmosferă de înfrățire, preoții Capitalei s'au întreținut cu preoții cursiști, comunicându-și impresii și experiență și încercând să se cunoască mai deaproape. A fost o după amiază plăcută și pentru unii și pentru alții.

3. La 25 Mai 1950, în urma chemării unui confrate din parohia orașului **Militari**, corala s'a deplasat în această margine a Capitalei și a executat în biserica parohiei Militari I un concert de aleasă muzică religioasă și liturgică. Biserica a fost neîncăpătoare pentru cei 2.000 de auditori care își procuraseră din vreme bilete, dornici să asculte un ansamblu coral alcătuit numai din preoți și să contribuie, odată cu aceasta, la sporirea fondurilor pentru construcția unei noi biserici din parohia Militari II.

Fiind vorba de un scop atât de înalt, I. P. S. Patriarh a și delegat pe P. C. Pr. N. Cazacu Secretar Patriarhal, să-L reprezinte la manifestarea religioasă dela Militari. P. C. Sa a desvoltat cu acest prilej o conferință: «despre rostul Bisericii creștine în trecut și astăzi», arătând prin cuvinte simple, dar cu o bogată documentare, ce a însemnat Biserica creștină în viața lumii, greutățile cu care a trebuit să lupte, triumful său și reforma structurală a lumii prin principiile noi ale Evangheliei.

Drept sarcină pentru actualitate, P. C. Sa a fixat Bisericii slujirea idealului păcii, care a fost obiectul luptei sale de totdeauna. Legând rostul acesta înalt de vizita I. P. S. Patriarh la Moscova, care chiar în dimineața acelei zile se îndreptase spre Capitala Uniunii Sovietice, P. C. Sa a schițat liniile profilului de luptător pentru pace al I. P. S. Patriarh Justinian care, în slujba acestui ideal, nu cunoaște nici o oboseală și este gata pentru orice jertfă.

Cetățenii din Militari au ascultat cu interes atât concertul cât și conferința P. C. Secretar N. Cazacu, simțimintele lor fiind exprimate la încheierea programului de preotul Marin Mihai, care vădit emoționat a mulțumit atât preoților din Capitală pentru strălucitul concert prezentat credincioșilor din această periferie a Bucureștilor, cât și acestor credincioși simpli cari prin prezența lor în număr așa de mare, au știut să-și arate dragostea față de ideea construirii unui nou locaș de rugăciune în mijlocul așezărilor lor gospodărești.

Seara a fost încheiată printr-o vizită colegială la locuința Preotului Marin Mihai, unde s'au rostit cuvinte simțite pentru greaua, dar frumoasa lucrare la care s'au angajat C. Sa, făcându-i-se bune urări pentru o încheiere a lucrărilor cu spor și bucurie.

4. La 6 Iunie 1950, în Catedrala Patriarhală, corala a susținut răspunsurile la Te-Deumul oficial cu prilejul aniversării de 2 ani dela înscăunarea I. P. S. Patriarh Justinian. În altă parte a revistei se poate citi darea de seamă privitoare la această prăznuire solemnă a bisericii noastre.

Mănăstirea Brebu.

300 ani dela întemelierea Bisericii.

La 27 Iunie anul acesta s'au împlinit 300 ani dela punerea temeliei Bisericii Mănăstirii Brebu, ctitoria lui Matei Basarab.

Pisania, în slavonește are următorul cuprins:

«Iată că eu întru Hristos Dumnezeu binecredinciosul și binecinstitorul și pravoslavnicul Io Matei Basarab din mila lui Dumnezeu stăpânitor și

Voevod și Domn a toată Țara Românească împreună cu soția mea, Doamna Elena, cu râvnă am râvnit cu bunăvoința Tatălui și cu ajutorul Fiului și cu săvârșirea Sfântului și de viață făcătorului Duh am ridicat acest atotcinstit și dumnezeesc hram, întru slava și lauda celui în Troiță slăvit Dumnezeu, care mi-a dat viață și suflare și toate pământeștile sale bunătăți, ca prin rugăciunile din ea să se înduplece a ne da nouă împărăția sa cerească și întru cinstea și pomenirea atotcinstiților fără de trupuri ale Sale slugi, cei patru stăpânitori de rânduri ostășești, Arhistratigul Mihail și Gavriil și Ozriil și Rafail, și a tuturor celor fără de trupuri puteri, în zilele celei de Dumnezeu mie dăruite Domnii, și din **dreapta și dela Dumnezeu dăruită** avere a noastră am ridicat din temelie și s'a început de zidit în

Mănăstirea Brebu — cu turnul ei măreț — azi biserică parohială. Vedere generală

luna lui Iunie 27 de zile, în anul 7158, sub cel dintâi Egumen, Chir Vasilie Ieromonahul; ispravnic jupân Mogoș căpitanul și jupân Antonie postelnic».

Din această pisanie rezultă că zidirea Bisericii s'a început la 27 Iunie 1650. Matei Basarab a împrejmuit curtea bisericii cu ziduri înalte și groase din piatră cu puțină cărămidă, prevăzute cu creneluri. La intrarea în curte a zidit clopotnița înaltă de 30 metri, din cărămidă aparentă, ce are înfățișarea mai mult a unui turn de pază de cât a unei clopotnițe.

Deaceia specialiștii, studiind arhitectura turnului și a zidurilor, au emis părerea că mănăstirea Brebu a fost zidită de Matei Basarab spre a-i servi și ca Cetate de apărare. Această părere este întărită și de tradiția locală, ce ne mai spune că mănăstirea Brebu a fost și reședință de vară a lui Matei Basarab. Documentele însă nu ne spun nimic în această privință.

În curtea Bisericii, Matei Basarab a zidit case mari de piatră care în catagrafii poartă numele de «domnești», sau «igumenești».

La sfârșitul veacului al XVIII casele, zidurile și clopotnița erau ruinat. Cutremurul din 1802 le aduce și mai mari stricăciuni.

Sunt reparate de egumenul Silvestru (Sofonie Berechet) 1790—1811. Reparațiuni mai mari le fac egumenii Ishie (1828—1836) și Teodor (1838—1849). În zilele noastre clopotnița a fost foarte frumos restaurată. de Comisiunea Monumentelor Istorice, redându-i-se înfățișarea ce a avut la zidirea ei, în cât ea este astăzi o mândrie a Bisericii noastre. Oarecare îmbunătățiri s'au adus și zidurilor înconjurătoare, prin turnarea unui strat de ciment deasupra, care împiedică dărâmare a lor.

În anul 1855, în noaptea de 1—2 Decembrie, la ora 1. au ars «casele domnești» sau «igumenești», egumen fiind arhimandritul Ghenadie Pârvulescu. Se înțelege că au rămas numai zidurile. În anul 1857, Arhimandritul Ghenadie Pârvulescu le reface și le zugrăvește.

În interior casele au suferit mari modificări în ultimii ani când Societatea «Combaterea Tuberculozei la copii» având instalat într'ânsele un preventoriu, le-a adaptat nevoilor sale, încât numai zidurile exterioare mai amintesc de vremea lui Matei Basarab.

Zidurile înconjurătoare, clopotnița și casele sunt ceva mai vechi de cât anul 1654, când Matei Barab începe să zidească Biserica mănăstirii Brebu. Numai așa ne putem lămuri cum Matei Basarab spunea într'un hrisov al său, din 27 Noemvrie 1641, că mănăstirea Brebu era zidită de el «de iznoavă din temelie» și la 9 Martie 1642, îi dăruiește moșia Podul Cheii. Aceasta înseamnă că în 1641, erau în curs de ridicare clopotnița, zidurile înconjurătoare și casele.

Temelia Bisericii însă o pune mai târziu în 27 Iunie 1650.

Aceasta ne face să credem că la Brebu va fi fost o așezare bisericească, poate chiar mănăstirească și mai înainte de Matei Basarab. Și aceasta nu este exclus când ne gândim că în vremea lui Matei Basarab Brebu era un sat cu destui locuitori.

Astăzi Biserica Mănăstirii Brebu servește de biserică a parohiei Brebu, iar prin osârdia enoriașilor acestei parohii, lucrările de restaurare a acestui important monument vor putea fi duse la bun sfârșit. (Asupra mănăstirii Brebu date și informațiuni bibliografice se pot găsi în cartea: «Mănăstirea Brebu» de Dimitrie Bădiceanu, București 1935).

Preot DIMITRIE DUMITRESCU

O pildă de monah. Mănăstirea Căldărușani.

Pacea desăvârșită ce domnește în obștea voevodalei ctitorii a lui Matei Basarab, a fost turburată în ziua de 16 Iulie a. c. la orele 3½ ziua, de vestea morții monahului Varlaam Teodorescu. Căci deși acest bătrân monah a închis pentru totdeauna ochii lui blânzi, la vârsta de 86 ani, a lăsat în gospodăria mănăstirii Căldărușani un gol care greu va putea fi umplut cu cineva care să fie dotat cu hârnicia, râvna și smerenia celui răposat.

Monahul Varlaam Teodorescu s'a născut în anul 1864, în comuna Hulboca, jud. Orhei. Având chemare dela Dumnezeu pentru a intra în cinul călugăresc și fiind influențat și de mediul ce l-a avut în familie, întrucât era fiu de cântăreț bisericesc, la vârsta de 36 ani l-a mânat dorul către locurile sfinte, oprindu-se mai întâi la Sf. Munte Athos, unde s'a călugărit și unde a trăit timp de 10 ani (1900—1910). În acest timp s'a ostenit ducându-se și la Ierusalim; astfel învrednicindu-se de marele dar dela Dumnezeu de a vedea și Sfântul Mormânt.

În anul 1910 a venit dela Sfântul Munte la mănăstirea Cernica, unde a îndeplinit diferite ascultări până în 1916. Din anul 1916 și până în 1926, a viețuit la Metocul Sfântului Munte din Iași, iar din 1926 și până în anul 1950, adică timp de 24 de ani din cei 50 de ani de călugărie, și i-a consacrat ascultărilor grele și de încredere la care a fost rânduit în mănăstirea Căldărușani, și pe care le-a îndeplinit cu râvna și frumusețea ce numai în Pateric se mai poate citi.

A fost totdeauna îngrijitorul și paznicul celor două pogoane de vie, portarul mănăstirii, precum și oricând gata, zi și noapte, la orice fel de treburi unde se simțea nevoie de puterea lui și de încrederea desăvârșită ce se putea avea în el. N'a cârtit niciodată ci din contra, a pus totdeauna suflul în ceea ce a făcut.

Numai cu o lună și jumătate înainte de a muri, și la vârsta când altcineva ar fi avut nevoie să i se dea în mână până și cana cu apă de băut, monahul Varlaam, cu umbletul lui de copil ce parcă se învăța acum a merge, închingat cu pompa în spate ca și până acum 15—20 de ani în urmă, stropsea cu dragoste via ce-i era dată în grije și de care nu s'a despărțit până în ziua morții sale.

De asemenea toamna la cules se putea vedea cu câtă sânguință îndeplinea el această ascultare, căci nu era strugure sau coardă de viță care să fi fost căzute la pământ, și pe care el să nu le fi ridicat și legat cu grije, în așa fel ca să nu aibă de suferit nici strugurii și nici vița. Monahul Varlaam Teodorescu a murit la vârsta de 86 de ani, dar dacă ar fi trăit chiar până la 125 de ani, încă n'ar fi fost destul și ar fi lăsat în urma lui același regret. Mănăstirea Căldărușani, atât în ascultarea de îngrijitor și paznic al viei cât și la aceea de portar al mănăstirii, a pierdut nu numai un monah harnic ca o albină și credincios ca un soldat la postul său, dar a mai pierdut prin moartea monahului Varlaam, cu înfățișarea lui de Apostol, cu ochii blânzi și barbă albă, un monah cu chip și înțelepciune de Avă.

Avea adeseori nostalgia locurilor sfinte pe unde Ța umblat și pe care le visa de multe ori, căci privirea lui blândă a contemplat timp de 10 ani cerul de azur și nesfârșitul mării ce înconjoară Sfântul Munte. Povestirile lui pe care le spunea călugărilor și fraților din obște, uneori când sta de veghe în nișa dela poartă, iar alte ori fiind de pază în coliba dela vie, erau împletite cu cuvinte ce păstrau încă mireasma duhovnicească a locurilor sfinte pe unde a fost și care erau ascultate cu evlavie ca pe rugăciunile ce se citesc în biserică.

Trecerea lui din această viață a fost atât de ușoară pe cât de bună i-a fost viața. Ultima noapte și-a petrecut-o povestind paznicului dela livadă, până la ora 1 noaptea, obișnuitele lui aduceri aminte. Când luna

se ducea la culcare, a încercat și el să se ridice, însă i s'a părut că-și simte picioarele mai slăbite; și, părându-i-se de asemenea că și cârja care îi sprijinea la nevoie bătrânețele, nu-l mai ajuta ca în alte dăți, a rugat pe cel care până în acea clipă i-a ascultat cu atâta plăcere povestirile, să-l conducă până la coliba lui.

A doua zi foarte de dimineată când se trezesc din somn doar păsărelele, a avut grije să măture frumos la poartă, necăjindu-se mereu pe o turmă de găște și boboci care îi stricau lucrul lui.

La timpul mesei, i-a fost adusă la chilie de către fratele rânduitor cu aceasta, mâncarea și cănuța de vin, pe care mai ales a băut-o cu multă poftă, zicând el că de acum va prinde ceva mai multă putere. Însă, la ora 3½, economul mănăstirii trecând spre grajd, l-a văzut stând rezemat de peretele chiliei, cu cârja lângă el, ca și cum stând așa ar fi dormit. L-a strigat odată, de două ori și neprimind răspuns s'a dus să-l trezească; dar, el murise atât de ușor ca și cum ar fi ațipit în somn. Viața lungă și plină de atâtea daruri, precum și moartea lui așa de ușoară, pare să fie încă de pe pământ un semn că viața lui i-a plăcut și lui Dumnezeu.

Monahul Varlaam Teodorescu, prin viața lui curată, prin hărnicia lui, prin înțelepciunea lui, prin smerenia lui, prin totala lepădare de sine în dragostea și râvna cu care și-a îndeplinit ascultările, ne-a dovedit că a fost un monah la înălțimea celor puțini ce au muncit de veacuri și au pus cărămidă peste cărămidă, sau au păstrat cu dragostea lor către Dumnezeu și Maica Domnului, sfintele locașuri mănăstirești în care trăim și ne rugăm noi astăzi.

Obștea noastră întreagă, care am avut fericirea duhovnicească de a-l fi avut între noi, ne rugăm fierbinte lui Dumnezeu ca să-l mântuiască și să odihnească sufletul lui bun, la loc de verdeată, unde nu-i durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

Amin.

N E C R O L O G

În ziua de 2 Iunie 1950 a încetat din viață regretatul preot pensionar Constantin Dobrescu dela parohia Stupinele, din Comuna Chirnogi jud. Ilfov. A decedat în etate de 64 ani, în mod subit, fiind suferind de cord, îmbrăcând în vâlul tristeții pe harnica și credincioasa sa soție, pe cei 3 fii ai săi, spre adâncul regret al enoriașilor în mijlocul cărora a păstorit peste 40 ani.

S'a născut în Comuna Brănești jud. Ilfov, la 3 August 1886. A absolvit seminarul, iar la 15 August 1907, a fost hirotonit preot și numit preot la parohia Movila Periș Ilfov. La 1 Februarie 1919, s'a transferat la parohia Stupinele Chirnogi Ilfov, unde a funcționat până la sfârșitul vieții. În 1945, la 1 Aprilie, a trecut postul de paroh, fiului său Preotul Marin Dobrescu, iar la 1 Iunie 1947, a fost pensionat la cerere.

În timpul păstoriei sale a realizat următoarele lucrări: în 1919 a reparat biserica din Movila Periș, iar în 1910 a construit o frumoasă casă parohială în această parohie. Între anii 1926—1928, a reparat biserica din parohia Stupinele, iar în anul 1938, a construit o monumentală clopotniță, care constituie o bijuterie arhitectonică fără rival în partea locului. A împrejmuit cimitirul parohial în 1938, și a construit în acest cimitir o casă pentru pasnic în 1941.

Pastorația sa a fost dusă cu multă râvnă, dovedindu-se un distins și vrednic preot, demn de înaintașii săi la această parohie, pentru care fapt și-a câștigat toată stima și dragostea enoriașilor săi care plâng cu mult regret pierderea sa.

Pentru meritele și activitatea sa a fost distins de înalta autoritate bisericască cu rangul de Sachelar, proestos al Cercului pastoral Chirnogi, econom și cu medalia «Răsplata muncii pentru Biserică».

Înmormântarea a avut loc în ziua de 3 Iunie a. c., în cimitirul parohial după dorința sa, de a fi și după moarte între enoriașii săi adormiți. Slujba a fost oficiată de 4 preoți, preotul T. Păcuraru secretarul protoieriei, Preotul Ioan Ionescu și Preotul N. Andreescu din Orașul Oltenița și Preotul Ilie Gușe dela parohia Chirnogi. În asistența întregului popor din Comună și a altora din împrejurimi, care l-au iubit și care au ținut să-i aducă un ultim omagiu.

Cu această ocazie au luat cuvântul următorii: Preotul T. Păcuraru subprotoieru secretar al Protoieriei de Plasă, care a vorbit în numele protoierului și al preoților din protoierat, arătând personalitatea decedatului și scoțând în evidență meritele și frumoasa viață preoțească a

adormitului. A încheiat cuvântul prin mângâierea familiei îndurerate și a enoriașilor care se despart de bunul lor părinte și păstor.

A vorbit apoi părintele Ilie Gușe dela parohia Chirnoși în numele său personal ca preot vecin și în numele credincioșilor din întreaga comună care formează aceste două parohii.

Dumnezeu să-l odihnească în latura celor vii pe părintele Constantin Dobrescu pentru toată strădania sa de păstor sufletesc.

Preotul TOMA PĂCURARU

Secretarul Protoieriei

MOARTEA UNUI PREOT TÂNĂR

În seara de Duminică 23 Aprilie 1950, a încetat din viață în Spitalul de Stat Nr. 2 din București după o scurtă dar grea suferință preotul Alex. Sitaru, paroh al parohiei Suhaia II din Protoieria Plășii Zîmnicea jud. Teleorman.

Moartea prematură a acestui vrednic și tânăr preot a impresionat adânc, atât pe credincioșii ambelor parohii din Suhaia, cât și pe toți cunoscuții din împrejurimi și din București, răposatul fiind cunoscut și apreciat prin blândetea și delicatetea sa.

Născut în ziua de 6 Decembrie 1920, în comuna Știrbei jud. Romanați, ca primul copil și nădejde de viitor a părinților săi, Elena și Stan Sitaru de fel din Slobozia Mândra Jud. Teleorman, tânărul Alex. Sitaru a urmat cursurile Colegiului Național Carol I din Craiova, fiind întotdeauna printre premianți.

Înarmat cu o vie inteligență și cu duh deosebit pentru cele sfinte, în toamna anului 1939, luându-și bacalaureatul, s'a înscris la Facultatea de Teologie din București. După ce și-a trecut examenul de licență în teologie, obținând mențiunea «Magna cum laude», a fost luat la militarie. După terminarea militariei ar fi putut apuca alte căi, însă teologul Alex. Sitaru era croit numai pentru preoție.

Astfel stând lucrurile și având în vedere faptul că Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor luase hotărârea de a nu mai face hirotonii, a mers în Ardeal, s'a prezentat I. P. S. Mitropolit Nicolae și a fost numit preot în Comuna Apața jud. Brașov. Aici se împăca de minune atât cu enoriașii din parohie cât și cu înalta condurere chiriarhală, care-l prețuia în mod cu totul deosebit pentru frumoasele sale însușiri de adevărat preot și slujitor al Sf. Altar. Dragostea pentru neobosiții săi părinți, care erau bătrâni și fără nici un sprijin l-a pus în situație să părăsească Ardealul. Așa a candidat și în urma examenului depus, a fost transferat la 25 Iulie 1948, la parohia Suhaia II, prin Decizia Nr. 27772/948.

Aici a început să lucreze cu râvnă în ogorul Domnului. Mic la trup, dar sprinten din cale afară, a fost plin de viață, lucru evidențiat până în ultima clipă a vieții sale. Vioiciunea spiritului și sprinteneala trupului său, nu-l trădau a fi bolnav. Permanent era cu zâmbetul pe buze. Își programa munca pastorală cu atâta dibăcie de te uimea. Priceput în toate și foarte bun gospodăr nu se da înapoi de la nimic. Nu înțelegea să lase treaba duhovnicească pe seama altora, sau în biserică să supere pe cineva. Aceasta

o afirmă cu toată sinceritatea colegul și împreună slujitorul său dela Sfântul Altar.

În viață a trăit greu. A muncit mult și a murit sărac, nelăsând urmașilor nici măcar un cuib unde să se adăpostească. Cine l-a cunoscut cu adevărat nu-l poate uita niciodată. Era blând și bun. A fost un soț și un părinte de familie ideal. De pe urma lui a rămas o fetiță numai de trei ani.

O boală de stomac, contractată în timpul milităriei, l-a chinuit așa de grozav în ultima vreme că s'a hotărât să plece la București. A fost operat de ulcer duodenal și cu toate îngrijirile deosebite ce i s'au dat, n'a putut fi salvat.

Astfel s'a stins din viață preoful Alex. Sitaru în vârstă de numai 30 ani și a fost înmormântat în Cimitirul Ghencea din București.

Slujba înmormântării s'a oficiat în ziua de 25 Aprilie a. c., de către un sobor de preoți, în frunte cu părintele Victor Popescu dela Internatul Teologic, în fața unei asistențe destul de numeroase.

După terminarea serviciului divin a vorbit preotul Constantin Ruse dela parohia Suhaia I, delegatul protoieriei care a exprimat durerea întregii preoții din protopopiat și a credincioșilor din comuna Suhaia—pentru ireparabila pierdere a preotului Alex. Sitaru, înfățișând totodată și personalitatea celui dispărut.

La urmă a vorbit părintele Victor Popescu, fostul său director la Internatul Teologic, care a reliefat calitățile spirituale și de neîntâlnit ale tânărului student în teologie Sitaru Alexandru.

După aceea, din Capela Cimitirului, a fost condus până la locul de veci de toți cei prezenți cu o jale de nedescris.

Protoieria Plășii Zimnicea Teleorman

PARTEA OFICIALA

DECIZII, DISPOZIȚIUNI, CIRCULARI, COMUNICĂRI PENTRU CLE- RUL DIN INTREAGA MITROPOLIE A UNGRO-VLAHIEI.

Sf. Patriarhie — Serviciul Studii și Învățământ — a trimis Mitropoliei Ungro-Vlahiei, următoarea circulară Nr. 16.596, pe care o publicăm mai jos:

Intrucât suntem în perioada întocmirii programelor analitice definitive pentru toate școlile de învățământ bisericesc, după care urmează a se întocmi și manualele necesare, cu frățească dragoste vă facem cunoscut că, pentru anul școlar 1950-1951 am stabilit următoarele norme generale:

1) Cursurile la școlile de cântăreți bisericești, Seminariile Monahale și Institutele Teologice de grad Universitar se deschid în ziua de 15 Octombrie a. c.

2) Examenele de admitere vor avea loc în ziua de 2 Octombrie a. c. Inscriserile pentru examenele de admitere se fac până în ziua de 1 Octombrie a. c.

Cei admiși în anul I vor începe cursurile în ziua de 20 Octombrie a. c., la școlile de cântăreți bisericești și Seminariile Monahale.

3) Examenele de corigență și sesiunea examenelor de toamnă la Institutele Teologice încep la 9 Octombrie a. c.

4) Toți profesorii titulari vor lucra în colectiv, pe catedre, la întocmirea manualelor, conform programei analitice definitive, iar manuscrisele vor fi depuse la Sf. Sinod până la 1 Octombrie a. c.

5) Numirile de profesori suplinitori se fac pe 1 Octombrie a. c.

6) Întreținerea tuturor elevilor în școlile de cântăreți, a elevilor și elevelor din Seminariile Monahale precum și a studenților la Institutele Teologice, este gratuită. Ea se suportă de Eparhii, conform hotărârii Sinodului Permanent dela 9 Iunie 1950, comunicată cu adresa noastră Nr. 14.976/6 Iulie a. c.

Ca atare, nu se încasează și nu se plătesc nici un fel de taxe de școlaritate, cu excepția taxelor pentru concursul de admitere.

Elevii și studenții sunt obligați a aduce lăncieria de corp și de pat, cuvertură sau plapumă, pernă și prosoape, cum și hainele și încălțăminte necesară în timpul anului școlar.

7) Pentru recrutarea elevilor în școlile de cântăreți bisericești, Părinții Protopopi vor trimite cel puțin un elev pe an din Protopopiat.

8) Pentru Seminarile Monahale, mînsătirile de călugări și de călugărițe, vor trimite la examenul de admitere în anul I, pe toți frații și monahii, surorile și monahiile pînă la vîrsta de 35 ani, care au 7 clase elementare, gimnaziul unic, sau 5 clase secundare de orice fel, astfel:

a) Mănăstirile de călugări vor trimite la Seminarul Monahal dela mănăstirea Neamț;

b) Mănăstirile de călugărițe din cuprinsul Mitropoliei Ungro-Vlahiei și Olteniei, la Seminarul Monahal dela mănăstirea Plumbuita din București;

c) Mănăstirile de călugărițe din cuprinsul Mitropoliei Moldovei și Sucevei, la Seminarul Monahal dela mănăstirea Văratec, jud. Neamț, cu excepția celor dela mănăstirea Tudor Vladimirescu, care vor fi trimise la Seminarul Monahal dela Plumbuita.

Fiecare mănăstire va înainta, pentru control, Serviciului de învățămînt de pe lângă Sf. Sinod, tabloul fraților și monahilor, surorilor și monahiilor trimiși pentru admitere.

De altfel, ținem să menționăm că acest control se va face și prin tabloul fraților și monahilor, surorilor și monahiilor apți pentru Seminarile Monahale, ce ne va fi prezentat de părintele Inspector Anania, pe baza situațiilor constatate pe teren.

Aducându-vă la cunoștință aceste norme, vă rugăm, Înalt Prea Sfințite, să binevoiți a lua toate măsurile ca ele să fie comunicate scolilor de cântăreți, Institutelor Teologice, mănăstirilor și Protoierilor din cuprinsul acelei Eparhii și a veghea ca ele să fie aduse la îndeplinire.

Cu frățescă întru Hristos salutare.

† JUSTINIAN

Patriarh

Consilier Administrativ

Pr. Gh Vintilescu

SOLUȚIONAREA PROBLEMEI DISPĂRUȚILOR ÎN RĂZBOI.

Dăm spre publicare și executare, adresa Sfintei Patriarhii Nr. 8167/1950, Serviciul Studii și Învățămînt, cu privire la modul de pomenire a dispăruților în război sau aiurea:

«Cu frățescă dragoste vă facem cunoscut că Sinodul Permanent, în ședința sa din 19 Iunie a. c., ocupându-se cu soluționarea problemei dispăruților în război, în sensul de a se stabili timpul cât pot fi socotiți între cei vii, după care urmează a fi trecuți între cei morți și ce slujbe trebuie să îndrumați preoții să officieze în ambele cazuri, a hotărît următoarele:

1. Soțiile să-și aștepte soții dispăruți în război și despre care nu se știe nimic sigur, minimum patru ani și maximum zece ani.

2. Pentru cei dispăruți pe front sau aiurea să nu se facă slujbă de înmormîntare, care ar fi o înscenare și o amăgire, ci numai slujba parastasului unită cu binecuvîntarea colivei și rugăciunilor de deslegare pentru morții».

Cu frățescă întru Hristos salutare.

Președinte, (ss) † JUSTINIAN

Patriarh

Secretar, (ss) † Theoctist Botoșăneanu

REVIZUIREA BIBLIOTECILOR PAROHIALE.

SERVICIUL CULTURAL

No. 10436.

Organele de control ale Sfintei Arhiepiscopii cât și ale Ministerului Cultelor au avut prilejul să constate că în unele biblioteci parohiale se mai află cărți cu conținut protivnic nouei așezări a Statului nostru și dușmănos năzuințelor drepte ale poporului român. Intrucât o asemenea stare de lucruri este cu totul străină de drumul cel drept pe care merge Biserica Ortodoxă Română, sprijinind toate bunele strădanii ale poporului pe care-l păstorește, atragem luarea aminte a cucernicilor preoți să îndepărteze de îndată din bibliotecile parohiale orice carte, broșură sau revistă, a căror păstrare nu poate aduce niciun folos, nici Bisericii, nici preoțimii.

Bibliotecile parohiale nu sunt numai documentare, ci ele se încadrează întru totul dispozițiunilor date de forurile conducătoare ale Statului, pentru bibliotecile publice. De aceea, acolo unde dispozițiunile date în acest sens de Ministerul Cultelor sau de Sfânta noastră Arhiepiscopie, nu au fost încă aduse la îndeplinire, se va proceda fără întârziere la aplicarea lor. Se vor revizui și revistele: «Biserica Ortodoxă Română», «Studii Teologice», etc., până la data de 23 August 1944, îndepărtându-se din biblioteci fie în întregime, fie numai temele ce tratează probleme cu caracter antidemocratic.

Biblioteca parohială trebuie să fie — prin conținutul ei — un factor de îndrumare pastorală pentru preoți și de orientare creștină, în problemele actuale, pentru credincioși.

Aceste lămuriri trebuiesc aduse la cunoștința cucernicilor preoți de către PP. CC. Protoierei, la cea dintâiu conferință protopopească, încheindu-se — cu acest prilej — un proces verbal semnat de toți preoții din Protopopiat, precizându-se că pe viitor, preoții parohi rămân direct răspunzători de neîndeplinirea ordinului de față.

Un exemplar din acest proces verbal va fi înaintat de îndată Sfintei Arhiepiscopii — Secția Culturală.

Din încredințarea I. P. S. Patriarh,

Vicar,

Arhim. Atanasie

Consilier Administrativ Cultural,
Pr. Dr. D. Cristescu

INDRUMĂRI PENTRU PP. CC. PROTOIEREI.

SERVICIUL CULTURAL

No. 10437.

În ultima vreme ne-au sosit din diferite locuri din Eparhie, informațiuni care arată că o mică parte din PP. CC. Protoierei nu și-au înțeles pe deplin îndatoririle ce le revin, în cadrul misiunii pe care au primit-o prin încrederea preoției și a conducerii eparhiale, potrivit prevederilor noului Statut de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române.

Pentru aceea, reamintim pe această cale că I. P. S. Patriarh Justinian, care priveghează cu părintească dragoste și îndrumează cu înțelepciune activitatea fiecărui slujitor al Sf. Altar, încă de anul trecut a dat instrucțiuni lămurite asupra felului în care PP. CC. Protoierei trebuie să-și împlinească importante sarcini ce le revin. Aceste instrucțiuni au fost publicate în revistele: «Glasul Bisericii» nr. 11-12 din 1949 și revista «Biserica Ortodoxă Română» nr. 1, din 1950, și invităm pe PP. CC. Protoierei să se conducă întru totul după aceste instrucțiuni.

Desprindem, în mod special, următoarele îndrumări, pe care PP. CC. Protoierei au datoria să le socotească sarcina de competență a Prea Cucernicilor Lor:

«Atribuțiunile Protoiereilor sunt fixate prin Statut. Dar Protoiereii nu au numai sarcini administrative. Ei mai au și sarcini culturale, de orientare și îndrumare a clerului și în mare măsură și sarcini politice.

Numirea Prea Cucernicilor Voastre în funcțiunea de Protoierei, s'a făcut de comun acord cu autoritățile de Stat și cu aprobarea Ministerului Cultelor. Procedul acesta a fost firesc, pentru că Protoiereii sunt organe de legătură între preoțime și organele de Stat, în circumscripția unde Protoiereul funcționează, sau în cazul Protoiereilor de județ, ei fac legătura între preoți și conducătorii județelor.

Cu prilejul alegerilor, pentru unii din PP. CC. Voastre a căzut în cumpănă cuvântul autorizat al organelor de Stat și Noi, ne-am bucurat că ele au avut aprecieri atât de frumoase față de preoții noștri cei mai buni, indicându-i la posturi de răspundere. Pentru alții, au precumpănit voturile preoților, care în felul acesta, au înțeles să le fiți îndrumători și ocrotitori atunci când va fi cazul. Acordându-vă voturile lor, e bine să corespundeți și nădejdiilor lor.

Ca organe de legătură cu administrația Statului, aveți această mare datorie de a înlătura și împiedica toate neplăcerile care izvorăsc de multe ori din ambiție, mai ales la sate, între preoți și organele locale.

Trebuie să stabiliți în toată plasa raporturi de colaborare între preoți și organele de Stat și, acolo unde e de vină o parte sau alta, să procedați în așa fel ca organele superioare să cunoască realitatea, spre a putea lua măsuri.

Unde preotul este de vină, să-l sfătuiți, să-l chemați în fața mai multora — cum spune în Evanghelie — și dacă nu ascultă, îl trimiteți în judecata noastră, ca pe unul care nu ascultă și întrebuițează postul ce i s'a încredințat, pentru scopuri meschine și personale.

Să-l lămuriți în primul rând, că este preot și trebuie să se poarte ca un preot.

În al doilea rând, că este cetățean și trebuie să se comporte ca un cetățean, pentru propășirea obștei din parohia lui».

Aceste înțelepte îndrumări date de I. P. S. Patriarh Justinian trebuie să constituie firul călăuzitor în activitatea fiecărui Protoiereu. Numai mergând pe calea arătată de înțeleptul nostru Cărmuitor, veți putea să vă

îndepliniți îndatoririle și față de Sfânta noastră Biserică și față de Căminul Preoților, pe care îl aveți sub directă conducere.

Noi socotim de prisos orice alt cuvânt de îndemn, deoarece îndrumările I. P. S. Patriarh sunt — prin claritatea lor — un îndreptar și o lumină călăuză pentru activitatea tuturor PP. CC. Protoierei.

**Vicar,
ATANASIE**

**Consilier Administrativ Cultural,
Pr. Dr. D. Cristescu**

PRODUSELE INSTITUTULUI BIBLIC SUNT PUSE LA INDEMANA UNITĂȚILOR ȘI PERSONALULUI BISERICESC.

Publicăm, spre luare de cunoștință, adresa Sf. Patriarhiei Nr. 11629/1950, cu privire la posibilitatea tuturor unităților și personalului bisericesc de a se folosi de produsele Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române:

«Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, desfășoară, potrivit art. 160-162 din Statut, o intensă activitate, corespunzătoare scopului pentru care a fost înființat.

Atelierele sale de obiecte bisericești, țesătorie, croitorie, pictură, lemnărie și sculptură, sunt bine utilizate și stau în permanență la dispoziția Eparhiilor, preoților și credincioșilor cu obiecte de bună calitate, putând a le furniza icoane, cruci, candelabre, obiecte sacre și cu caracter religios, necesare bisericilor și credincioșilor.

Se lucrează de asemenea stoffe pentru costume preoțești și vestimente bisericești, care pot fi confecționate în atelierul propriu de croitorie.

Se pictează icoane, prapori, catapetesme și biserici.

Se lucrează străni, iconostase, cafasuri, catapetesme și orice mobilier necesar bisericilor.

Se execută reparațiuni și înlocuiri de obiecte de cult, uzate sau deteriorate.

Pentru ca această activitate desfășurată de Institutul Biblic să fie cât mai cunoscută și de un real folos pentru întreaga Biserică, în baza aprobării I. P. S. Patriarh Justinian pusă pe tem. Nr. 11629/1950, cu frățească dragoste vă rugăm să binevoiți a dispune ca să se aducă la cunoștința preoților și credincioșilor cele de mai sus, și a-i invita, ori de câte ori au nevoie de obiecte de cult sau lucrări cu caracter bisericesc, să se adreseze la Institutul Biblic și de Misiune.

**Episcop, (ss) † ANTIM
Vicar Patriarhal**

**Consilier Administrativ,
(ss) indescifrabil**

CUM VOR FI IMPUSE LA COLECTARE UNITĂȚILE AGRICOLE ALE BISERICILOR ȘI MANASTIRILOR.

Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, Serviciul Economic, cu ordinul Nr. 8363 a trimis tuturor Protoierilor, parohiilor și mănăstirilor din cuprinsul său, următorul ordin circular:

În urma adresei Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor Nr. 7929/950, relativ la regimul colectărilor, Comisiunea de Stat pentru colectarea produselor agricole, prin adresa Nr. 17006/950, ne comunică următoarele:

«Prin noua lege de colectare, unităților agricole ale bisericilor și mănăstirilor li se vor aplica regimul gospodăriilor de Stat, adică după ce-și vor opri necesarul de sămânță, hrana oamenilor și a animalelor, vor prida întregul disponibil».

Acestea vi se comunică spre știință și conformare.

Vicar (ss) Arhim. *Atanasie*

Consilier Adm., Pr. S. Neaga

DECIZII, DISPOZIȚIUNI, CIRCULARI, COMUNICĂRI PENTRU CLERUL DIN CUPRINSUL SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR.

DECIZIA Nr. 110.

NOI

JUSTINIAN

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Președinte al Sf. Sinod.

Având în vedere că în comuna Dragoslavele, jud. Muscel, s'a înălțat, sub îngrijirea Noastră, biserița cu hramul Sf. Gheorghe, pe terenul de lângă clădirile Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor din Dragoslavele, reședința patriarhală, teren proprietatea Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor;

Având în vedere că toți frații și monahii din serviciul reședinței patriarhale din Dragoslavele, trebuie să se constituie și organizeze în comunitate religioasă de călugări, spre a-și petrece viața în înfrânare, sărăcie și ascultare necondiționată, potrivit canoanelor și rânduelilor Bisericii Creștine Ortodoxe;

Pe temeiul dispozițiilor art. 74—76 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române;

DECIDEM:

Se înființează în comuna Dragoslavele, jud. Muscel, pe terenul proprietatea Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, Schitul de monahi Dragoslavele, urmând ca personalul slujitor al bisericii schitului: preoți, diaconi, cântăreți și îngrijitori să fie plătiți în conformitate cu dispozițiunile generale de salarizare a clerului, din bugetul Onor. Minister al Cultelor.

Dată în reședința Noastră din București, astăzi 31 Decembrie 1949.

Patriarh,
† JUSTINIAN

Supunându-i-se Decizia de mai sus, în ședința plenară din 25 Februarie 1950. Sf. Sinod a aprobat înființarea Schitului Dragoslavele, jud. Muscel, iar Onor. Minister al Cultelor a luat act de înființarea sus arătatului schit, prin adresele Nr. 36.355/949 și 9991/950, creînd două posturi bugetare de Stat, categoria de salarizare 1/3, pentru personalul slujitor și de serviciu.

Din încredințarea I. P. S. Patriarh,

Vicar, Arhim. Atanasie

Consilier Administrativ, Pr. Gh. I. Soare

SERVICIUL ADMINISTRATIV BISERICESC.

I. Sancțiuni disciplinare, definitive și executorii.

1. P. C. Protoiereu P. Chirea din Turnu Măgurele, a fost muștrat cu avertisment, pentru depășirea atribuțiunilor și pentru aviz ilegal dat în oficiul de protoiereu. Tem. Nr. 5326/5321/1950.

2. Preotul Grigore Rădoi, dela parohia Purcăreni, jud. Teleorman, a fost pedepsit cu avertisment și dojană. Tem. Nr. 4996/950.

3. Preotul Gh. Iliescu, parohul bisericii Albă, Calea Victoriei, București, a fost suspendat 10 zile, cu reținerea salariului, pentru contravenire la ordinele Sf. Arhiepiscopii. Tem. Nr. 3997/950.

4. Preotul Stan Marinescu, dela parohia Joița, județul Ilfov, pus în concediu de boală, cu suplinitor la parohie, până ce se va însănătoși și se va prezenta la cursurile de îndrumare misionară. Tem. Nr. 5471/6371/950.

5. Preotul I. Mihai, dela parohia Jupânești, jud. Muscel, pedepsit prin sentința Nr. 295/950 a Consistoriului Eparhial, cu oprirea dela săvârșirea lucrărilor sfinte, pe 15 zile, fără drept de recurs. Tem. Nr. 5609/950.

6. Preotului pensionar T. Mateescu i s'a retras, pentru cumul de abateri, dreptul de slujire la parohia Titu Nou, jud. Dâmbovița. Tem. Nr. 5719/950.

7. Preoții următori, pentru neprezentare la cursurile de îndrumare misionară cu seria VI-a, cu care au fost programați, au fost suspendați din serviciu și beneficiu, până la absolvirea cursurilor de îndrumare misionară, cu Tem. Nr. 6018/950:

Pr. Rădoi I, parohia Noua Văcărească, jud. Ilfov; Pr. Militaru Gh., parohia Valea Zimbrului, jud. Dâmbovița; Pr. Popescu Alex., parohia Valea Nicovani, jud. Prahova; Pr. Ghica V. Ioan, parohia Opâriți, jud. Prahova; Pr. Celăreanu D., parohia Băicoi II, jud. Prahova; Pr. Ionescu Nicolae, parohia Râsucești de Jos, jud. Vlașca; Pr. Mitroi Stancu, parohia Furculești, jud. Teleorman; Pr. Nicolae Gh., parohia Vișoara, jud. Teleorman; Pr. Marinescu Gh., parohia Volvoda, jud. Teleorman; Pr. Coman Ioan, parohia Voinești, jud. Muscel; Pr. Iosifescu Gh., parohia Hârtiești, jud. Muscel.

8. Preotul Virgil Barac, dela parohia Ocina-Prahova, pentru abateri disciplinare, a fost pedepsit prin sentința Nr. 1/950 a Consistoriului Central Bisericesc cu avertisment și dojană arhierescă. Tem. Nr. 5545/950.

9. Preotul Dumitru Niculescu, dela parohia Tămășești-Vlașca, pedepsit pentru abateri disciplinare, prin sentința Nr. 3 bis/950 a Consistoriului Central Bisericesc cu canon 20 zile la Catedrala Sf. Patriarhii. Tem. Nr. 5846/950.

10. Preotul Andrei Mihăilescu, dela parohia Sf. Ilie Gorgan, București, suspendat din serviciu și beneficiu, pentru nesupunere la ordine. Tem. Nr. 6312/950.

11. Cântărețul bisericesc Dumitru I. Popa, dela parohia Poenari-Rali, Prahova, canonicisat 15 zile la mănăstirea Chela, conform art. 30-40 din Regulamentul de Procedură. Tem. Nr. 6293/950.

12. Preotul C. Sârbu, dela parohia Bumbăcari, București, se pedepsește cu pierderea oficiului parohial definitiv, cu avertisment că, în cazul că nu se îndreaptă, va fi transferat din Capitală. Tem. Nr. 6849/950.

13. Preot Dumitru Petroviceanu, dela parohia Obilești-Ilfov, intrând în legalitate, i se ridică suspendarea din oficiu și beneficiu, dispusă cu ord. Nr. 1786/950. Tem. Nr. 6823/950.

14. Preotul Sandu Predescu, dela biserica Bărbătescu Vechi, București, se pedepsește cu «Avertisment și dojană duhovnicească». Tem. Nr. 6290/950.

15. Aceeași pedeapsă se aplică preotului Ioan Dumitrescu, dela parohia Vieru, jud. Vlașca. Tem. Nr. 6113/950.

16. Preoții I. Popescu și Aurel Ciocodelcă, dela parohia Pietrari-D-vița, se pedepesc cu canonicisare 10 zile la mănăstirea Viforăta. Tem. Nr. 6757/950.0

17. Cântărețul Constantin Iliescu, dela biserica Iancu Vechi, București, prin sentința Nr. 1/950 a Consistoriului Disciplinar Protopopesco, București, se pedepsește cu transferarea. Tem. Nr. 7207/950.

18. Preotul I. Nae, dela biserica Sf. Spiridon, Ploiești, se pedepsește cu «avertisment și dojană bisericească». Tem. Nr. 7170/950.

II. MIȘCARE DE PERSONAL.

a) Numiri, transferări și angajări:

3. Dl. Bold B. Nicolae, numit pe 1 Mai 1950, în post de cântăreț bisericesc la parohia Cioflinceni-Ilfov. Tem. Nr. 5258/950.

2. Dl. Stere N. Constantin, numit pe 1 Mai 1950, în post de cântăreț bisericesc la parohia Coșlegi-Prahova. Tem. Nr. 5255/950

3. Dl. Bold B. Nicolae, numit pe 1 Mai 1950, în post de cântăreț bisericesc la parohia Isovoarele, filiala Mânjina, jud. Dâmbovița. Tem. Nr. 5258/950.

4. Dl. Ioan I. Cătănea, numit pe 1 Mai 1950, în post de cântăreț bisericesc la parohia Zgripcești-Muscel. Tem. Nr. 6433/950.

5. Preoții P. Bărbieru, dela parohia Hârșa și Pavel Băjenaru, dela parohia Cioceni, jud. Prahova, transferați reciproc, pe data de 1 Mai 1950, cu specificarea pentru preotul P. Bărbieru, că dacă va fi în recidivă, în abaterile sale, va fi înălțat din parohie și Eparhie. Tem. Nr. 5574/950.

6. Preotul I. Mihalcea, dela parohia Zădăriciu, jud. Vlașca, s'a transferat la parohia Mărghia de Jos, jud. Argeș, pe 1 Aprilie 1950. Tem. Nr. 6023/950.

7. Preotul Alex. Săvulescu, anagajat bugetar pe 1 Mai 1950, în postul de preot la parohia Sf. Spiridon Nou, București, în postul preotului P. Procopovici, încadrat la Institutul Teologic Universitar, Cluj. Tem. Nr. 6088/950, adresa Ministerului Cultelor Nr. 13.864/950.

8. Preotul Alexandru Stejar, dela parohia Obislav-Vlașca, angajat cu salariu

la aceeași parohie pe 1 Mai 1950. Tem. Nr. 6159/950, adresa Ministerului Cultelor Nr. 18.050/950.

9. Dl. Ileana Ion, angajat pe 1 Aprilie 1950, în post de șofer la depozitul de vinuri al Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor. Tem. Nr. 6294/950, adresa Minist. Cultelor Nr. 15.393/950, plătit din fonduri proprii.

10. Ierom. Pimen Georgescu, angajat pe 1 Mai 1950, în post de dactilograf la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, plătit din fonduri proprii. Tem. Nr. 6296/950, adresa Ministerului Cultelor Nr. 15.293/950.

11. Cântărețul Gh. Popescu, dela parohia Parcul Ghencea, București, angajat pe 1 Mai 1950, cu salariu. Tem. Nr. 13.014/950.

12. Preoții Surcă Stoian, dela parohia Soroștin, jud. Târnava Mică și Boris Debren, dela parohia Schitul Poenari, jud. Teleorman, transferați reciproc, pe data de 1 Iunie 1950. Tem. Nr. 6580/950, adresa Ministerului Cultelor Nr. 15.794/950.

13. Cântărețul bisericesc Tihon Nicolae, transferat, cu postul său, pe 1 Mai 1950, dela parohia Malca Precista, Plocești, la parohia Sf. Filofteia, Plocești. Tem. Nr. 5572/950.

14. Cântărețul bisericesc Descultu Teodor, trecut pe 1 Mai 1950 din postul II de cântăreț al parohiei Segarcea Vals, Teleorman, în postul I de cântăreț dela aceeași parohie. Tem. Nr. 5257/950.

15. Preotul Radu Marinescu, dela parohia Singureni-Vlașca, se numește paroh al menționatelor parohii, pe 1 Iunie 1950. Tem. Nr. 6821/950.

16. Dl. Constantin M. Grigore se numește cântăreț II la parohiile Odăile-Prahova, pe 1 Iunie 1950. Tem. Nr. 7113/950.

17. Dl. Petre Săndulescu se numește în postul II cântăreț la parohia Podișoru-Teleorman, pe 1 Iunie 1950. Tem. Nr. 7085/950.

18. Preotul misionar V. Prisăcaru se transferă cu post cu tot dela Centrul Eparhial, la parohia Bumbăcari, București, pe 1 Iunie 1950. Tem. Nr. 6849/950.

19. Cântărețul Gh. M. Popa se transferă dela parohia Bucov-Teleorman la parohia Palanga, același județ, pe 1 Iunie 1950. Tem. Nr. 7114/950.

20. Cântăreții Popa Constantin, dela parohia Copăceni Mănăstirea și Popescu Ion, dela parohia Copăceni de Jos, jud. Ilfov, se transferă reciproc, pe data de 8 Iunie 1950. Tem. Nr. 7481/950.

21. Preoții Tache Simionescu, dela parohia Domnești de Sus și Nițu Ilie, dela parohia Bragadiru-Ilfov, se transferă reciproc, pe 1 Iunie 1950. (Adresa Ministerului Cultelor Nr. 20.415/950). Tem. Nr. 7638/950.

22. Preot David Popescu, dela biserica Lucaci, se delege cu suplinirea bisericii Sf. Spiridon Vechi, București, cu începere dela 15 Iunie 1950. Tem. Nr. 6442/950.

23. Preotul Gheorghe Marinescu, dela parohia Crețești-Ilfov, se reprimște în serviciu, dela 1 Mai 1950. Adresa Ministerului Cultelor Nr. 17.571/950. Tem. Nr. 6820/950.

24. Preot Gh. Baciș se angajează în post de cântăreț bisericesc la biserica Albă, Calea Victoriei, București, pe data de 15 Mai 1950. Decizia Ministerului Cultelor Nr. 10.832/950. Tem. Nr. 7091/950.

25. Preot I. Petrescu, parohia Uzun-Vlașca, se angajează pe data de 1 Iunie 1950 în post bugetar, cu Decizia Minist. Cultelor Nr. 19.987/950.

b) *Demisii, decese, pimeri în retragere.*

1. Dl. Gh. Scăunaș, demisionat din post de cântăreț al bisericii Zlătari, București pe 1 Februarie 1950. Tem. Nr. 2238/950, adresa Minist. Cultelor Nr. 5705/950.

2. Dl. I. Leca, demisionat dela 31 Dec. 1950 din postul de cântăreț bisericesc al parohiei Șerban Vodă, prin neprezentare la serviciu. Tem. Nr. 6295/950.

3. Preotul Ștefan Anghel, parohia Bucșani-Vlașca, demisionat pe 1 Mai 1950. Tem. Nr. 5015/950.

4. Preotul Alex. Sitaru, parohul parohiei Suhaia II, Teleorman, a încetat din viață la 23 Aprilie 1950. Tem. Nr. 6045/950.

Preotul Victor Elefterescu, dela parohia Conduratu-Prahova, decedat la 30 Martie 1950. Tem. Nr. 4156/950.

6. Cântărețul Victor Constantin, dela parohia Uliești-Dâmbovița, decedat la 1 Nov. 1949. Tem. Nr. 5457/950.

7. Preotul Alex. Dardan, dela parohia Adamești-Teleorman, este pus în retragere pentru limită de vârstă, pe 1 Iulie 1950 prin Decizia Ministerului Cultelor Nr. 16.665/950.

INDEPARTAREA DIN MONAHISM.

Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, Secția Administrativă, a trimis următorul ordin circular Nr. 8527/950, către toate mănăstirile de maici din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor:

«Binevoii a cunoaște că maica Onufria Lițescu, dela mănăstirea Viforâta, jud. Dâmbovița, pentru mari și grave abateri dela disciplina monahală, a fost exclusă din monahism și coborâtă în rândul mirenelor.

În consecință, fosta monahie Onufria Lițescu nu va fi primită în nici una din mănăstiri, ne mai făcând parte din cinul monahal.

Vicar Arhim. *Aтанасіе*

Consilier Ad-tiv, Pr. Gh. Soare

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

Serviciul Economic

Nr. 8057/950.

CĂTRE TOATE PROTOIERIILE DIN EPARHIE

Vi se face cunoscut că în urma decretului dat de M. A. I. pentru reglementarea spațiului locativ, imobilele parohiale nu mai pot fi dirijate în mod exclusiv de organele bisericești.

Pentru lămurirea situațiilor neclare ce ar putea surveni, vă redăm mai jos textul art. 38 din Decretul Nr. 188/30 din Aprilie 1949:

«Salariații cari locuiesc în imobilele aparținând Statului, organe centrale, organe locale ale puterii de Stat sau instituțiuni de Stat, în baza unui contract accesoriu serviciului ce-l îndeplinesc, vor plăti cu începere dela 1.I.1949 o chirie egală cu 8% din salariul rămas după reducerea impozitului pe venit.

Ținând seamă și de art. 137 din Statutul de Organizare al Bisericii Ortodoxe Române, care precizează:

«Preoții, diaconii și cântăreții de enorie beneficiază, pe lângă salariu și de locuință și șesie, acolo unde există» — constatăm că de prevederile art. 38 nu se pot bucura decât slujitorii bisericești cari funcționează în mod efectiv la biserică și parohia proprietară a imobilului parohial.

Toți ceilalți preoți, diaconi-cântăreți și funcționari ai Ministerului Cultelor nu pot fi încadrați în această categorie, deoarece contractul de închiriere pentru ei și locuința nu este un accesoriu la salariu.

Serviciul îndeplinit de toți aceștia nu include, prin natura lui, obligațiunea de a locui în imobilul respectiv și drept consecință trebuie să plătească impozit la valoarea locativă a imobilului.

Orice altă interpretare este în afară de textul legii și poate da naștere la contravențiuni.

Din încredințarea I. P. S. Patriarh,

Vicar, Arhim. *Aтанасіе*

Consilier Economic, Pr. Gh. Pașoi

SF. ARHIEPISCOPIE A BUCUREȘTILOR

Serv. Contabilității

Nr. 6989

Către toate Protoierile și Măndătirile

Vi se face cunoscut că dela 1 Iulie 1950, salariile personalului plătit de Stat, care nu prestează serviciu, absent din cauză de boală sau interese personale, decedat sau scos între timp dela salarizare, se varsă la toate agențiile Băncii de Stat, în contul nou deschis Nr. 096.200,6, «Ministerul Cultelor — Economii bugetare».

p. Patriarh, Vicar Arhim. *Aтанасіе*

Șeful Serv. Contabilității, Gheorghe Ionescu

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință pictorilor autorizați că în ziua de 13 August 1950, ora 3 p. m., în biserica filială Grecii de Sus din parohia Grădiștea, jud. Ilfov, se va ține licitație publică cu oferte închise pentru executarea picturii în fresco, la biserica susmenționată.

Devizul, aprobat de Ministerul Cultelor cu Nr. 14.100/950, poate fi cercetat în orice zi la Cancelaria parohială.

Ofertele se vor depune numai în ziua licitației, iar concurenții vor trebui să facă dovada că au mai executat asemenea lucrări în bune condițiuni.

Parohia își rezervă dreptul de a adjuca lucrarea ofertei cu cele mai multe, garanții.

În caz de amânare, licitația se va ține în ziua de 20 August 1950, în același loc, la aceeași oră și în aceleași condițiuni.

Paroh, Pr. Ioan St. Cazan

DECIZII, DISPOZIȚIUNI, CIRCULARI, COMUNICĂRI PENTRU CLE- RUL DIN CUPRINSUL EPARHIEI BUZĂULUI.

ADUNAREA EPARHIALĂ PROVIZORIE DIN 11 Iunie 1950.

În conformitate cu Decizia Nr. 118/950 a I. P. S. Patriarh Justinian și art. 95 și 98 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, în urma alipirii județului Ialomița la Eparhia Buzăului, Adunarea Eparhială provizorie și-a ținut ședința ei de constituire, în sala de recepție dela ședința episcopală, în ziua de 11 Iunie 1950.

La ora 9.30 dimineața, s'a oficiat un Te-Deum, pentru începerea lucrărilor în Catedrala Sf. Episcopii. Slujba a fost oficiată de către PP. CC. Preoți: Marin Negulescu, inspector eparhial, Gabriel Cocora, slujitor al Catedralei, Marin Dumitrescu, protoereul județului și arhidiaconul D. Stoica dela Sf. Episcopie, în prezența P. S. Sale Episcopul Antim și a membrilor prezenți ai Adunării Eparhiale.

După terminarea serviciului divin, s'a trecut în sala de recepție, frumos împodobită cu chipurile atâtor ierarhi care au păstorit aici cu decenii în urmă.

La apelul făcut de P. C. Pr. Marin Bogoiu, au răspuns prezent: 10 membri clerici și 16 mireni acest număr intrunind majoritatea cuvenită.

P. S. Episcop președinte al Adunării constată că Adunarea fiind în număr legal, poate lua hotărâri valabile și declară ședința deschisă.

Urmează cuvântarea de deschidere a P. S. Episcop.

Cucerșici Părinți și

Cinstiți membri ai Adunării Eparhiale,

În conformitate cu Decretul Prezidial Nr. 124 din 27 Februarie 1950, prin care s'au aprobat modificările Statutului pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, între care este și trecerea județului Ialomița la Episcopia Buzăului, în urma contopirii Episcopiei Constanța cu cea a Galaților și în baza Deciziei I. P. S. Patriarh Justinian Nr. 118/950, prin care se dizolvă Adunarea noastră Eparhială provizorie și ni s'au cerut propuneri de noi membri clerici și mireni, pentru noua Adunare provizorie pe deoparte, ia pe le alta, confirmându-ni-se membrii propuși prin Decizia noastră Nr. 19/1950, am convocat acest for bisericesc în ședința de constituire, azi 11 Iunie 1950, în reședința episcopală dela Buzău.

Înainte de a proceda la examinarea și soluționarea punctelor dela ordinea de zi, îmi iau îngăduința de a sublinia mai întâi evenimente și fapte ce merită să fie anunțate, cu acest prilej.

În Republica noastră Populară Română, Biserica Ortodoxă se bucură de o atenție deosebită.

Statutul de organizare și funcționare a acestei Biserici, regulamentele, publicațiile Sf. Patriarhii, Institutul Biblic și de Misiune, Institutele Teologice, cursurile de îndrumare misionară și orientare în viața socială a preoțimei, precum și toate

legiurile și dispozițiunile în vigoare sunt atâtea dovezi că Biserica se bucură de deplină libertate de organizare și funcționare, pe baza principiului de libertate religioasă, înscris în Constituția Republicii. Poziția ei în Stat și raporturile cu acesta au dus la principiul *colaborării loiale* între ele, adică între Biserică și Stat. Nu se putea ca Biserica noastră Ortodoxă să stea indiferentă și să nu ia parte activă la înfăptuirile de ordin social dela noi.

Noi ierarhii Bisericii, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, ajutați și secondăți de întreaga preoție, am înțeles dintru început că vrem să trăim cu epoca noastră din plin, să fim în tovărășia celor ce muncesc cu brațele și cu mintea, pentru libertatea, progresul și fericirea poporului nostru. Noi nu vrem să întârziem pe la vitrinele de muzeu, ci vrem să luptăm pentru justiția socială, pentru o lume nouă în care să domnească pacea, bucuria, mulțumirea, prosperitatea și tot ceea ce contribuie efectiv la fericirea poporului.

Am înțeles să luăm parte activă, asociindu-ne la aspirațiile sociale actuale, sprijinind înfăptuirea reformelor sociale și umanitare de azi. Am îndemnat și îndemnăm stăruitor pe credincioșii noștri să dea dovadă de sacrificii prin subordonarea absolută a interesului individual interesului social.

Potrivit sfintelor învățături, exploatarea omului de către om este un păcat strigător la cer. Am socotit ca ceva injust și absurd ca bunurile să fie monopolizate de către un număr mic de persoane. Noi, care suntem în legătură directă și mai strânsă cu credincioșii, suntem convinși că instinctul popular, care nu se înșală, s'a revoltat pe bună dreptate contra regimurilor trecute, care erau nedrepte. Înțelegem că acea nedreptate a fost mai puternic resimțită de către cei ce au fost direct victimele acestora și de aceea s'a făcut apel la sentimentul de clasă al proletarilor. Aceștia depun acum entuziasm, abnegație și desinteres în lupta socială, pentru că interesul lor de clasă este conform postulatelor justiției.

În cuvântarea rostită de I. P. S. Patriarh Justinian la deschiderea cursurilor Institutului Teologic din București (vezi «B. O. R.», Ianuarie-Februarie 1949), a spus: «Doctrina Bisericii noastre n'a fost niciodată împotriva ideii de progres sau a strădaniilor de propagare a omenirii... Nenumăratele exemple ce se pot culege chiar din sânul Bisericii și a poporului nostru sunt indescutătoare mărturii ale prezenței majorității slujitorilor lui Hristos, alături de luptătorii pentru libertate și progres... Doctrinile noastre, doctrinei creștine, oricât i-ar rămâne străin materialismul, baza ideologică a Partidului Muncitoresc Român, care e forța politică conducătoare în Republica Populară Română, nu putem să nu recunoaștem tot ceea ce este bun, tot ceea ce este izvorât din spiritul de dreptate socială în activitatea regimului nostru și să nu-l sprijinim din toate puterile.

Tot la această festivitate, dl. Ministru al Cultelor, profesorul Stanciu Stoian, a spus: «Biserica trebuie să fie convinsă, așa cum trebuie să fie convins orice cetățean al țării, că Statul de democrație populară este altceva decât statele care au fost înainte. Statele de până acum au fost dictaturi inumane, instrumente și arme în mâinile celor ce exploatau împotriva celor ce munceau... Biserica nu poate să nu-și dea toată puterea ei, pentru ca să contribuie la întărirea și propagarea Statului de democrație populară, care împlinește și porunca biblică dată prin Apostolul Pavel: «Cine nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce».

Din afirmațiunile reprezentantului suprem al Bisericii și al Cultelor, se desprinde clar principiul de colaborare între Biserică și Stat. Pe această linie s'a desemnat toată activitatea bisericească în cuprinsul acestei Eparhii.

De aceea, Biserica, prin Sf. Sinod, s'a rostit răspicat și a dat o pastorală în acest sens, pentru participarea ei activă la lupta pentru apărarea păcii.

Pastoralele noastre au ținut prezentă această datorie de a lupta pentru pace, împotriva așăfăcătorilor la un nou război. Socotesc aceste documente deplin cunoscute tuturor, ca să mai reproducem pasagi din ele.

Știm cine sunt acei care doresc să arunce omenirea într'un nou și înfricoșat pârjol, cum abia mintea își poate închipui.

O critică a capitalismului, din punct de vedere creștin ne va arăta motivele determinante pentru Biserica noastră, în special, să lupte pentru apărarea păcii primejdioasă de capitalism. Capitalismul sărăcește omenirea. Sub capitalism clasa muncitoare o duce greu din punct de vedere material, spiritual, intelectual și al sănătății fizice și are o situație care nu-i acceptabilă pentru cine este conștient de demnitatea sa de om. Capitalismul permite acumularea de averi imense, care nu se pot justifica prin muncă și care dau naștere la un lux primejdios.

El este contra progresului social. Presa cade în mâna oamenilor de afaceri din care fac un instrument în slujba propriilor lor interese. Conrupe și paralizează democrația; iar patriotismul își pierde noblețea. Și, în sfârșit, capitalismul fiind regimul concurenței și al luptei pentru viață, creiază o stare de război permanent și devine o mare primejdie pentru pacea lumii.

Ceva mai mult! Capitalismul vrea chiar distrugerea creștinismului, propagând cultul lui Mamona, cu doctrină, morală și un întreg sistem de valori care sunt negația creștinismului.

De aceea, Sf. Sinod a semnat Apelul pentru adeviziunea la Moțiunea congresului partizanilor păcii dela Stockholm.

Am sprijinit și vom sprijini toate mijloacele create pentru întărirea frontului păcii. Preotimea este conștientă de menirea ei, de slujitoare a Sf. Altar și de cetățeni devotați Statului și poporului nostru, după spusa I. P. S. Patriarh Justinian.

Realizarea *Planului de Stat* este un atare mijloc și instrument pentru apărarea păcii.

De asemenea, *însămânțările și înfrățirea în muncă și în ogor* sunt chemate întru atingerea scopului amintit.

Am făcut această mică incursie în câmpul vieții sociale în care s'a angajat Biserica noastră Ortodoxă Română, pentru a demonstra apostolatul nostru social în plină colaborare și armonie cu Statul.

Trecând acum spre obiectivul statutar al convocării noastre, ținem să salutăm pe reprezentanții clerici și mireni care alcătuiesc acest for bisericesc eparhial și în special pe reprezentanții județului Ialomița, pe care îi asigurăm de aleasa noastră pretuire și caldă primire în sânul Eparhiei noastre.

Facem un călduros apel la spiritul de jertfă, de devotament și desinteres al tuturor membrilor Adunării, ca să lucreze cu spor și în modul cel mai conștiincios pentru promovarea intereselor bisericești din aceste hotare eparhiale, având convingerea fermă că servind Biserica servim însuși Statul nostru R. P. R. Deoarece suntem în ședință de constituire, vom proceda la lucru conform prevederilor statutare și regulamentelor în vigoare.

Atrag însă binevoitoarea atențiune a tuturor membrilor acestei Adunări asupra datoriei pe care o au de a-și aduce aportul lor în rezolvarea problemelor care se pun în acest for bisericesc eparhial.

*

S'a procedat apoi la formarea biroului, care prin unanimitatea celor prezenți, s'a constituit după cum urmează: P. C. Preot Cosma Alexandrescu secretar general, asistat de dl. C. Enescu, președinte al Colegiului avocaților din Buzău și prof. Pascu Nicolae din R. Rârat.

Trecându-se la primul punct din ordinea de zi, s'a procedat la formarea comisiunilor: administrativ-bisericească, culturală, economică și organizare-valdare.

În urma propunerilor făcute și a votului Adunării Eparhiale, s'au ales următoarele comisii:

I. Comisiunea administrativ-bisericească:

1. Pr. Radu Ardeleanu, președinte.
2. Pr. Țiței Mihail.
3. Tov. Pascu Nicolae.
4. Tov. Alexandru Dumitru.
5. Tov. Murgulescu D.
6. Tov. Culcă Vasile, raportor.

II. Comisiunea Culturală:

1. Pr. Cosma Alexandrescu, președinte.
2. Pr. Leonida Mateescu.
3. Tov. Andrei Niculescu.
4. Tov. Dumitru Turcu, raportor.
5. Tov. Grigorie Vasile.
6. Tov. Mihalache Stănescu.

III. Comisiunea Economică:

1. Pr. Ștefan Căsar, președinte.
2. Pr. Dumitru Arghir.
3. Tov. Const. Enescu, raportor.

4. Tov. Gheorghe Axinte.
- é. Tov. Prodan Octavian.
6. Tov. Gheorghe Robescu.
- IV. *Comisiunea Organizare-Valdare:*
 1. Pr. Gheorghe Popescu, *preşedinte*.
 2. Pr. Toma Ceroiu.
 3. Tov. Stanciu Anghel.
 4. Tov. Ioan Taflan.
 5. Tov. Aurel Bălescu.
 6. Tov. Tudorică Stellan, *raportor*.

Se trece la al doilea punct din ordinea de zi, *adică la alegerea a doi mireni şi un cleric, ca membri din partea Eparhiei, în Adunarea Naţională Bisericească.*

Înainte de alege, P. S. Episcop dă *lămuriri* despre îndatoririle care *încumbă* acestor reprezentanţi, potrivit cu Statutul de organizare bisericească, scoţând în relief că aceştia trebuie să fie cunoscători ai problemelor bisericeşti şi să aibe merite pentru această instituţie.

În urma propunerilor, Adunarea votează ca delegaţi în Adunarea Naţională Bisericească pe următorii:

1. Pr. Marin Bogoiu; 2) Dumitru Alex.; 3) Axentie Gh.

Urmează al treilea punct din ordinea de zi: *Constituirea Consiliului Eparhial.*

P. S. Episcop remarcă inovaţia fericită introdusă în noul Statut, creind un *singur consiliu* în atribuţiunile căruia intră toate problemele: administrative, culturale şi economice. Atrage atenţiunea că cei ce vor fi aleşi să se prezinte în mod regulat la şedinţe, când vor fi convocaţi ca să nu se țină în loc lucrările Eparhiei.

În urma unor consultări între membri, se face următoarea propunere pentru membrii Consiliului Eparhial:

1. Preoţii: Dumitru Arghir, Toma Ceroiu, Nicolae Săvescu şi Tov. Culică Vasile, Ion Taflan, Stanciu Anghel, Murgulescu, Alex. Dumitru, Pascu Nicolae.

Trecându-se apoi la *alegerea membrilor Consistoriului Eparhial*, P. S. Episcop dă *lămuriri* cu privire la însemnătatea acestui for disciplinar pentru abaterile clerului de mir.

În urma consultărilor, Adunarea votează pe următorii membri ai Consistoriului Eparhial, ca titulari:

1. Preot Dr. I. Constantinescu; 2. Pr. Ştefan Ionescu; 3. Pr. Radu Marin, iar ca supleanţi următorii: Pr. Gheorghe Vieol şi Alex. Vasilescu-Buzău.

Se trece la chestiuni în legătură cu bugetul eparhial. P. S. Episcop dă *lămuriri*, cum că în urma trecerii judeţului Ialomiţa la Eparhia Buzăului, a trebuit să sufere modificări şi bugetul. S'au făcut deci modificări, pe calea administrativă, pe care Ministerul Cultelor le-a şi aprobat. Adunarea Eparhială este invitată să ia act de aceste modificări şi să le aprobe.

După ce Pr. Consilier I. Manole dă citire raportului referitor la modificările survenite în bugetul exerciţiului 1950, Adunarea ia act şi aprobă aceste modificări.

Se trece apoi la categorisirea parohiilor din judeţul Ialomiţa.

Părintele Consilier Radu Ardeleanu dă citire tabloului cu categorisirea parohiilor din judeţul Ialomiţa. Cu anumite rectificări făcute de Adunare, tabloul se aprobă.

Se discută de asemenea unele contestaţii făcute pentru modificarea categorisirii unor parohii. În urma discuţiunilor, se aprobă ca: parohia Cislău, jud. Buzău, să fie de categoria a II-a, parohia Bogza, jud. R. Sărat categoria II-a şi parohia Zărveşti-Ghizbita, jud. Buzău, tot categoria a II-a.

După terminarea tuturor acestor lucrări, P. S. Episcop mulţumeşte Adunării pentru atenţia dată lucrărilor şi face un apel călduros, în special membrilor mireni, pentru a da tot concursul Bisericii, dând informaţiuni reale, pe care dăşii sunt în măsură să le cunoască, pe teren, la faţa locului.

Constată cu satisfacţie că dela început s'a şi făcut o sudură de frăţietate între vechii membri ai Adunării şi cei noi veniţi din judeţul Ialomiţa.

Salută de asemenea pe reprezentantul Ministerului Cultelor, dl. Inspector Regional Sandu Ioan, care a luat parte la şedinţa Adunării.

Aducând tuturor mulțumiri pentru interesul depus în rezolvarea punctelor de la ordinea de zi, P. S. Episcop împarte binecuvântări arhieresti tuturor celor de față.

Înainte de a se ridica, ședința, P. C. Protoiereu Ștefan Cășaru ia cuvântul și arată că P. S. Episcopul poate să se bazeze pe încrederea întregii Adunări Eparhiale, care deși compusă din diversitatea atâtor județe, totuși este o sudură între toți membrii ei. După cum tot așa există o perfectă armonie între membrii Adunării și între organele de Stat.

Arată apoi că problema vitală de astăzi este problema păcii, pentru menținerea căreia suntem hotărâți a duce lupta până la capăt.

De asemenea tov. *Culică Vasile*, din partea județului Ialomița, propune ca angajament pentru toți membrii Adunării ca să ia parte la ședințe cu tot zelul, cu metode și inițiative, pentru binele și progresul treburilor bisericești.

Convinși că țelul nostru al tuturor — clerici și mireni — este a munci pentru creșterea unei vieți mai bune, alături de clasa muncitoare, credincioșii ialomițeni asigură că vor fi alături de P. S. Episcop, cu tot sufletul și cu toată puterea lor de muncă.

După aceasta, P. S. Episcop dă citire telegramelor trimise: Președintelui Consiliului de Miniștri, I. P. S. Patriarh și Ministrul Cultelor. De încheiere, P. S. Episcop constată că lucrările Adunării Eparhiale provizorii s'au desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească și de sinceră colaborare, aducând din nou mulțumiri tuturor.

Masa a fost servită în sala cea mare a Consistoriului, în timpul căreia a domnit o atmosferă de sinceră prietenie și armonioasă colaborare între membrii Adunării noastre Eparhiale.

La telegramele expediate de P. S. Episcop în numele Adunării, s'au primit următoarele răspunsuri:

Nr. 1056/g. *Consiliul de Miniștri*, Cabinetul Președintelui.

Prea Sfinției Sale Episcopul Dr. Antim, Episcopia Buzăului, Buzău.

Mulțumesc Adunării Eparhiale și Prea Sfinției Voastre personal, pentru bunele sentimente, trimițând aceleași bune gânduri de muncă și realizări în slujba Patriei noastre scumpe și a consolidării păcii.

Președinte al Consiliului de Miniștri,
(ss) Dr. PETRU GROZA

Telegramă Nr. 437/1950. Prea Sfințitului Episcop Dr. Antim, Buzău.

Mulțumesc Prea Sfinției Voastre și Adunării Eparhiale constituită, pentru bunele sentimente exprimate și doresc tuturor spor la muncă în slujba Bisericii și a poporului.

Patriarh, (ss) † JUSTINIAN

MIȘCAREA PERSONALULUI.

Transferări.

1. Ministerul Cultelor cu Decizia Nr. 23.818/1950, a recunoscut transferarea preotului *Ioan B. Cheleş*, dela parohia Tufești, la parohia Chiscani, jud. Brăila, în postul de paroh, pe data de 1 August 1950.

2. Ministerul Cultelor, cu Decizia Nr. 23819/1950, a recunoscut transferarea preotului *Valentin Zaharcu*, dela parohia Butin, jud. Timiș-Torontal, la parohia Lupșanu, jud. Ialomița, pe data de 1 August 1950, cu baza bugetară dela parohia Dormărunt II, jud. Ialomița, ce se desființează pe aceeași dată.

Parohii vacante.

1. Obrejița, jud. R. Sărat.
2. Tufești, jud. Brăila.
3. Filii, jud. Brăila.
4. Tăbărăști I, jud. Buzău.
5. Banița, jud. Buzău.
6. Meteleu, jud. Buzău.
7. Smârdan, jud. Buzău.
8. Cazota, jud. Buzău.

Posturi de cântăreți vacante.

1. La parohia Sf. Ilie din orașul Brăila, un post de cântăreț bugetar, vacant.
2. La parohia Sf. Treime, Urziceni-Ialomița, un post de cântăreț bugetar, vacant.

Reveniri la Ortodoxie.

Tem. Nr. 4592/1950.

Prin străduința preotului I. Băscăanu, dela parohia Dedulești, jud. R. Sărat, a revenit în sânul Sfintei noastre Biserici fosta adventistă Măriuța Bucălu, în vârstă de 36 ani, în ziua de 18 Mai a. c., botezându-i-se copilul orfan de război în vârstă de 11 ani, căruia i s'a confecționat de către comitetul parohial diferite hănuțe și rufe. Sfânta Episcopie ia act cu mulțumiri.

Ajutorarea elevilor dela Seminarul Monahal superior.

Sfânta Episcopie a Buzăului a acordat în exercițiul curent următoarele ajutoare de studii:

1. Pentru Seminarul Monahal Neamț, două burse în sumă de lei 40.000.
2. Pentru Seminarul Monahal Plumbuita, două burse în valoare de lei 40.000.
3. Institutului Teologic București, pentru 4 burse și 4 solve, în valoare de lei 70.800.
4. Subvenție Școalei parohiale de cântăreți, 150.000 lei.
5. Studentului Ierod. Ioasaf Popa, o bursă de 10.000 lei.
6. Două burse la Școala de cântăreți, în valoare de 6.500 lei.
7. Elevilor Școalei de cântăreți, un ajutor pentru excursie de 10.000 lei.
8. Elevului monah Tarasie Berbec, un ajutor de 2.500 lei.
9. Elevului Codreanu I., dela Școala Pedagogică, un ajutor de 2.500 lei.

În total s'a acordat în prima jumătate a exercițiului financiar suma de 338.300 lei, ajutoare pentru studii.

Tem. Nr. 6538/1950.

Direcțiunea Seminarului Monahal superior din Sfânta mănăstire Neamț, prin adresa Nr. 5928/1950, a confirmat primirea sumei de lei 40.000, sumă ce reprezintă ajutorarea elevilor monahi Berbec Tarasie și Bugușanu Fotie, de către Sf. Episcopie a Buzăului.

PEDEPSE.

Preotului Mihail Alexandru, dela parohia Jirlău, jud. R. Sărat, i s'a aplicat pedeapsa suspendării din serviciu pe 10 zile, cu reținerea salariului, pentru neîndeplinirea obligațiilor de administrație parohială. (Tem. Nr. 6605/1950).

M U L Ţ U M I R I.

Sfânta Episcopie aduce pe această cale mulțumiri evlavioșilor creștini din parohia Obrejița, județul R. Sărat, care, din îndemnul preotului paroh Virgil Frânculescu, au donat bani pentru confecționarea unui rând de vestimente procești în valoare de lei 10.600 și tuturor celorlalți cari au donat diferite obiecte de cult.

Deasemeni se aduc mulțumiri tineretului care a curățat cimitirele parohiei, a plantat pomi și au format un frumos cor, care dă răspunsurile la Sf. Liturghie. (Tem. Nr. 4579/1950).

Se aduc mulțumiri tuturor bunilor creștini din parohia Măgura, jud. Buzău, cari, din îndemnul preotului paroh, au donat sume de bani cu care s'au procurat și reparat obiectele de cult, în valoare de 9.350 lei.

Totodată, mulțumește tuturor locuitorilor, care au donat suma de lei 21.910, cu care se va împrejmu curtea bisericii.

La fel se aduc mulțumiri și pentru fapta caritabilă pentru ajutorarea enoriașilor săraci, cu suma de lei 2.053. (Tem. Nr. 5109/950).

Se aduc mulțumiri tuturor credincioșilor din parohia Slobozia-Clorăști, jud. R. Sărat, cari au cumpărat noi cărți de cult în valoare de lei 7.000, după îndemnul preoților slujitori dela acea parohie.

P. S. Episcop aduce mulțumiri și arhieresti binecuvântări pioșilor creștini din parohia Putreda, jud. R. Sărat, cari, din îndemnul preotului paroh Vasile Mușat, protoiereul plășii Dumitrești, au donat suma de lei 25.303, cu care s'au cumpărat diferite obiecte de cult pentru acea biserică, ce este în plină restaurare a picturii. (Tem. Nr. 5315/1950).

Sfânta Episcopie aduce calde mulțumiri tânărului Dumitru Z. Roșca, d'n parohia Vlad Tepeș, jud. Ialomița, care a donat bisericii parohiale una candelă și un sfeșnic în valoare de 11.000 lei. (Tem. Nr. 5377/1950).

Sfânta Episcopie aduce calde mulțumiri evlavioșilor creștini din parohia Ghizdita, jud. Buzău, cari au confecționat trei epitrahile mari de calitate superioară, pentru cei trei preoți ai parohiei, în valoare de 20.800 lei. (Tem. Nr. 5354/1950).

Se aduc mulțumiri d-nei Antoaneta N. Martinescu, dela parohia Bagdat, jud. R. Sărat, pentru obiectele donate acelei biserici și anume: una măsuță de stejar sculptată, una față de masă de pânză de 3/2 m., două sfeșnice de granit cu câte patru brațe și una față de masă de olandă de 3/3 m. (Tem. Nr. 5548/1950).

Se aduc mulțumiri tuturor creștinilor din parohia Al. Odobescu, jud. Ialomița, cari au contribuit cu bani și muncă voluntară la ridicarea clopotniței parohiale și în special următorilor: Pena Buturugă, Nic. Lupu, Marin Zaharia, precum și comitetului parohial, Secția Gospodărească. (Tem. Nr. 5636/1950).

Sfânta Episcopie aduce mulțumiri binecredincioșilor creștini, dela parohia Nicolae Flea, jud. Ialomița, cari au donat următoarele: Preot N. Voinescu, paroh, un potir aurit în valoare de 5.000 lei, Dumitra Iorguleț și Maria V. Avram, câte o față de masă de lână și Gh. V. Iancu, pentru un chivot.

Deasemeni se aduc mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei Golești, jud. R. Sărat, cari au donat diferite obiecte ca: preșuri, fețe de masă, etc., pentru înfrumusețarea sf. locaș.

PUBLICAȚIUNI.

În ziua de 29 Iunie a. c., ora 10 dimineata, se va ține licitație publică pentru pictura din nou dela fațada bisericii dela parohia Oratie, jud. R. Sărat. În caz de neprezentare, licitația se va amâna pentru ziua de 2 Iulie a. c., la aceeași oră. (Tem. Nr. 5029/1950).

În ziua de 2 Iulie a. c., ora 11, se va ține licitație publică la parohia Neculele, jud. R. Sărat, pentru pictarea catapetesmei dela biserica parohială. (Tem. Nr. 5150/1950).

În ziua de 25 Iunie 1950, orele 12, se va ține licitație publică cu oferte închise în locașul Sf. biserici «Buna Vestire» Banu, din orașul Buzău, pentru restaurarea și renovarea picturii din biserică.

Devizul se poate consulta în fiecare zi la cancelaria parohială. (Tem. Nr. 5628/1950).

În ziua de 11 Iunie a. c., orele 12, se va ține licitație publică la parohia Ariciu, jud. R. Sărat, pentru executarea unor lucrări de reparație și de vărui în interior și exterior a bisericii parohiale. (Tem. Nr. 5480/1950).

În ziua de 27 Iunie a. c., orele 16, se va ține licitație publică cu oferte închise, pentru angajarea lucrărilor de pictură a bisericii din parohia Gologanu, jud. R. Sărat. Devizul se poate vedea în fiecare zi la cancelaria parohiei. (Tem. Nr. 5513/1950).

În ziua de 2 Iulie 1950, orele 11, se va ține licitație publică pentru vânzarea a 3 m. c. de scândură fâlțuită. Licitația va fi ținută prin viu grai, depunând fiecare licitator câte 500 lei. Licitația va începe dela suma dela suma de 60 lei pentru fiecare bucată scândură fâlțuită. Taxa către fisc se achită de către cumpărători. În caz de neprezentare, licitația se va ține în ziua de 9 Iulie a. c., aceeași oră. (Tem. Nr. 5652/1950).

În ziua de 16 Iulie a. c., orele 11, se va ține licitație publică pentru angajarea lucrărilor de pictură în fresco a bisericii parohiale din parohia Traianu, județul Brăila. Devizul se poate vedea în fiecare zi la cancelaria parohială. (Tem. Nr. 6193/1950).

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXA
1950